

HEINÄKUUN KUVA

JULY 1, 2014

Heinäkuun kuva on Väderskäriltä kolmen vuoden takaa.

Teimme tuolloin [lyhyen matkan Ahvenanmaalle](#), kävimme Märketin majakalla, yövyimme yhden yön Eckerössä Pirkon lapsuudenkesien ja purjehdusvuosien maisemissa, toisen Havsviddenissä Ahvenanmaan pohjoisosassa ja kolmannen Vårdössä, jossa kävimme Myrskyluodon Maijan kirjoittaneen kirjailija Anni Blomqvistin nyttemmin myös yleisölle avoimessa kotitalossa ja täällä, Väderskärillä, jossa Myrskyluodon Maija -televisiosarja kuvattiin.

Kaikkia näitä kohteita Ahvenanmaalla voimme lämpimästi suositella!

Tämän vuoden heinäkuun kohteemme on loppukuusta [Huippuvuoret](#). Kaksi vuotta sitten kävimme heinäkuussa [Nordkappissa](#), junalla ja autolla – ja viime vuonna, tosin kesäkuussa, [Fär-saarilla](#). Nämä pohjoiset kohteet kun ovat parhaimmillaan keskikesällä. Ehkä vielä jonain kesänä käymme tutustumassa Grönlantiin ...

(Jos haluaisit kuvan taustakuvaksi omalle tietokoneellesi, paina kuvassa hiiren vasenta näppäintä ja valitse Aseta taustakuvaksi tai Set as desktop background.)

SUURIA SUUNNITELMIA

JULY 3, 2014

Uuden matkasuunnitelmayhteenvetöä aika – näillä suunnitelmilla mennään loppuvuosi.

Heinäkuun lopussa on vuorossa jo viime jouluna varattu ja täällä jo useampaan kertaan mainittu **Huippuvuoret**.

Syyskuun ensimmäiseen viikonloppuun harkitsemme pikavisiittiä **Frankfurtiin** – ideana osallistua [Travelers Century Clubin Saksan osaston kokoukseen](#) – mutta tämä odottaa vielä lopullista päätöstämme.

Syyskuussa on myös vuorossa täällä jo aikaisemmin mainittu [Bilbao ja Santiago de Compostellan](#) "kevytversio", eli kävellään vaan muutamia kilometrejä per päivä ja asutaan hotelleissa.

Lokakuussa yritetään [Moldovaa ja Transnistriaa](#) – jos sinne varaamamme matka vaan toteutuu.

Marraskuussa onkin sitten aika jättää Eurooppa, myös sen eteläisemmät osat, joksikin aikaa ja suunnata taas kauemmaksi.

Suunnaksi valikoitui Kauko-Itä, sillä olemme toistaiseksi matkustaneet sillä alueella suhteellisen vähän: Thaimaassa kävimme vuonna 2000 ja Kiinassa, Japanissa ja Singaporessa on tullut käytyä, mutta siinä se melkein sitten onkin.

(Kuvat ylärivissä: Halong Bay, Phnom Penh, Angkor Wat, alarivissä: Jeju, Brunei, Petronas Towers)

Matkasuunnitelman yksityiskohdista iso osa vielä rakenteilla, mutta varasimme Finnairin kesän kaukolentotarjouksesta lennot reiteille Helsinki – Soul ja Singapore – Helsinki.

Aikaa lentojen välissä kuukausi.

Etelä-Koreassa ajatuksena on tutustua Souliin ja käydä Jejun saarella.

Soulista jatkamme Hanoiin, jossa liitymme Olympian [Suuren Indokiinan -kiertomatkan](#) ryhmään kahdeksi viikoksi reitillä Hanoi – Luang Prabang – Vientiane – Phnom Penh – Siem Reap – Ho Chi Minh – eli Vietnamista Laosin ja Kambodžan kautta takaisin Vietnamiin. Tuon kierroksen järjestäminen (5 lentoa, 6 hotellia, maakuljetukset, veneretket, pääsyliput ja opastukset nähtävyyksiin) kuullosti sen verran työläältä, että ostimme siihen Olympian tunnettua osaamista.

Olympian ryhmän lentäessä Ho Chi Minhistä takaisin Suomeen tarkoituksemme on käydä vielä ainakin Kuala Lumpurissa Malesiassa ja Borneon saarella Bruneissa. Ho Chi Minh – Singapore -välinkin osalta suunnittelu on vielä alkuvaiheissa, mutta parinkin Borneolla viime talvena käyneen tuttavien ohjeiden mukaisesti yrittänemme nähdä orankeja Sandakanin tai Kinabalun lähistöllä.

Bruneihin kuulemma hyvin riittää vain yksi päiväkin.

Tässä vaiheessa pitänee mainita myös vähintään sivulauseessa, että tämän kaiken ajankäyttömielessä mahdollistaa Pirkon syyskuussa alkava runsaan 7 kuukauden vapaa – alkuun vuoden lomat ja sen jälkeen 6 kuukauden sapattivapaa.

Joulukuun (ja joulun) olemme tuon kuukauden reissun jälkeen kotona ja alkuvuodelle 2015 teemme suunnitelmia aikaisintaan silloin – eikä ideana ole käyttää koko sapattivapaata matkustamiseen vaan myös kokeilla ihan jouten olemista. Mutta tietysti pitempi vapaa mahdollistaa myös nopeat lähdöt, jos sellaisia alkuvuodesta tulee vastaan ...

HAPPY 4TH OF JULY!

JULY 4, 2014

Päivän kunniaksi kuva vuoden 1982 Kalifornian matkalla mukaamme tarttuneesta lipusta pihallamme.

Jenkeissä emme ole olleet koskaan juuri 4. heinäkuuta, mutta kaiken kaikkiaan 7 kertaa olemme toistaiseksi siellä käyneet:

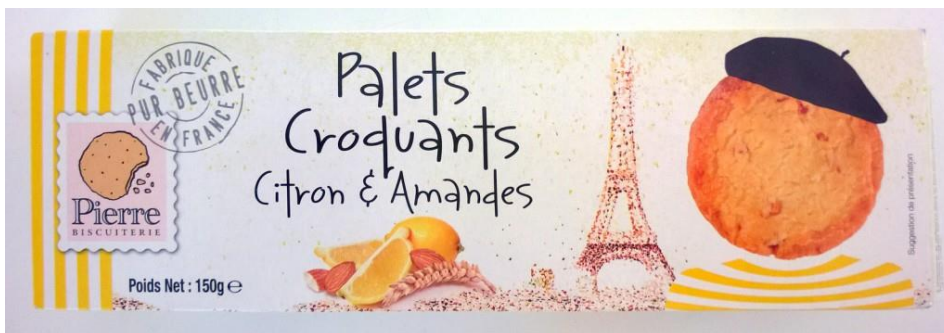
- [1982 Kalifornia](#)
- [1986 New York](#)
- [1987 New York \(Acapulco\)](#)
- [1989 New York, Boston, Washington, Niagara Falls \(Bermuda\)](#)
- [2004 New York](#)

- [2012 New York, Nantucket, Martha's Vineyard](#)
- [2013 Miami \(Karibian risteily\)](#)

Konkreettisia suunnitelmia seuraavista reissuista ei ole, mutta kansallispuistoissa olisi kyllä kiva vielä joskus käydä (ja ehkä Las Vegasissakin). Nantucketissa voisi käydä vaikka uudelleenkin joku kesä. Ja New Orleans, ainakin, olisi kuulemma myös näkemisen arvoinen.

PARIISIN JA NORMANDIAN TUNNELMIA VIELÄ KERRAN

JULY 6, 2014

(Keksipaketin kuvaa klikkaamalla päädyt Pariisin kuviin, et kekseihin ...)

Parhaat Pariisin -tuliaiset on syöty ja matkan jälkeiset pari viikkoa on matkailun osalta kulunut enimmäkseen tulevia matkoja suunnitellessa ja niihin liittyviä varauksia tehden, mutta tänä viikonloppuna oli sen verran aikaa palata vielä Pariisin ja Normandian tunnelmiin, että sain [Pariisin valokuvista koottua Picasa -kuva-albumin](#) ja lauantai-illan vietimme Normandiassa Tom Hanksin seurassa elokuvaa [Pelastakaa sotamies Ryan](#) -katsellessa. Alla pari kuvakaappausta leffasta.

Tuon hautaristin osalta, kun elokuva lopuksi zoomaa John Millerin nimeen, piti oikein netistä lähteä tarkistamaan, että miten päin tämä meni, katsoivatko elokuvan tekijät ensin sopivan ristin Colleville-sur-Merin hautausmaalta ja nimesivät sitten roolihenkilön sen mukaan vain toivatko hautausmaalle ristin elokuvarekvisiittana – ja kuulemma jälkimmäinen, eli ei tuolta hautausmaalta John Millerin hautaa olisi etsimälläkään löytänyt.

Muuten fiksunä pitämäni oppaamme Normandiassa, Sandrine, sanoin jossain vaiheessa amerikkalaisella hautausmaalla, että amerikkalaiset tulevat tänne Tom Hanksin takia – luulisin kyllä, että hekin tulevat Normandian rannikolle paikan historiallisen merkityksen, ei elokuvan, takia. Tai sitten oppaamme on fiksu ja amerikkalaiset tosi hassuja – tai ainakin elokuvafriikkejä.

Lopuksi vielä linkkiyhteenvedo muista Pariisiin ja Normandian matkasta kirjoitettuihin juttuihin, jos haluaisit vielä palata niihin:

- [Normandia ja Pariisi – ennakkofilistelyä](#)
- [Pariisiin – liikennettä ja ruokaa](#)
- [Pariisia valikoiden](#)
- [Père Lachaise](#)

- [Normandian mairinnousun maisemissa](#)
- [Normandian rannikko – Ala-Harjan tekstiä ja meidän kuvia](#)

- [Pariisi ja Normandia – mihin hintaan](#)

Päivitään samalla tämän jutun myötä blogimme oikeassa laidassa olevaan maalistaan tämän jutun uusimpana juttuna Ranskasta kohtaan Ranska. Muista Ranskan matkoista blogissamme on juttuja mm. [Bretagnesta](#) ja [Korsikalta](#). Ja [Rivieralta](#), jossa olemme olleet useita kertoja – viimeksi syksyllä 2006.

Korsika on sivulinkeissäkkin edelleen, koska se on myös oma TCC-alueensa – ja sivulinkkien maalista on itseasiasta TCC-alueista.

SUURSAARI RACE – JA MERIHARAKOITA!

JULY 8, 2014

Suursaari Race purjehditaan vuosittain kesäkuun alussa.

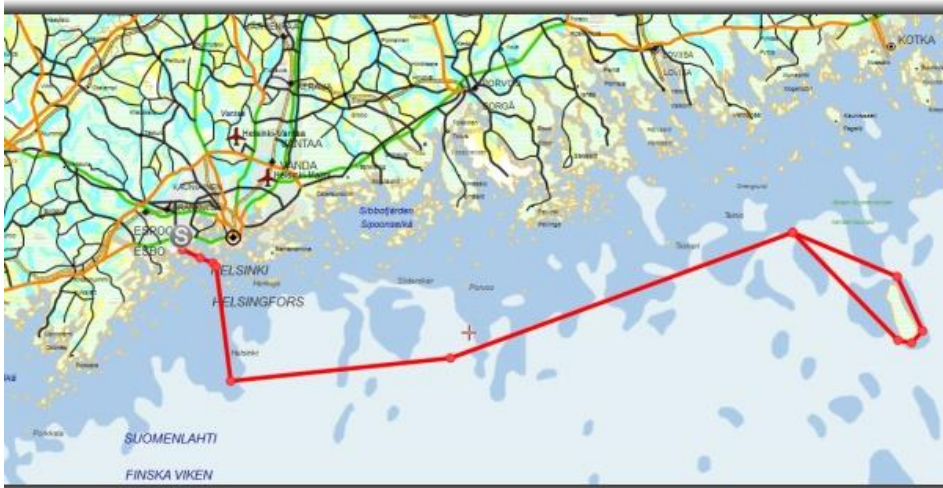
Kilpailu lähtee melkein “kotirannastamme”, Haukilahden satamasta, reitti kiertää Suursaaren Kotkan edustalla ja maalilinja on taas Haukilahden sataman edustalla. Vaikka emme koskaan itse olekaan purjehtineet kilpaa – paitsi leikkimielisesti joskus Turun Pursiseuran eskaadereilla, niin monena vuotena olemme seuranneet lähtöä perjantai-iltana, sillä onhan isoa määrää isoja purjeveneitä aina kiva katsella.

Tänä vuonna lähtö tapahtui lähes tyynessä kesäillassa – ja Lasse kuvasi paitsi lähdön tunnelmia myös paikalle osuneita meriharakoita:

Espoo Suursaari Race 2014

Tänä vuonna nopeimmat [veneet kiersivät lähes 200 mpk:n reitin](#) runsaaseen 30 tuntiin. Kautta aikojen (kilpailu on pidetty vuosittain vuodesta 1991 alkaen) nopein vene (Ludde Ingvallin Royal Blue) on kiertänyt reitin aikaan 19 tuntia 21 minuuttia (2001). [Suursaari](#)han on toisen maailmansodan jälkeen kuulunut Venäjälle – kilpailu on kuitenkin vuosittain saanut sen kiertäville veneille viisumivapauden.

KOKOUSHMATKALLE FRANKFURTIIN

JULY 10, 2014

Olemme parin vuoden ajan (toukokuusta 2012 alkaen) osallistuneet suomalaisen [Maailmanmatkaajat -klubin](#) toimintaan. Suomalaisen klubin jäseneksi pääsee, kun on käynyt 70 [TCC-alueella](#) – TCC viitaten [Travelers Century Clubiin](#), joka erityisesti Yhdysvalloissa, mutta myös isommissa Euroopan maissa toimii aktiivisesti ja julkaisee omaa lehteään ja matkailuun liittyvää tietoa omilla nettisivuillaan. TCC:n jäsenyyshaatimuksena on 100 TCC-aluetta, jotka meiltä on löytynyt jo vuodesta 2011 alkaen, mutta kun klubilla ei kuitenkaan ole Suomessa ollut toimintaa, ei sen jäseneksi liittyminen ja jäsenmaksun maksaminen vuosittain ole innostanut.

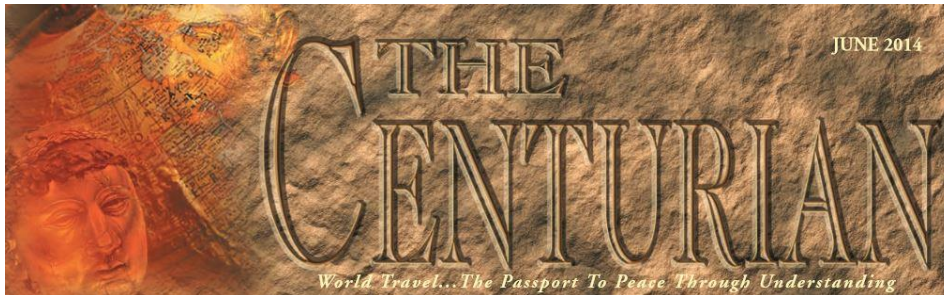
TCC:n nettisivuja olen kuitenkin ajoittain lueskellut ja sitä kautta huomasi, että syyskuun alussa klubin Saksan “jaos” järjestää [kokouksen Frankfurtissa](#) ja kun vielä lupasivat, että voimme tulla tutustumaan toimintaan vaikka jäseniä emme vielä olekaan, niin päätimme lähteä! Edestakaiset lennot Frankfurtiin ja yksi yö kokoushotellissa irtosi hintaan 460 euroa (2 hengelle), joten sinne! Järjestäjien puolesta olisi myös ollut tarjolla (hintavia) tutustumispaketteja Frankfurtin ympäristöön, mutta emme olleet niistä kiinnostuneita.

Travelers Century Clubin kanssa osallistumisemme tiimoilta käydyissä keskusteluissa kertoivat myös, että heillä on jäseniä Skandinaviassa jo sen verran, että yrittänevät Skandinavian jaoksen perustamista varmaan jo lähivuosina.

Klubin jäsenlehdestä, Centurianista, [tässä esimerkki](#).

Aika “ihmiskeskeinen” lehti, eli siinä yleensä listataan kaikki pidetyt kokoukset, joita Yhdysvalloissa on monissa osavaltioissa, mutta joskus, tosin harvemmin, tässä

lehdykässäkin on ihan matkailuasiaakin, esimerkiksi muutokset TCC-listaan julkaistaan näissä. Maakohtaiset asiat julkaistaan käsittääkseni yleensä klubin vain jäsenille tarkoitetuilla info files -sivuilla, jonne ei-jäsenenä ei ole päässyt tutustumaan.

P.S. Samalla toinenkin syksyn matkoihin lisää toivoa herättävä tänään tullut matkailu-uutinen: Arial-matkoilta tuli viesti, että [lokakuun matka Moldovaan ja Transnistriaan](#) olisi tällä kertaa toteutumassa! Ehkä saamme siis kaikki Euroopan TCC-alueet kasaan jo lokakuussa ...

MELKEIN KUIN ULKOMAILLA

[JULY 13, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS](#)

Picasa: [Nuuksio](#)

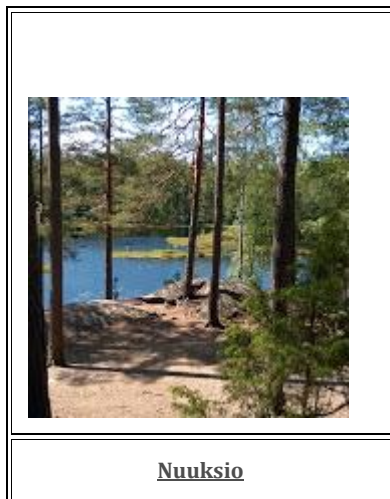
Palasimme Nuuksioon vain kaksi viikkoa edellisen kerran jälkeen. Tällä kertaa ajoimme Haukkalammelle ja kiersimme Korpinkierroksen.

Siinä missä [parin viikon takaiseen retkeen](#) innoittajana oli Hannu Hautalan näyttely Haltiassa tällä kertaa innoittajia retkeen oli pariin. Toisaalta [Kaukokaipuu -blogissa ollut juttu tästä Korpinkierroksesta](#), kauniine kuvineen – toisaalta tuolloin pari viikkoa sitten virinnyt ajatus, että kun syyskuussa olemme lähdössä myös päätettiin “kevytversiona” [kävelemään Santiago de Compostellan reittiä](#), niin ehkä olisi ideaa hiukan kävelläkin sitä ennen, kun normaali kuntoliikuntamme käsittää kesäisin lähinnä lenkkeilyä ja pyöräilyä. 7,5 kilometrin kävely Nuuksiossa kesäisessä metsässä lähes helteisenä heinäkuun sunnuntaina tuntui hyvältä kävelyharjoittelulta sikäläkin, että Espanjassa voi hyvinkin vielä elokuussa olla yhtä lämmintä kuin Nuuksiossa tänään (23 astetta).

Otsikoin jutun Melkein kuin ulkomailla, sillä heinäkuuisena sunnuntaina lähinnä turistit tuntuivat löytäneen Nuuksion metsät – arviolta joka toinen vastaantulija oli turisti. Helsingin Sanomat kirjoittikin kuluneella viikolla jokamiehen oikeuksista ja mainitsi myös miten harvinainen tällainen vapaasti luonnossa liikkumisen oikeus on ja että monet turistit ovat löytäneet Nuuksion ja sen mahdollisuudet ja näin todella tuntui ainakin näin keskellä heinäkuuta olevan.

Turistina maailmalla oleminen tuli mieleen myös Mustajärven kelluvien turvelauttojen kohdalla (kuva jutun alussa) – jossain muualla olisimme varmaan lukeneet netistä tai oppaasta, että tällaisen luonnonilmiön voi nähdä täällä ja yrittäneet päästä retkelle näkemään ne – kotikulmilla oleva nähtävyys on helppo ohittaa ja kun ne huomasimme vasta ihan reittimme lopussa, niin piti hiukan tsemptata, että jaksoi laskeutua polulta rantaan ja ottaa pari kuvaa!

Myös tällä kertaa kuvasin reitin varrella hiukan, vain Lumia -puhelimella, mutta monta ihan mukavan kesäistä otosta silläkin sai. Lisäsin kuvat [samaankansioon](#) pari viikkoa sitten samoilta seuduilta ottamieni kuvien kanssa – katso viimeiset 10 kuvaa, jos ehdottomasti et halua katsoa uudelleen parin viikon takaisia kuvia ...

2 THOUGHTS ON “MELKEIN KUIN ULKOMAILLA”

1. [Kaukokaipuun Nella](#)
[JULY 13, 2014 AT 8:00 PM](#)

Voi juku, tulipa hyvä mieli.
Nuuksio aivan ihana paikka!

Hienoja kuvia oot taltioinut, ja eikö olekin

2. Pirkko

JULY 13, 2014 AT 8:50 PM

Kiitos! Juu – on Nuuksio ihan hieno alue.
Bloglovin' kautta seuraan myös Sinua ja sieltä jutun löysin

SOUTUVENE VARASTETTU!

JULY 15, 2014

Sarjassamme elämämme veneet [hankimme kolme vuotta sitten soutuveneeseen](#) – merenrannalla kun asumme tuntui mukavalta ajatukselta edes muutamana kauniina kesäiltana päästä merellekin ja sitäpaitsi soutaminen on toimistorotalle hyvää liikuntaa! Tänä kesänä saimme veneen vesille kylmän alkukesän ja työkiireiden takia vasta viime torstaina. Vene jäi kuitenkin lukitsematta – meillä on siihen moottoriveneen jäljiltä paksu ketjulukko – ajattelimme, että ehtii sen sitten ensimmäisellä souturetkellä. Perjantaina ja lauantaina oli sen verran tuulista, ettemme harkinneet souturetkeä, mutta tarkistimme päivittäin, että vene on edelleen paikallaan – mutta lauantainapa ei sitten enää ollutkaan! Pari kertaa piti tarkistaa, että se on todella viety, eikä esimerkiksi uponnut, mutta niin se vaan oli poissa, kiinnitysköysineen kaikkineen. Kiersimme pyörällä lähirantojakin, jos joku olisi sitä lainannut ja sitten hylännyt, mutta emme löytäneet sitä.

Teimme sitten rikosilmoituksen venevarkaudesta ja vahinkoilmoituksen vakuutusyhtiöön ja päivittelimme hetken lintukotomme rauhan rikkoutumista – taloyhtiömme venesatama on sentään pieni ja talojen ympäröimä ja soutuvene siellä veneenä niin pieni, ettei se kovin kauas edes näy, mutta minkäs teet, viety mikä viety.

Maanantaina vene löytyi Villa Kolikarin edustalta: se oli nostettu niin näkyvästi ylös kalliolle, että Lasse huomasi sen rantaraittia Matinkylään päin kulkiessaan ja kävi tarkistamassa, että onko tutunnäköinen vene todella meidän ja niinhän se oli: kunnossa mutta likaisena ja tyhjiä olut- ja siideritölkkejä puolillaan.

Illalla kävimme soutamassa veneen takaisin kotisatamaan – ja tällä kertaa, kuten kai aina aikaisempina kesinä, lukitsimme sen laituriin, sillä nyt tiedämme, että ilman lukkoa se huonolla tuurilla säilyy satamassa vain yhden yön!

Päivitys 16.7.2014

Päivän Helsingin Sanomat taisikin tietää miten veneemme lähti kotisatamastamme:

Kamala luonto. Jarkko Vehniäinen

MATKAILUN PERUSTEET

JULY 17, 2014

Erityisesti [Bloglovin](#)'in myötä olen tullut seuranneeksi aikaisempaa enemmän muidenkin kirjoittamia matkailublogeja ja kalifornialaisen Katien blogista [Hope Engaged](#) löysin pienen juttusarjan matkailuharrastuksen mahdollisestamisesta niin ajan- kuin rahankäytön suhteen. Lisäksi Katie samassa juttusarjassa käy läpi muutamia

muita matkailun perusasioita.

Katie kirjoittaa omasta, amerikkalaisesta, näkökulmastaan, mutta osa asioista on matkailijan kotimaasta ja kohdemaasta riippumattomia – joten suosittelen Katien (englanninkielisten) juttujen lukemista – linkit väliotsikkojen perässä ovat [Hope Engaged -blogin](#) juttuihin.

Seuraavassa lyhyet referaatit näistä – ja muutama kommentti omasta ja suomalaisen näkökulmasta:

Mistä aikaa matkustamiseen?

([How to travel while working a 9-5 job](#))

Hope Engaged -blogi listaa lomapäivien käytön (tietysti), mutta muistuttaa, että liittämällä ne muihin vapaapäiviin niitä kuuluu vähemmän tai saa pitemmän loman. Tätä olen käyttänyt mm. ottamalla lähes joka vuosi juhannusviikon vapaaksi, siinä kun viikon loman saa 4 lomapäivällä 6 sijaan. Nykyiset työni taloushallinnon raportointirytmillä eivät oikein ole olleet joululle edullisia, mutta toisaalta, silloinhan matkat ovatkin kalleimmillaan ja paikat ruuhkaisimmillaan.

Ylityövapaita olen hyödyntänyt paljon. Ja Katien listan kohdan 3 – pyydä palkatonta vapaata – toteutan tulevana talvena. Suunnittelujänne tähän oli pitkä, ensimmäisestä ehdotuksesta lopulliseen hyväksyntään kului 6 kuukautta, mutta toisaalta onhan tuo asiana itsellekin sen verran iso, että ihan hyvä, että päätöstä puolin ja toisin kypsyteltiin hetki.

Etätöitä ulkomailla en työmatkoja lukuunottamatta ole tehnyt – kotimaassa olen joskus

Turussa käydessämme työskennellyt sieltä käsin jonkun päivän. Töitäkään en ole ulkomailla varsinaiseen työhöni liittyvien työmatkojen lisäksi vielä tähän mennessä harkinnut tekeväni.

Osa-aikatyötä saattaisin joskus myöhemmin vielä harkita

Global sabbatical leave policy

Aika-aspektiin liittäisin myös tämän, vaikka sitä ei Hope Engaged -blogin -juttusarjassa mainitakaan: yritämme mahdollisuuksien mukaan valita aina kohteelle **optimaalisen vierailuajankohdan**, hyvin pohjoisen kohteisiin keskikesällä, kesällä hyvin kuumiin kohteisiin keväällä tai syksyllä ja selkeästi sadekaudellisiin kohteisiin niiden ulkopuolella. Tällä logiikalla jätämme Euroopan pääosin väliin marraskuusta-maaliskuun puoliväliin: liian kylmää ja sateista kaupunkimatkailuun. Heinä- ja elokuun olen usein ollut suosiolla töissä – etenkin Euroopassa on turhan ruuhkaista (ja joko kuumaa tai sateista) ja Suomessakin useimmiten riittävän mukavat kelit.

Mistä rahaa matkustamiseen?

([Prioritize your spending](#))

Katie, kuten muutama muukin seuraamani matkailuaiheinen blogi, mainitsee, että heiltä usein kysytään miten teillä on varaa matkustaa niin paljon.

Katien vastauksissa on: pyydä matkarahaa häälahjaksi (vähän myöhäistä meille!), perusta erillinen matkasäästötili, osta harkiten ja hyödynnä kirpputoreja.

Nämä ohjeet osunevat paremmin hiukan meitä nuoremmille – itse olen enemmänkin nähnyt matkailun harrastuksena siinä missä purjehtiminen tai kesämökkeily.

Uskoisin jopa, että vaikka matkoja vuodessa kertyykin 5-10, niin niihin käytetty rahamäärä on korkeintaan samaa luokkaa kuin purjeveneen tai kesämökin ylläpitoon per vuosi kuluisi. Vielä toistaiseksi matkustamistamme onkin rajoittanut enemmän ajan kuin rahan puute. Tuosta harkiten ostamisesta ja [kotiin kertyvän tavaran minimoimisesta](#) olen kyllä myös ollut kiinnostunut viimeisten vuosien mittaan eri muodossa ja vaikka se ei aina vaatteiden tai (fysisten) kirjojen osalta onnistukaan, niin jo ison osan vapaa-ajasta käyttäminen matkoilla vähentää muuta kulutusta, kun matkoilta kuitenkin harvoin teemme jääkaappimagneetteja suurempia ostoksia.

Lentomailien keräämisestä luottokorteilla

([Travel Cr Cards](#))

Tämä oli ehkä minulle vierain – ja yksityiskohdissaan amerikkalaisin näistä jutuista.

Myöskään isojen yritystoimintaan liittyvien kulujen maksaminen luottokortilla pisteiden keräämiseksi ei “normaalissa” palkkatyössä oikein ole mahdollista. Ja taitaisi Suomessa verottajallakin olla tähän jokin kanta. Eli tätä emme ole hyödyntäneet.

Lentoyhtiöiden kanta-asiakaskorteilla, Finnair ja SAS, olemme ehkä keskimäärin yhden palkintolennon Pohjoismaihin tai Eurooppaan vuodessa lentäneet, viimeksi pisteillä

lensimme Vilnaan, mutta lento sinne, ainakaan jos myös välilaskullinen olisi kelvannut, ei toki olisi rahallakaan ollut kallis.

Ruokamenot matkalla

(Food)

Valitse hotelli, jossa on kunnan aamiainen. Syö yksi ateria päivässä ravintolassa. Osta ruokaa ruokakaupasta tai torilta. Tee ruokaa itse (jos asut paikassa, jossa on keittiö) – ja ota sitä varten omat mausteet mukaan. Pakkaa mukaan välipaloja.

Tältä osin Katie onnistuu kuvaamaan juuri meitä! Harvoin olemme tosin asuneet paikassa, jossa itse voisi tehdä ruokaa, mutta esimerkiksi toissa kesänä Nordkappissa asuimme leirintäalueella, ja kun käytössä oli keittiö söimme siellä muutaman itselämmitetyn mikroaterian – norjalaisella hintatasolla motivaatio tähänkin oli ihan kohdallaan! Purjehdusvuosina pakkasimme ulkomaille purjehtimaan lähtiessämme mausteet mukaan, jottei niitä viikon tai parin kulutuksen takia tarvinnut ostaa. Proteiinipatukoita otamme nykyisin mukaan joka kerta – kun ateriaväli lennoilla tai retkillä tai muuten venyy vähän pitemmäksi, niin sellaisella “ostaa” kätevästi muutaman tunnin lisäaikaa. Ja ostamme ne pääosin lähikaupasta Suomessa, niin saamme sellaisia, joista pidämme eikä niistä tarvitse maksaa kioskihintoja.

Kartuta matkakassaa matkalla

(Teach Abroad)

Tämä osio käsittelee vain englannin kielen opettamista ulkomailla. En tosiaan ole työntekoa ulkomailla matkan aikana harkinnut, mutta juttua lukiessa tuli mieleeni, että mitenkähän vaikeaa tuollaisen TESOL tai TEFL -sertifikaatin saaminen olisi – onhan pääasiallinen työkieleni ollut englanti jo yli kymmenen vuotta. Jutussa ei muuten puhuta mitään työluvista – luulisi, että sellaisenkin eteen pitäisi jotain tehdä jos vaikka Thaimaassa haluaisi englantia opettaa.

Asumisen vaihtoehdot

(Accommodations)

Asu ystävien/sukulaisten luona. Agoda.com. Air BnB. Rick Stevesin Eurooppa. Hostellit. Couch Surfing. Google. Asu halvalla = asu Kaakkois-Aasiassa. Jos et aio viettää aikaa huoneessa, tyydy perusversion. Mieti sijaintia, asu kaukana keskustassa, jos otat auton, muuten asu lähellä. Varaa ajoissa. Risteile.

Ystävien/sukulaisten kotona olemme joskus harvoin yöpyneet. Agoda ei ole tuttu, mutta ehkä siihen kannattaa tutustua – olen vaan jotenkin jämähtänyt Booking.comiin, etenkin kuin jokunen kokeilu Trivagollakin on ollut pettymys, sen ensin edullinen hinta olikin sitten varsinaisella varaussivulla vähemmän edullinen. Hotels.comiin kannattaisi ehkä tutustua, kun niillä on joku joka 10. yö ilmainen joillain ehdoilla. Toisaalta Booking.comissa on Genius-alennukset. Asuntojen vaihdot ja huoneistojen vuokraamiset ovat kahdestaan nopeahkolla aikataululla matkustettaessa myös jääneet vähäisemmälle. Sijainnin suhteen olemme päätyneet samaan – autolla kaupungin liepeille, mutta muuten lähelle omia kiinnostuksen kohteita. Katie kehuu löytäneensä ainutlaatuisia majoituksia Rick Stevesin sivuston kautta, mutta olemme mekin yöpyneet mm. majakassa Pendeenissä Englannin rannikolla tai kartanohotellissa Bretagnen maaseudulla.

Risteily on joissakin tapauksissa ihan varteenotettava vaihtoehto “asumiseen” ja sisältäähän se ruuatkin, mutta toistaiseksi risteilykiintiömme on ollut luokkaa risteily joka toinen vuosi – sen verran tuntuu aina menevän aikaa risteilyelämän vähemmän viehättävien puolien unohtamiseen.

Liikkumisen vaihtoehdot

(Transportation)

Kävely. Juna. Lentokone, erityisesti edulliset kuten vaikka Ryan Air ja Air Asia. Bussit. Luettelo erilaisista kulkuneuvoista Aasiassa tuk-tukeista pitkähäntäveneisiin.

Maanalainen – osta useamman päivän lippu. Vuokra-auto. Skootteri/moottoripyörä. Polkupyörä. Veneet/laivat. Ja lopuksi hiukan ohjeita siitä, että tutki vaihtoehdot, tingi, osta ennakkoon, tulosta varaukset ja kartat. Tämä sarjan kuudes juttu listasi jo vain melko triviaaleja asioita – ehkä Katie alkoi jo kyllästyä omaan juttusarjaansa ...

Itse harrastamme kävelyä, liikaakin, väsyksiin asti. Takseja kun on pakko, vaikka niiden hinnoissa onkin aina haasteita, kuten kirjoitimme [Uber-taksia kokeillessamme](#).

Auton vuokraamme tarvittaessa “länsimaissa”, mutta vaikka Lähi-idässä tai Intiassa olemme valinneet auto + kuljettaja vaihtoehdon. Skootterilla olemme ajanneet vain joillakin Välimeren saarilla – ei ole ihan meidän juttumme. Polkupyörän olemme vuokranneet (tai niitä on hotellin puolesta ollut saatavilla) useammassakin paikassa ja etenkin pienemmissä paikoissa sillä liikkuu kätevästi. Tai kaupungeissa, jotka ovat panostaneet pyöräilyyn, kuten vaikka [Kööpenhaminassa](#) – kunhan uskaltautuu sen polkupyöräruuhkiin, niin ihan hyvin se sujuu!

HELTEISTÄ HUIPPUVUORILLE

JULY 20, 2014

Ensi perjantaina lähdemme taas: Helsinki – Oslo – Tromsö (tekninen välilasku) – Longyearbyen. Vajaat 4 yötä ja (vajaat) 4 päivää pohjoisessa. Sää tiedotus lupaa lämpötiloja välillä 0 .. +4 astetta ja kuitenkin heinäkuu on lämpimintä aikaa saarella.

Siitä luultavasti kuitenkin suhteellisen harvalukuisesta joukosta suomalaisia, jotka ovat Huippuvuorilla käyneet, iso osa on luultavasti vierailut saarilla viime vuosina Kristina Cruises -varustamon risteilyillä, jotka taisivat tälle suunnalle olla joka kesä loppuunmyytyjä jo kauan ennen kesää. Pidimme niitä suhteellisen kalliina eikä ajankohtakaan meille oikein minään kesänä sopinut ja sitten Kristina Cruises vanhassa muodossaan lakkasikin jo olemasta – ja kun vielä yhdet tuttavamme kertoivat useamman päivän kestäneestä kovasta merenkäynnistä tuolla reitillä, niin lentovaihtoehto alkoi tuntua meille sopivalta. Naapuriltamme sain jo yli vuosi sitten vinkin, että Norwegian lentää myös Longyearbyeniin (kesäisin) ja aloin vähitellen katsoa noita lentoja, mutta viime kesänä lyhyehköllä suunnittelujänteellä mitään kohtuuhintaisia vaihtoehtoja ei enää löytynyt. Niinpä varasimme tämän heinäkuun lennot jo hyvissä ajoin, eli viime jouluna.

Tosin lentohinta ei paikassa, jossa hotellikapasiteettia on vähän ja sesonki lyhyt, ei ole matkan suurin kustannus lyhyelläkään matkalla – myös hotellihuone on syytä varata ajoissa, ei siksi, että sen saisi edullisesti vaan siksi, että sellaisen yleensä saa. Monet taitavatkin Huippuvuorilla majoittua retkeilymajatyypiseen majoitukseen tai asuvat teltassa, mutta me halusimme pysyä oman kylpyhuoneen linjalla ja asumme siis hotellissa.

Risteillen Huippuvuorilla käyneet ovat luultavasti nähneet saarista enemmän kuin me tulemme näkemään – mutta hiukan Longyearbyenin ulkopuolelle meidänkin on tarkoitus mennä: olemme jo etukäteen varanneet koko päivän laivaretken [Barentsburgiin ja Esmarkbreeniin](#) ja lyhyen [kiertoajelun Longyearbyenin ympäristöön](#). Molemmat varasimme etukäteen, jottei sitten kävisi niin, että juuri niinä päivinä kuin olemme siellä, ei haluamillamme retkillä olisikaan tilaa. Yhden päivän sentään jätimme avoimeksi, että jää hiukan tilaa improvisoinnillekin.

Etelä-Suomeen lupailtiin alkavaksi viikoksi helteitä – meidän täytynee perjantain lähtöä varten pakatessamme kaivaa esiin ainakin kevyempiä talvivaatteita. Ja ostaa niitä proteiinipatukoita, joista mainitsin edellisessä blogijutussa – Huippuvuorten hintatasolla ei taida olla hassumpi idea olla varautunut muutamalla välipalalla ihan Suomesta asti!

Ennakkolukemisena ensi viikonloppua ajatellen ajattelin myös lukea uudelleen isäni muistiinpanot hänen aikoinaan noille saarille tekemästä matkasta. Isäni matkasta kirjoitin jutun tännekin siinä vaiheessa kun skannasin hänen diojaan otsikolla [Pohjoisia linturetkiä](#).

Teltta, jossa isäni ja hänen kaverinsa Veikko asuivat Huippuvuorilla

Me emme voi väittää menevämmä Huippuvuorelle luontoretelle – kyllä tämä on melko puhtaasti maabongauskohde tavoitellessamme kaikkia Euroopan TCC-alueita – mutta kun samalla logiikalla matkakohteiksemme ovat valikoituneet sellaiset harvinaisemmat kohteet Euroopassa kuin vaikka [Kalinigrad](#), [Lampedusa](#) tai [Man-saari](#), jotka kaikki ovat osoittautuneet ihan viehättäväksi ja mielenkiintoiksi kohteiksi, niin miksei sitten tämäkin!

PARISOUTUA

JULY 21, 2014

Innostuimme [soutuveneemme takaisin saamisesta](#) niin paljon, että toteutimme jo jonkin aikaa muhineen ajatuksen toisen airoparin ostamisesta ja kokeilimme tänä iltana ensimmäisen kerran parisoutua [Varsasaaren](#) ympäri.

Ihan hyvin se sujui – vaan pari kertaa airot kolahtivat yhteen!

Oli muuten hieno kesäilta – näin lämmintä ja kivan tyyntä, soutamiseen, on kuitenkin aika harvoin.

MATKAILU ENNEN DIGIAIKAA

JULY 23, 2014

Luin jokin aika sitten Huffington Postin matkailuosiosta jutun otsikolla:

[The Way We Used To Travel: 12 Ways Travel Has Changed In The Digital Age](#)

[Jutussa](#) luetellaan 12 matkailuun liittyvää asiaa, jotka ovat vuosien mittaan muuttuneet aika lailla toisenlaisiksi.

En toista ihan koko luetteloa tässä, mutta joihinkin asioihin en malta olla kommentoimatta:

Puhelinkorteista minulle tulee erityisesti mieleen siskoni kanssa [Kyprokselle kesällä 1991 tekemämme matka](#) – siskon mies ja 2 pientä lasta jäivät tällä kertaa kotiin ja toki äiti halusi päivittäin olla lapsiinsa yhteydessä, joten joka ilta vietimme aikaa myös puhelinkioskin liepeillä.

Kirjapinojen kuljettamisen, suuntaan ja toiseen, olen, minäkin, kokonaan lopettanut – nyt ei mukana enää kulje kuin iPad (ja usein vielä läppärikin). Parin viikon lomalle saatoin aikoinaan ottaa mukaan 5-10 kirjaa ja erityisesti englannin- tai ruotsinkielisistä maista niitä tuli vielä ostettua lisää kotiin päin tuotavaksi!

Paperikartoista emme ihan kokonaan ole vielä luopuneet – edelleenkin hotelliin saapuessamme pyydämme varmuuden vuoksi kaupungin kartan, vaikka kartat onkin jo mukana puhelimille ja iPadille ladattuina.

Matkashekkejäkin olemme joskus käyttäneet, mutta siitä on kyllä jo aikaa! Valuuttaa vaihdamme edelleen useimmiten etukäteen vaikka sitä automaateista kohdemaassakin voisi nostaa – jos tarvitaan lisää rahaa, niin nostetaan sitten automaattista. “Länsimaissa” käytämme paljon luottokorttia, mutta joissain maissa käteinen tuntuu vielä riskittömämmältä vaihtoehdolta.

Ensimmäiset **digikuvat** otimme vuonna 1993. Ensimmäisen oman digikameran ostimme 1997 ja toisen, jo melkein kelvollisen taseisia digikuvia (jälkikäteen arvioiden) tuottavan safarille 2003. Tuossa välissä oli myös kausi, jolloin dia- ja paperikuvien kehittämisen yhteydessä saattoi valita, että niistä tehdään samalla myös digikuvat, cd-levylle.

Ylin telttakuva on otettu vuonna 2003 hankitulla digikameralla (Canon Ixus V3). Toinen on otettu perinteisenä paperikuvana ja skannattu laboratoriossa kehitettäessä myös digikuvaksi.

Alin kuva vasemmalla on otettu vuonna 1997 hankitulla digikameralla (Olympus Camedia 800-L), kuvakoko n. 40 KB.

Kuvien erot tulevat näkyviin jos ne klikkaa isommiksi.

Telttakuvat ovat Tarangiresta ja puutarhakuva Gibb's Farmilta, molemmat siis Tansaniasta helmikuussa 2003. Tämä matka oli uuden digikameran ensimmäinen ja vaikka aikaisemmin olimme pitäneet vanhemmallakin digikameralla otettuja kuvia ihan kelvollisina, niin tällä matkalla vanha kamera muuttui kahdessa viikossa "käyttökelvottomaksi".

Kirjeenvaihtoystäviä ei matkoilta ole tarttunut mukaan – kun useimmiten matkustamme pariskuntana, niin kovin syvällisesti olemme harvemmin tutustuneet uusiin ihmisiin niin, että olisimme pitäneet yhteyttä matkan jälkeenkin. [Pitkäaikaisen, nytemmin jo edesmenneen kirjeenvaihtoystäväni](#) takia olen kyllä tehnyt muutamia matkoja.

Kehityskaaren ystäville lähetetyistä **postikorteista tekstiviestien kautta Facebook-päivityksiin ja bloggaamiseen** jo matkalta olemme mekin käyneet läpi.

Blogin osalta päivityksiin matkalta siirryin oikeastaan vasta melko äskettäin, hotellien aikaisempaa parempien nettiyhteyksien myötä. Sitä ennen kirjoitin jutut vasta kotona matkan jälkeen. Mutta ennen matkammekin olivat enemmän matkoja yhteen paikkaan, kiertomatkoja olemme alkaneet harrastaa vasta viime vuosina ja niiltä kirjoittaminen matkan varrelta tuntuu erityisen hyvältä idealta, sillä muuten maan vaihtuessa toiseen ensimmäiseen maahan "palaaminen" tuntuu jo hiukan työläältä!

Kuvan postikortit ovat otos edesmenneelle isälleni maailmalta lähettämistämme korteista. Isä oli ne tallettanut, joten niiden tallettaminen edelleen on tuntunut hyvältä idealta.

Isäni ja otsikko "The Way We Used To Travel" tuo myös mieleeni hänen kommenttinsa niiltä vuosilta, jolloin työn puolesta tein melko usein päivämatoja Eurooppaan. Myös hän matkusti työnsä puolesta jonkin verran etenkin Euroopassa, mutta 1960- ja 70-luvuilla matkat olivat tyypillisesti ainakin viikon mittaisia ja usein niille otettiin puoliset mukaan ja tapaamisiin liittyi paljon sosiaalista yhdessäoloa. Aamulennolla Eurooppaan ja iltalennolla takaisin ei vuosituhannen vaihteessa enää jättänyt paljon aikaa yhteisille illallisille ja puoliset verottaja oli karsinut pois jo vuosia sitten. Nytemmin useimmat matkat ovat vaihtuneet puhelinkokouksiin ja ruudun jakamiseen, joskus vaivaudutaan ihan videokokousneuvottelutilaan asti, mutta harvemmin.

GRÖNLANTI

JULY 24, 2014

Heinäkuu on hyvä aika matkustaa pohjoiseen.

Omalta osaltamme Grönlanti ei vielä ole siirtynyt ideasta suunnitelmaksi, eli en tiedä tulemmeko koskaan siellä käyneeksi.

[Maailmanmatkaajien](#) keskuudessa käytiin kevättalvella hiukan keskustelua Grönlannista ja suositeltiin kovasti Ilulissatia Nuukin rinnalle/sijaan. Ilulissatin jäävuono on muuten ainoa Unescon maailmanperintökohde Grönlannissa ja sen myötä Ilulissat on Grönlannin suosituin turistikohde.

Ilulissatin mainitun kauneuden lisäksi syytä Grönlannin päätymiseen matkasuunnitelmiimme saattaisi olla [TCC-Euroopan](#) täydentäminen Wikipedia-Euroopaksi (valtiotasolla) ja TCC:n osalta käsittämään kaikki Pohjois-Atlanninkin TCC-alueet, ja näistä meillä uupuu edellisistä Kazakhstan ja siis jälkimmäisistä Grönlanti.

JÄÄKARHUJEN SAARILLA

JULY 26, 2014

Saavuimme Huippuvuorille aamuyöstä kello 2, joka tosin ei yöltä vaikuttanut, sillä yöttömässä yössä leveyspiirillä 78 on valoisa kuin päivällä ja johtuen lentoaikatauluista, saarelle tulee aamuyöstä peräkkäin SASin ja Norwegianin lennot, jotka sitten lähtevät takaisin myös vielä yöllä, on ihmisiäkin liikkeellä paljon yölläkin, joko lennoilta saapuvia tai kohta niillä lähteviä.

Kesäaikaan elävän jääkarhun näkeminen Longyearbyenin liepeillä on kuulemma harvinaista – täytetyn sellaisen näkee lentämällä saarille tultaessa heti matkatavarahihnan-alueella.

Jääkarhuista kuitenkin varoitetaan turisteja näkyvästi – taajamien ulkopuolella liikuttaessa ja erityisesti telttamajoituksessa uhka on ilmeisen todellinen ja varusteiksi suositellaan asetta, ansalankaa ja mielellään paikallista opasta. Tuo ansalanka (tripwire) vaati hiukan opiskelua, että sen idean ymmärsi: teltan ympärille asetetaan neljä tai useampia ruudilla varustettuja matalia tolppia ja niiden väliin viritään ansalangat siten, että lankaan koskeminen aiheuttaa ruutipanoksen räjähtämisen, mikä ainakin herättää teltassa nukkuvat ja hyvällä tuurilla säilyttää jääkarhun tiehensä. Ohjeissa myös muistutetaan, että ruoat on syytä säilyttää muualla kuin teltassa ja teltan välittömässä läheisyydessä ei kannata valmistaa ruokaa, jottei ruuan haju tartu telttakankaaseen.

Aset näkyvät kaupunkikuvassa mm. siten, että postin ovelta on tarrat, jotka kieltävät tuomasta aseita sisälle ja supermarketissa kassojen lähellä asekaapit, joihin ne voi jättää ostosreissun ajaksi.

Myös supermarketin sisääntulossa on esillä täytetty jääkarhu. Kuten hotellimme, Radisson Blu Polarin, aulassakin.

Jääkarhuja arvioidaan olevan Huippuvuorilla n. 3500 yksilöä. Enemmän kuin ihmisiä, mutta vähemmän kuin moottorikelkkoja, joita kuulemma on n. 4000. Yritin myös kevyesti hakea tietoa jääkarhujen ja ihmisten välisistä kohtaamisista, joissa jommallekummalle kummalle on käynyt huonosti, mutta tähän kysymykseen ei ihan selkeää tietoa tuntunut helposti löytyvän, kuitenkin niin, että yleensä jääkarhun käy huonosti, sillä itsepuolustukseksi uhanalaisenkin eläimen saa tappaa. Viimeisin ihmisen

kuolemaan johtanut [tapaus](#) on vuodelta 2011, jääkarhu onnistui tappamaan telttamajoituksesta asuneen nuoren brittituristin.

Kuva jääkarhun jalanjäljestä alla on [isäni kesällä 1978 ottama](#) – me emme tällaista hiukan urbaanimmalla Huippuvuoren retkellämme taida onnistua näkemään.

UUTISIA POHJOISESTA

JULY 27, 2014

Longyearbyenin keskustan pieni ostoskeskus, supermarket ja tusina retkeilyvaate- ja -varustemyymälää on nähty muutamassa tunnissa, joten lauantain alkuillasta suuntaamme lyhyelle bussiretkelle lähiseuduilla. Nähtävyydet eivät ehkä ole kovin ihmeellisiä, mutta oppaan jutut enimmäkseen norjaksi, välillä muutaman ei-pohjoismaalaisen protestoidessa muutama lause englanniksikin, ovat mielenkiintoisia.

Ohitamme vanhan lentokentän, jolle saattoi laskeutua vaan talvella, sulan aikaan kenttä oli liian pehmeä. Uusi lentokenttä on avattu 1975. Ohitamme Opera-tunturin, johon [venäläinen lentokone törmäsi 1996](#) ja kaikki yli 100 matkustajaa kuolivat. Miehistön virhe, olivat pari kilometriä sivussa laskeutumislinjasta kentälle, jota tunturit ympäröivät.

Nousemme hiilikaivos #7:lle. Tämä on viimeinen toiminnassa oleva hiilikaivos tällä saarella. 30% tuotetusta hiilestä menee Longyearbyenin lämmittämiseen. Venäläiset louhivat vielä Barentsburgissa. Pyramiden suljettiin muutama vuosi lento-onnettomuuden jälkeen: uhrin olivat kaivoksen työntekijöitä ja perheenjäseniä. Hiilen louhintaan liittyviä kuljetusratoja ja rakennelmia on jäljellä myös ihan Longyearbyenin keskustassa, vaikka nyttemmin hiili kuljetetaan jo isoilla kuorma-autoilla.

Ajamme satamien ohi: risteilijä- ja konttisatama, pienvenesatama, hiilisatama. Ylhäällä rinteessä on Bill Gatesin rahoittama [maailman siemenpankki](#). Täällä, koska vaikka sähköntuotto pettäisi, niin ikijää pitäisi holvin edelleen kylmänä.

Maailman pohjoisimman kirkon edessä on uuden näköinen [harmaa patsas](#), kivilohkare, josta keskeltä puuttuu ihminen ja päivämäärä 23.7.2011. Utoya on koskettanut myös Longyearbyeniä, 14-vuotiaan elämä päättyi kaukana saarelta. Läheisellä hautausmaalla on samannäköisiä valkoisia ristejä kuin Colleville-sur-Merissä. Tänne on haudattu espanjalaiseen flunssaan saarella kuolleet ja [tiedemiehet](#) ovat sittemmin yrittäneet eristää viruksen näistä ruumiista, jos vaikka ikirouta olisi sen säilönyt, mutta ilmeisesti ei. Nyttemmin turistimyymälöiden mukeissa lukee Do not come here to die – ikiroutaan ei kannata haudata, vainajat kuljetetaan mantereelle. Vanhan sairaalan rappuset seisovat yksikseen mäellä. Opas alkaa puhua auringon näyttäytymisestä talven jälkeen ja opimme, että maaliskuun alussa kaupunkilaiset, etenkin päiväkotilapset kerääntyvät näiden rappujen ympärille ottamaan vastaan valon pitkän kaamoksen jälkeen. Sitten ei olekaan enää pitkään yöttömän yön kesään. Myös Longyearbyenin liepeillä on kesäasuntoja – ihmiset haluavat suurkaupungin (2000 asukasta!) sykkeestä viikonlopuksi luonnon rauhaan.

Luonto käykin välillä melkein päälle. Bussi pysähtyy tien laidalle, jotta voimme kuvata jääkarhuvaroituserkin ja tiira tien laidalla ei jostain syystä pidä minusta. Vedän takin hupun ylös suojatakseni itseäni – onneksi, sillä kohta tiira jo iskee nokallaan, huppuuni.

Luontoa edustanevat myös tien vieressä olevat lukuisat koiratarhat ja muutamat vastaan tulevat koiravaljakot, jotka näin kesällä vetävät nelipyöräisiä vaunuja, joissa on muutama turisti ja ajaja. Kuraisen näköistä touhua. Talvella tuota voisi harkitakin, kelkan liukuessa valkoisella hangella, mutta kesäversio ei houkuttele.

Näistä uutisista, vaikkakin monet asiat olivat meille uusia, ei mikään tietenkään ollut ihan tuore. Tuore sen sijaan on aamulla meidät tavoittanut tieto, että sisarentyttäreni [ranskanbulldoggi Gini](#), on menehtynyt helteisen päivän päätteeksi. R.I.P. Gini.

LAIVARETKI BARENTSBURGIIN

JULY 28, 2014

Muutama vuorokausi Longyearbyenissä on tietysti kovin kapea näkökulma Huippuvuoriin, verrattuna vaikka risteilyihin, jotka pysähtyvät saarilla monessa kohdin ja joilla tietysti näkee saarten luontoa matkalla paikasta toiseenkin. Laventaaksemme edes hiukan näkökulmaa varasimme koko päivän laivaretken Barentsburgiin ja Esmarkin jäätikölle.

Barentsburgin venäläinen kaivoskylä perustuu vuonna 1920 tehtyyn sopimukseen ([Svalbard Treaty](#)), jonka perusteella mukanaolevat valtiot voivat hyödyntää saarten luonnonvaroja, vaikka saari kuuluukin Norjalle. Venäläiset käyttävät edelleen tätä oikeutta Barentsburgissa. Emme me ihan erityisesti Barentsburgista olleet kiinnostuneita, mutta valitsimme tarjolla olevista laivaretkistä sellaisen, joka matkamme kannalta tuntui olevan sopivana päivänä ja se nyt sattui menemään Barentsburgiin.

Barentsburg on pala Venäjää Norjassa. Vajaasta 500 asukkaasta iso osa on kuulemma ukrainalaisia, mutta myös muita entisen Neuvostoliiton kansallisuuksia. Kylässä on asuinkortteli, hotelli, koulu, sairaala, posti, Venäjän konsulaatti, uimahalli, kirjasto, kirkko, kaivosyhtiö Arktikucolin toimisto ja – Leninin patsas. Ainakin nämä. Matkapuhelin kytkeytyy venäläiseen verkkoon ja toivottaa Sinut tervetulleeksi Venäjälle. Baarissa tarjoillaan venäläistä vodkaa. Muutamat näkemämme paikalliset tervehtivät uteliaasti turisteja ja vastaavat kysymykseen mistä ovat, että Tadžikistanista.

Hotellissa ei kuulemma yleensä ole kovin täyttä, mutta ensi maaliskuussa, kun Huippuvuorilla näkyy täydellinen auringonpimennys on tämäkin hotelli varattu jo viimeistä sijaa myöten.

Lopuksi käymme pienessä puisessa kirkossa, joka on rakennettu vuoden 1996 lentoturman uhreille, konehan oli Arktikucolin tilauslentoja ja uhrin yhtiön työntekijöitä tai perheenjäseniä.

Barentsburgin lisäksi Huippuvuorilla on ollut toinenkin venäläinen kaivosyhdyskunta, vuonna 1998 hylätty [Pyramidin](#), jonne sinnekin tehdään päivän mittaisia laivaretkiä. Jos venäläis-ukrainalainen toimiva kaivosyhdyskunta Norjassa kuulostaa ufolta, niin autio sellainen lienee vielä ufompi. Me satuimme valitsemaan elävän version, mutta ilmeisesti aavekaupunkikin olisi ollut vierailun arvoinen, mutta 4 päivää saarilla ei riitä kaikkeen.

Esmarkin jäätikön reunalla retkemme vietti aikaa hiukan tavanomaista pitempäänkin, sillä laivalla oli myös 10 ranskalaisen melojan ryhmä, jonka jätimme kanootteineen ja varusteineen jäätikön laidalla. Tavaramäärästä päätellen taitavat viipyä siellä ainakin päivän tai pari – ehkä joku laiva sitten aikaan poimii heidät taas takaisin. Itse en melontaa vain muutaman kerran kokeilleensa tietysti olisi edes pärjännyt moisella retkellä, mutta eipä toisaalta houkutelutkaan, melominen jääpalojen seassa!

Itse jäätikkö on harmaanturkoosinvalkoinen massa, joka meren kohdatessaan murtuu hiljalleen pieninä palasina mereen. Mitään jäävuoria täällä ei kuitenkaan näkynyt, jäälautat olivat suurimmillaan sopivia muutaman lokin oleilla. Murtuessaan jää kuulemma pitää voimakkaan räjähtävän äänen ja tästä syystä ilmaan ammuttu laukaus ei juuri pelota jääkarhuja, sillä ne ovat tottuneet murtuvan jään aiheuttamiin räjähtäviin ääniin.

Paluumatkalla Barentsburgista Longyearbyeniin ohitamme vielä Grumantin aution kaivoskylän – jäljellä on kolme taloa ja, kuulemma, hiiriä, joiden takia vesi seudulla pitää keittää, muuten niistä saa maksaa tuhoavan loistaudin. Grumantin viereisen rinteet hehkuvat auringossa kaikissa vihreän sävyissä ja linnut parveilevat kalliorinteillä. Aika hieno tämä arktinen kesä.

Lounaaksi laivalla tarjottiin valasta. En ollut aikaisemmin valasta syönyt ja hetken mietin nytkin sen syömisen eettisyyttä, mutta tämä valas nyt joka tapauksessa oli jo tapettu ja grillattu, joten se, etten olisi sitä syönyt ei sitä enää olisi pelastanut. Toisaalta jos kukaan laivaretkellä ei olisi halunnut sitä syödä, niin ehkä laivaretkellä menu vaihtuisi toiseen. Asiaan hiukan lieventääkseen (?) opas sanoi valaan olevan lahtivalasta, joiden kanta kasvaa koko ajan.

Lisää luultavasti jokseenkin samanlaisesta laivaretkestä (ja Huippuvuorilta) esimerkiksi Yrjö Raution syksyllä 2013 Apu-lehteen kirjoittamassa [hienossa jutussa](#).

VAIN KÄSIMATKATAVAROILLA

JULY 29, 2014 PSCHILDT 4 COMMENTS

Törmäsin jossain vaiheessa blogiin [Hand Luggage Only](#) – ja silloin tällöin muuallakin tosimatkailijoiden jutuissa on ainakin rivien välistä luettavissa, että he matkustavat suunnilleen Visa ja hammasharja -varustuksella.

Vaikka tapamme pakata matkalle ovat vuosien mittaan varmasti kehittyneet, niin ihan tähän emme ole päässeet. Viimesyksyinen [5 viikkoa reissussa](#) opetti kyllä, että aika vähälläkin tulee pitkäänkin toimeen ja mitä vähemmän tavaroita, sitä kevyempiä siirtymät paikasta ja hotellista toiseen ovat.

Tänä kesänä olemme tehneet muutaman 4 yön reissun, [juhannuksen alla Pariisiin](#) ja [äskettäin Huippuvuorille](#) ja kummastakin selvisimme hyvin käsimatkatavaroilla. Aikaisemmin olemme pitäneet jotenkin viikonloppureissua rajana tuolle, mutta selvästikin tuota rajaa voi siitä venyttää!

Huippuvuorilla mukana oli matkavaatteiden (housut, toppi, neule, takki, Doc Martensit) lisäksi toiset kaikkia: housut, toppi, neule, kevyemmät kengät, ei sentään takkia. Ja pitkähihainen ja legginsit (veneretken lämmikkeeksi ja oloasuksi), pipo, hanskat ja huivi. Kevyemmät kengät tosin olivat aika turhaan, sillä Huippuvuorilla on tapana kulkea sisällä sukkasillaan! Nämä ja kosmetiikkalaukut (kaksi, joista toinen läpinäkyvä turvallisuustarkastuksia varten), suoristusrauta ja elektroniikkatarvikkeet

mahtuivat hyvin lentolaukkuun. iPad, pieni kamera, lompakko ja puhelin käsilaukkuun ja siinä se sitten olikin.

Pariisissa kenkinä mukana olivat ballerina- ja sandaalit. Housuja oli kahdet ja toppeja ja neuleita yhteensä muistaakseni viidet ja lisäksi huppari takin virkaa lennoilla toimittamassa. Pariisissa pelkillä käsimatkatavaroilla matkustaminen hiukan rajoitti shoppailua, mutta ostin minä silti yhden jakun ja hyvin sekin tuli kotiin. Ja loppujen lopuksi usein hiukan nopeilla päätöksillä tehtyjen turistiostosten rajoittuminen matkalaukkutilan rajoitusten takia ei ole niinkään huono asia!

En ole, vielä ainakaan, vannomassa vain käsimatkatavaroilla matkustamiseen ainoana vaihtoehtona, mutta kieltämättä siinä on viehätöksensä ja aika montakin päivää pärjää aika vähällä.

Huonona puolena on saksien puuttuminen matkasta, Pariisissa piti käydä hotellin respassa leikkauttamassa uudesta jakusta hintalaput pois!

Mutta ne hyvät puolet, Pariisissa kävely Operalle tulevalta busseilta Gare Saint Lazarelle sujui kevyesti vain lentolaukku perässä rullaten ja Longyearbyeniin aamuyöllä saapuessamme otimme taksin muiden jäädessä odottamaan matkatavaroita ja olimme jo nukkumassa ennen kuin viimeiset saivat itsensä tsekatuksi sisään hotelliin, veikkaisin.

Ja kotiin palatessa matkatavaroiden purkamiseen ei mene kuin hetki!

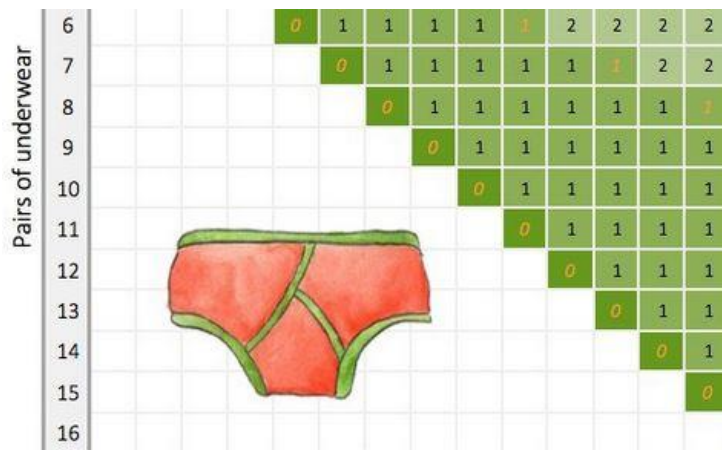
Vuosi sitten tänne kirjoittamani [juttu palkkaamisesta yli 100 matkan kokemuksella](#) on ollut yksi lukijojeni kestopuosikkeja. Allekirjoitan jutun edelleen, mutta ehkä listaa voisi vieläkin pienentää ja tarvittavien vaatekappaleiden määrää pienentää – ehkä kirjoitan siitä kohta version 2.0.

Tässä yhteydessä voisin myös ilahduttaa teitä parilla muutta pakkausaiheisella linkillä. AfterDRK -blogin juttu *How to Pack a Minimalist Holiday Suitcase* (19.2.2018: [linkki juttuun poistettu, sillä blogi on ilmeisesti poistunut verkosta](#)), joka listaa 3×12 vaatetta ja asustetta kolmelle erilaiselle matkalle jaksoi kaupallisuudestaan huolimatta hetken innostaa – tosin tosikkona minua jäi häiritsemään tuo tekemällä tehty 12 “säntö”, johon päästäkseen kirjoittaja oli skipannut rantalomalta aurinkolasit vaikka ne safarille ottikin, ja lasi siis mukaan 12 tavaraan.

Me Naiset julkaisi vitsinä, oletan, [linkin juttuun](#), jossa oli oikein graafisessa muodossa taulukko, josta voin tsekata paljonko alusvaatteita tarvitsee mukaan eri pituisille matkoille, muuttujina matkan pituus ja miten taajaan aikoo pestä pyykkiä! Itse olen kyllä pärjännyt yksinkertaisemmallakin kaavalla ja pitemmällä matkalla alusvaatteiden pesuun on pakko ryhtyä, sillä en omista niitä niin paljoa, että 4 tai 5 viikkoa menisi niitä pesemättä! Erityisesti alusvaatteiden osalta laitan myös aina uusia ostaessani uusien alta hylättäväksi valikoituvat matkapakkauslaatikkooni, otettavaksi mukaan vielä

yhdele reissulle ja hylkään ne sitten matkalla viimeisen käytön jälkeen. Nytemmin olen saanut jopa siipani hyväksymään tämän toimintamallin myös omalla kohdallaan!

[Project 333 -blogista](#) luin äskettäin myös seuraavan listan kahden viikon vaatteista:

- farkut ja toiset housut tai shortsit
- leninki
- 5 yläosaa
- lämmin neule
- huivi
- jakku
- kävelykengät
- sandaalit (lämpimään)
- juoksuvarusteet
- oloasu (trikoo housut ja huppari)
- takki, jos tarpeen

Tämä saattaisi olla aika lähellä sitä versiota 2.0 minun listastani. Täytyy palata tähän aiheeseen viimeistään siinä vaiheessa kun alan miettiä [tulevan marraskuun kuukauden reissun](#) pakkaamista ...

4 THOUGHTS ON “VAIN KÄSIMATKATAVAROILLA”

1. **Pauliina Ikävalko**

[JULY 22, 2015 AT 9:40 PM](#)

Ollaan lähdössä matkalle koko perheen voimin pelkillä käsimatkatavaroilla ja päädyin taas selailemaan näitä pakkausvinkkilistoja – kiva blogi!

Sellainen piti sanomani näin aika vannoutuneena käsimatkatavaramatkailijana, että kynsisakset saa kyllä ottaa mukaan koneeseen, kunhan niiden terä on alle 6

senttiä. Että ihan ei saksettomana tarvitse kulkea

2. **Pirkko**

[JULY 23, 2015 AT 10:10 AM](#)

Kiitos Pauliina kommentistasi!

En tiennytkään tuota saksista, ehkä pitäisi jossain vaiheessa tarkistaa, että miten meidän saksien kanssa on ja tarvittaessa hankkia pienemmät. Tosin nämä käytännöt myös vaihtelevat aika paljon kentältä toiselle, eli jos vaikka jossain joku menee läpi, niin seuraavalla kentällä saattaa tyssätä.

3. **Pauliina Ikävalko**

JULY 23, 2015 AT 9:42 PM

Niinhan ne vaihtelevat, mutta käsittääkseni tuo on samoja WTC-iskujen jälkeen tehtyjä rajauksia kuin nesteiden pakkaaminenkin ja sen siis pitäisi olla kansainvälisesti noudatettava. Ei ainakaan Euroopan tai Afrikan kentillä ole ollut mitään ihmettelyjä, muualla en ole tainnut 90-luvun alun jälkeen lennellä.

4. **Pirkko / Meriharakka**

JULY 24, 2015 AT 12:15 PM

Kiitos vielä Pauliina lisätiedoista!

ELOKUUN KUVA

AUGUST 1, 2014

Elokuun kuva on [Serbiasta, Belgradista](#) viime kesältä.

Viime kesäinen Balkanin matkamme osui yhteensattumien summana lopulta elokuulle, joka ehkä ei ole paras kuukausi matkustaa tänne, sillä elokuussa Balkanilla voi olla kuuma – parhaimmillaan (pahimmillaan?) [Makedonian Skojpessa](#) oli pitkälti yli 30 astetta.

Mutta muuten vaikka Belgrad on kiva kohde ja Sava-joen ansiosta myös kiva kesäkohde. Tästä kuvasta vielä sen verran, että Belgradissa käydessämme (ja pitkään vielä sen jälkeenkin) luulin tämän olevat sikäläinen idea ja ainoa laatuaan. Sittemmin törmäsin jollain matkailusivustolla samanlaiseen kuvaan, mutta se olikin Portugalin Aqedasta. [Googlen kuvahaku](#) pelkästään sanoilla Portugal + Aqueda (ei tarvita edes sanaa sateenvarjolle) tuottaa tämännäköistä – eli tämä taitaa tosiaan olla Aqedan ”juttu”.

Tämän vuoden elokuulle tiedossa ei yhtään matkaa – syyskuussa sitten kaksikin, lyhyt viikonloppupyrähdys Frankfurtiin ja Albatros-matkatoimiston kanssa Bilbaon ja Santiago de Compostellan maisemmin.

(Jos haluaisit tuon kalenteri kuvan taustakuvaksi omalle tietokoneellesi, paina kuvassa hiiren vasenta näppäintä ja valitse Aseta taustakuvaksi tai Set as desktop background.)

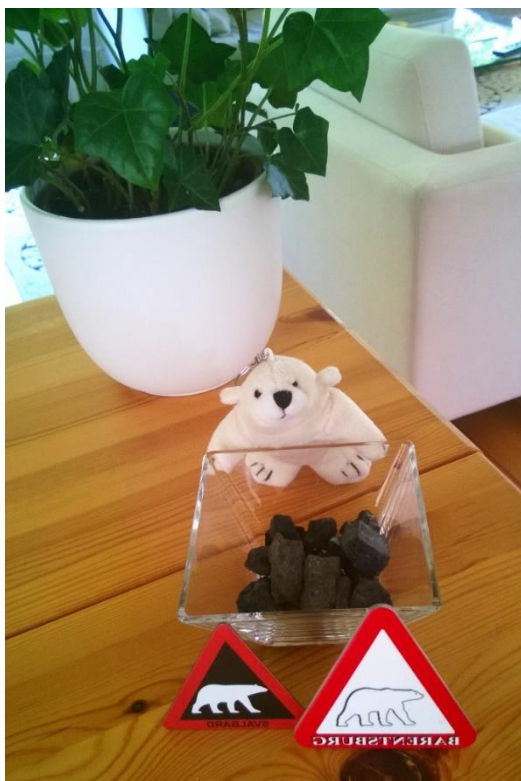
HUIPPUVUORET – MIHIN HINTAAN

[AUGUST 1, 2014 PSCHILDT 1 COMMENT](#)

Huippuvuorten matkamme kustannukset: lentäen sinne ja takaisin, menomatka Norwegianilla Oslon kautta, paluumatka SASissa Tromsön ja Oslon kautta (kun Norwegianin aamulähtö 04:45 Longyearbyenistä ei oikein houkutellut) ja hotellitasoinen majoitus (Longyearbyenissä voi myös majoittua vaatimattomammin, aina teltasta 33lkane, mutta halusimme hotellitasoisen majoituksen ja oman kylpyhuoneen/wc:n).

Lennot	657,28
Hotelli (Radisson Blu Polar, 4 yötä, aamiaisineen)	773,44
Retket (kiertoajelu ja laivaretki)	437,47
Museot (Svalbard-museo ja Ilmalaivamuseo)	32,90
Lentokenttäkuljetukset Longyearbyenissä	32,30

Lentokenttäpaikoitus (halvempi kuin taksi kentälle ja takaisin)	63,00
Matkamuistoja	18,72
Valuuttakulut (kurssi vs. Keskikurssi + vaihtokulut)	23,10
Yhteensä 2 hengeltä	2 038,21

Matkamuistot – kulhossa itse kerättyjä hiiliä.

Risteilyllä olisi varmasti nähnyt Huippuvuorista enemmän, mutta arktista vähintään viikon risteilyä ei olisi tehnyt (lentoineen) n. 1 000 eurolla nappi ja meille tämä oli ihan riittävä tutustuminen tähän pohjoiseen kohteeseen, kun kiinnostuksemme oli kuitenkin ehkä enemmän TCC-pisteen puolella kuin kaikessa siinä mitä Huippuvuoret voi tarjota, jos haluat kuvata luontoa, tehdä arktisen kanoottiretken tai vaeltaa luonnossa tai jäätiköillä. Meille riitti yötön yö ja yleiskäsitys saarista – ja Longyearbyenistä.

Sen myötä, että olen alkanut julkaista myös matkojen kustannuksia, tulee itsekkin vertailtua eri matkoja toisiinsa ja tämän matkan osalta luonteva vertailukohta oli kesäkuussa tekemämme, sekin 4 vuorokauden, [matka Pariisiin ja Normandiaan ja hyvin](#)

[samanhintaisia nämä näyttivät olevan](#), Pariisi + Normandia 150 euroa halvempi.

Lennot Pariisiin näyttivät olleen hiukan halvempia kuin lennot Longyearbyeniin (jotka varasimme yli puoli vuotta aikaisemmin saadaksemme hyvät lentoajat ja parhaat hinnat – Pariisin lennot varasimme melko viime hetkellä).

Pariisissa halusimme hotellin tietystä paikasta ja haluamamme tasoinen hotelli siellä näytti olleen hiukan kalliimpikin vielä kuin Longyearbyenissä, vaikka yleisesti majoitusta Huippuvuorilla pidetään kalliina – voidaan siis todeta, että se on suurkaupunkien hinnoissa, vaikka kaupungissa onkin vain 2000 asukasta. Hotelleja voisi hyvinkin väittää tasoltaan suunnilleen samanlaisiksi, huone Pariisissa oli ”hienompi”, mutta Lillehammerin olympialaisista Longyearbyeniin siirretyn Radisson Blu Polar -hotellin yleiset tilat olivat ”hulppeampia”.

Niin, ja ne TCC-pisteet, Huippuvuoret oli meille TCC-piste 134/139 (Pirkko/Lasse) – tarkemmin pisteistä kohdassa [100 maata](#). Tärkeämmäksi kuin yksittäinen TCC-piste kohteen bongausmielessä teki kuitenkin tavoitteemme käydä kaikilla Euroopan TCC-alueilla ja Huippuvuorten myötä meiltä puuttuvat enää Moldova ja Transnistria, jotka ovat [suunnitelmassa](#) lokakuulle.

Mutta toki, kuten usein ennenkin todettu, vaikka kimmokkeemme johonkin paikkaan lähtemiselle saattaakin olla sen bongaminen, niin lähes aina kohteet onnistuvat sitten muutenkin innostamaan meidät. Huippuvuorilta palattuani olen innolla kertonut näkemästämme ja kokemastamme niin työpaikalla kuin naapureille: yöttömästä yöstä, helteettömästä heinäkuusta, jääkarhuista, jäätiköistä, Barentsburgista.

Lopuksi vielä yhteenvetona linkit jo matkalta kirjoittamiini juttuihin Huippuvuorilta:

- [Jääkarhujen saarilla](#)
- [Uutisia pohjoisesta](#)
- [Laivaretki Barentsburgiin](#)

Joitain hyödyllisiä faktoja on myös ehkä jo ennen [matkaamme kirjoittamassani jutussa](#) ja jutussa [Vain käsimatkatavaroilla](#).

P.S. Ystävämme Merja kävi rohkeasti Huippuvuorilla tammikuussa. [Lue Merjan matkakertomus täältä](#).

ONE THOUGHT ON “HUIPPUVUORET – MIHIN HINTAAN”

1. **Timo Blomqvist**

[AUGUST 1, 2014 AT 7:37 PM](#)

Perhelomailijoille sellainen käytännön vinkki, että ruokakuluissa pystyy sniiduilemaan Longyearbyenissa majoittumalla keittomahdollisuudella varustettuun huoneeseen. Lasten kättämät pienet välipalat valmistuvat päivän mittaan edullisemmin. Toimii varmaan muuallakin ja ainakin vuonna 2007 tuntui matkabudjettia säästyvän muuhun kivaan tällä tavalla.

EXTREME -MATKAILUA

AUGUST 2, 2014

Osallistuimme taas eilen Maailmanmatkaajien kuukausikokoukseen. Tällä kertaa illan "päätähtenä" oli [Suomen MTP-listalla](#) kärkikymmenikössä oleva mies, joka oli juuri palannut 7 viikon matkalta, jonka reitti kulki Aasian koillisosissa karkeasti ottaen näin: Helsinki – Hanoi – Lao Cai – Kunming – Chengdu – Shanghaissa – Peking – Pyongyang – Kaesong – Habarovski – Tynda – Tommott – Jakutski – Magadan – Petropavlovsk – Kamtsatski – Vladivostok – Novosibirsk- Moskova – Helsinki. Erityisen extremen tästä reitistä tekee, että kurssiivilla merkityn osuuden reitistä hän kulki maata pitkin, junalla, linja-autolla tai liftillä.

Jättiläiskokoisella Buddhan patsaalla Chengdun lähellä Kiinassa olivat muutamat muutkin olleet – me emme, ja ehkemme sinne(kään) koskaan päädykään.

Kamchatkan tulivuorten näkeminen Makadanissa innostivat lentämään Petropavloskiin. Pohjois-Koreasta rajan ylittäminen Venäjälle tuntui myös extreme-matkailulta. Tänne päästäkseen hän matkusti 4 hengen seurueessa, josta 3 muuta olivat hänen seurassaan "viran puolesta" matkustavia pohjoiskorealaisia, sillä Pohjois-Koreassa eivät turistit eivät saa kulkea omatoimisesti.

Maailmanmatkaajista ainakin yksi on myös lokakuussa menossa Groznyyn, World Extreme Traveler Congressiin (linkki poistettu 8.4.2020 kyseisen ohjelman poistuttua netistä). Katsoin uteliaisuuttani matkan ohjelman, vaikka tiesin heti siitä kuullessani, että tämä on ei ole meille tarkoitettu – mutta jos tosissaan kerää MTP-pisteitä ja sen myötä myös Venäjän oblasti, niin matka, jonka aikana on mahdollista vieraila

yhdessätoista (!) tuon alueen oblastissa (Adygeya, Chechnya, Dagestan, Ingushetia, Kabardino – Balkaria, Kalmykia, Karachay-Cherkessia, Krasnodar Krai, North Ossetia-Alania, Rostov, Stavropol Krai) ja vielä Georgian puolella kahdella erityisalueella (Abkhazia, South Ossetia), on varmasti hyvinkin houkutteleva!

Tuohon matkaan liittyvää [Georgian Military Highwayta sentään ajoimme toukokuussa pätjän...](#)

TRIP TO THE MOOMIN ISLAND (KLOVHARU)

AUGUST 4, 2014 PSCHILDT 3 COMMENTS

I'm not really a Moomin fan, but of course, being a Finn, I read all Moomin books as a child and have seen Moomin videos and movie with my godchildren.

Tove Jansson as one of the most famous Finnish artist is however interesting and having a special relationship with sea after several years of sailing in the Finnish and Swedish archipelago the stories related to the life of Tove Jansson and Tuulikki Pietilä on the island of Klovharu in the summer time have been especially fascinating. Already a couple of years ago I read an article about the possibility to visit the island of Klovharu during one week in the summer and I tried to find out whether that would be possible, but as the visits were only possible with own boat or with taxi boat, we never made it out to the island.

(Click the picture to see more pictures from the island)

To celebrate 100 years since Tove Jansson's birth the society in Pellinki which owns the island nowadays arranged [several trips to the island](#) and when I, based on my earlier

interest in a visit, remembered this already early this spring, I managed to book 2 places for us on the trip in the beginning of August. All the trips were quickly sold out – which is quite understandable as the small boat used for these trips takes 8 persons, as the small island isn't accessible by bigger boats. Even with this boat it was challenging and when leaving the port in Pellinki (Söderby) the captain prepared us for a disappointment by saying, that let's see whether we can get on the island as the wind was now blowing at 10 m/s, but we were lucky and after ½ hour on the sea we managed to hop on land on the island!

Several television programs have been made from Klovharu, the newest one being the interview of Gay Gustafsson (YLE 23.7.2014) (in Finnish, but with some nice scenery from the island) and several books so the island felt immediately somehow familiar – but it was still wonderful to absorb the atmosphere of this small island far out in the sea in Pellinki archipelago by yourself!

The cabin, which for Tove and Tooti acted mainly as studio – they slept mostly in a tent set up near the cabin on the island, as this was easier, the studio could be used for work without having to clean it first in the morning – was of course also interesting. The cabin had windows to all four directions and under it, between the rocks, there were a sauna, accessible by a small entrance in the floor of the cabin or from outside between the rocks.

The cabin still includes most of the things Tove and Tooti left there when they left the cabin for the last time in 1992 – when Tove was 78 the island and the sea started to scare her, so they decided to leave this part of their life voluntarily, before they would have been forced to do it.

(Picture from Tove Jansson Virtual Museum pages to which it also links to)

[Tove Jansson Virtual Museum](#) also contains a lot of information from the island.

On the way to the island, our guide from the Pellinki Society, told us a bit not only about Klovharu but also about [the old Pellinki Lighthouse](#), which had been a model for the Moomin house and about Kummelskär, which is the island in the book Moominpappa at Sea. The map of the island is very similar to [the map of the island in the book](#).

[The trip to the island](#) (link to a picture story of it) was a full-day trip when starting from Espoo, as even if the boat trip only took 2 hours, it was 100 km to the port in Söberby and in Pellinki we also had to take the ferry at one point as there isn't any bridge and that ferry goes every 15 minutes and as getting there late was not an option, we left early. Actually we left so early that we had time for a nice picnic lunch in Söderby (I love these make your own salad counters in K-stores nowadays!).

Before visiting Klovharu we have this summer also visited [Tove Jansson exhibition in Ateneum](#), where especially the models made by Tuulikki Pietilä delighted also adult visitors. There are [several pictures of these in the blog Isyyspakkaus](#) (even if I think it was not allowed to take any photos in the exhibition, but maybe they had a special permit).

The exhibition in Ateneum is open until September 7th, but the island is open for public only until August 10th. The guided tours to the island are sold out, but with own boat (coordinates for the island are: 60°09.9'N, 25°48.1'E) or with taxi boat you can still get to the island. Taxi boat to the island costs, depending on the time spent on the island, about 200 euros and you can contact for example Roger Weckman (phone 0400 879 275) or [through Strandverk community](#) (Gudrun Weckman).

Still one link about Moomins – this is from Japan – our guide told that there has been a lot of japanese guests on the island this summer: [in a Japanese cafe you can sit with a Moomin character](#) – and even have your rice server in a shape of Moomin!

Similar summer trips to different islands during past summers in Finland, for example (these stories are in Finnish, but in most cases pictures link to a picture story and those are of course to some extent “readable” also in English):

- [Märket Lighthouse](#)
- [Söderskär Lighthouse](#)
- [Russarö Lighthouse](#) and
- from our sailing years [in Jungfruskär with a sailing boat](#), when the island was just opened to the public at that time (2004).

Btw, even if my blog is almost entirely written in Finnish, there is [a short English summary](#), explaining who we are and I also wrote a [Travel Trivia story in English](#) some time ago.

3 THOUGHTS ON “TRIP TO THE MOOMIN ISLAND (KLOVHARU)”

1. **Jose Gonzalez**

JUNE 8, 2016 AT 9:16 AM

Hi,

I'm a journalist by profession & I've written for major media outlets. I'm creating an infographic (related to travel) with the help of designer and I would like to co-produce the infographic with your blog (meriharakka.com), Would you be interested in partnering with me on this?, there is no fees involved in this.

After publishing the infographic, I'll do promotion in different news outlets and press release sites, so both sites will get benefit with this.

Let me know if you're interested, so that we can discuss further.

Thank you
Jose Gonzalez

2. **Jose Gonzalez**

JUNE 8, 2016 AT 9:18 AM

Please contact me via E-mail ID.

3. **Pirkko**

JUNE 9, 2016 AT 11:44 AM

Ok ... sounds interesting, at least. I sent you mail. Br, Pirkko

KESÄRETKE KLOVHARUN SAARELLE

AUGUST 4, 2014

En ole erityisen Muumi-fani, mutta toki Muumi-kirjat olen lapsena lukenut ja Muumivideoita ja -elokuvia on kummilasten kanssa tullut katsottua.

Tove Jansson eturivin suomalaisena taiteilijana on kuitenkin kiinnostava ja ihan erityisesti merellä itsekkin paljon liikkuneena tarinat liittyen Tove Janssonin ja Tuulikki Pietilän elämään Klovharun saarella ovat kiehtoneet minua. Luin jo muutama vuosi sitten jostain jutun siitä, että Klovharun saarelle pääsee vuosittain tiettyinä viikkona

vierailemaan ja selvitin sitten asiaa, mutta koska vierailemaan olisi päässyt vain omalla tai taksiveneellä ei retki saarelle onnistunut ennen kuin nyt.

(Kuvaa klikkaamalla näet lisää kuvia Klovharunin retkestämme)

Tove Janssonin syntymän 100-vuotisjuhlavuoden kunniaksi Klovharunin nykyisin omistava Pellingin kotiseutuyhdistys järjesti [useita yleisöretkiä saarelle](#) ja kun tuon aikaisemman kiinnostukseni takia muistin asian jo aikaisin keväällä onnistuin varaamaan meille 2 paikkaa elokuun alun veneretkeltä. Retket myytiin loppuun hyvin nopeasti – eikä ihme, sillä yhdelle retkelle mahtui vain 8 henkeä, sillä saarelle ei pääse rantautumaan tätä isommilla veneillä – tälläkin oli haasteita, kun tuuli iltapäivällä nousi 10 metriin sekunnissa. Söderbystä lähtiessämme retken vetäjät jo valmistelivat meitä pettymykseen, että katsotaan nyt, pääsemmekö rantautumaan, mutta jännitettyämme ½ tunnin merimatkan ajan, että miten käy, niin pääsimme kuin pääsimmekin saarelle! Klovharunista on tehty useita televisio-ohjelmia, uusimpana [Ylen 23.7.2014 julkaisema Gay Gustafssonin haastattelu](#) ja kirjoja, joten saari tuntui heti jollain tapaa tutulta, mutta oli silti hienoa itse tajuta miten pieni kalliosaari Pellingin ulkosaaristossa tämä on. Mökki, joka Tovella ja Tootilla kuulemma toimi erityisesti työtilana – he nukkuivat usein kallionkoloon pystytetyssä teltassa, sillä näin oli helpompaa, työhuone pysyi työhuoneena ilman, että sitä aamulla tarvitsi erikseen siivota päiväkuuntoon – oli tietysti myös kiinnostava. Mökissä oli ikkunat kaikkiin ilmansuuntiin ja sen alle sopivasti jääneessä kallionkolossa oli sauna ja pesutilat, joihin pääsi lattialuukusta tai ulkokautta pienestä kallioiden välisestä solasta. Mökin esineistö on Toven ja Tootin sinne lähtiessään jättämää – he poistuivat saarelta viimeisen kerran vuonna 1992 Toven ollessa 78-vuotias – saari ja meri olivat alkaneet pelottaa.

(Kuva Tove Janssonin virtuaalimuseon saari-osiosta, johon kuva toimii linkkinä) Saaresta on hyvin materiaalia myös [Tove Janssonin virtuaalimuseossa](#). Veneretkellä oppaamme, Pellingin kotiseutuyhdistyksen edustaja, kertoi meille hiukan paitsi Klovharusta myös [Pellingin \(entisestä\) majakasta](#), joka on ollut Muumitalon esikuvana ja Kummelskäristä, joka on Muumipappa ja meri -kirjan saari. Saaren kartta kirjassa on hyvin saman näköinen kuin [Kummelskärin kartta kirjassa](#).

Espoosta lähdettäessä [retki Klovharuun](#) (linkki kuva-albumiin retkestämme), vaikka itse veneretki kestitkin vain 2 tuntia, oli kokopäiväretki, sillä matkaa Etelä-Espoosta Söderbyn rantaan on n. 100 kilometriä ja kun lähdöstä ei saanut myöhästyä ja reitillä on myös (Pellingin) lossi, piti matkaan lähteä ajoissa. Lähdimmekin sitten niin ajoissa, että ehdimme Söderbyn venerannassa nauttia ennen retken alkua maittavan picnic -lounaan (loistavia nämä K-kaupoissa ainakin nykyisin tarjolla olevat kokoa itse oma salaattisi - tiskit!).

Ennen Klovharunin retkeä olemme tänä kesänä myös käyneet [Ateneumissa Tove Janssonin näyttelyssä](#), jossa ihan erityisesti Tuulikki Pietilän tekemän pienoismallit ilahduttivat myös aikuista kävijää. Näistä [pienoismalleista on paljon kuvia ainakin Isyyspakkaus -blogissa](#) (vaikka minusta näyttelyssä ei valokuvia saanut ottaakaan, mutta ehkä erityisluvalla on saanut).

Ateneumiin ehtii vielä 7.9.asti, mutta Klovharun on yleisölle auki enää 10.8. asti. Opastetut veneretket saarelle on myyty loppuun, mutta omalla veneellä (saaren koordinaatit ovat: 60°09.9'N, 25°48.1'E) tai taksiveneellä saarelle pääsee vielä. Taksivenekuljetus saarelle maksaa siellä käytettävästä ajasta riippuen luokkaa 200 euroa ja sellaista voi kysyä esimerkiksi Roger Weckmanilta (puhelin 0400 879 275) tai [Strandverk -yhteisön kautta](#) (Gudrun Weckman).

Lopuksi vielä yksi Japani-aiheinen linkki muumeista – japanilaisia kun on kuulemma tänäkin kesänä saarella käynyt todella paljon: [japanilaisessa kahvilassa voisi nauttia annoksensa muumihahmon kanssa](#) – ja annoksessakin voi näkyä muumi!

Sarjassamme kesäretkiä saariin olemme tehneet muitakin hiukan vastaavia retkiä, esimerkiksi:

- retki [Märketin majakalle](#)
- retki [Söderskärin majakalle](#)
- retki [Russarön saarelle](#) ja
- purjehdusvuosilta [pistäytyminen Jungfruskärissä](#), joka oli silloin (2004) juuri vasta avautunut yleisölle.

HUIPPUVUORTEN KUVAT

AUGUST 7, 2014

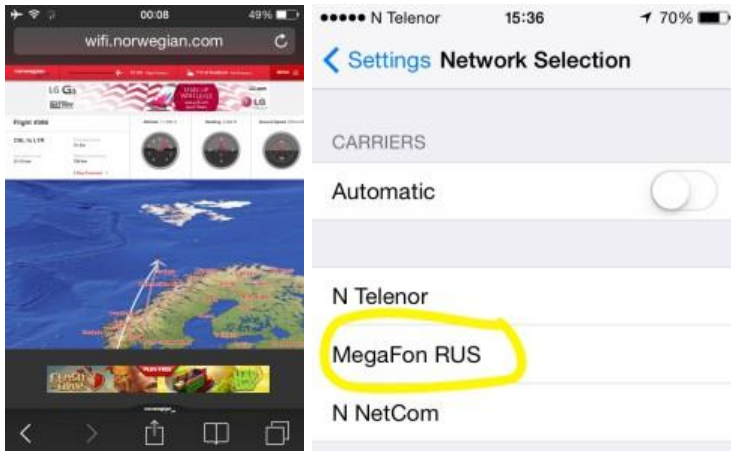
Helteisestä heinäkuusta – ja hetimmiten Huippuvuorilta paluun jälkeen sijoittuneista heinäkuun lopusta (=työkiireitä), [Maailmanmatkaaja -tapaamisesta](#) ja [retkestä Klovharun saarelle](#) – huolimatta sain jo (?) nyt valmiiksi kuva-kertomuksen Huippuvuorten matkastamme.

(Klikkaa kuvaa tai [tästä päästäkseni kuva-albumiin.](#))

Varsinaisen kuva-albumin ulkopuolelle jätin nämä matkan aikana muissa kanavissa jakamamme kuvat, mutta kun nekin ovat sen verran hauskoja tai informatiivisia, niin laitan ne esille tähän kuitenkin: Norweagianin wifi-verkko toimi siis, kelpollisesti,

lämpötilaero Longyearbyenin ja Turun välillä oli heinäkuussa melko suuri ja Barentsburg on osa Venäjää – puhelimme siirtyivät siellä sujuvasti Venäjälle.

Kolmas kokonaisuus valokuvia, joita haluan vielä tässä yhteydessä suositella, on valokuvaaja Roy Mangersnesin kuvat, joita meillä on tilaisuus ihailia hänen valokuvanäyttelyssään Longyearbyenissä.

(Kuva Roy Mangersnesin, kuvasta linkki hänen blogiinsa)

Samoja kuvia, joskin vähemmän vaikuttavassa muodossa kuin julisteen kokoisina suurennoksina galleriassa, voi katsoa myös [hänen blogistaan](#). Siinä missä meidän kuvissamme on vain täytettyjä jääkarhuja niin näissä on eläviä sellaisia, loistavina otoksina.

Linkit Huippuvuorilta jo matkamme aikana kirjoittamaani juttuihin löydät vaikka jutun [Huippuvuoret – mihin hintaan](#) -jutun lopusta.

SUURIA SUUNNITELMIA – YKSITYISKOHDAT TÄSMENTYVÄT

AUGUST 10, 2014

[Heinäkuun alun jälkeen](#) olemme jatkaneet Aasian matkamme yksityiskohtien kiinnittämistä. Nyt se näyttää tältä:

- Soulissa olemme viikon – jona aika teemme myös kahden päivän retken Jejun saarelle: aamulento Jejulle, aikaa saarella päivä, yöpyminen Seogwipon rannikkokaupungissa (merinäköalalla!), vielä toinen päivä saarella ja paluu iltalennolla Souliin.
- Soul – Hanoiin lennon hintaa (370 euroa per nuppi Vietnam Airlinesilla, kun pitkistä lennoista maksoimme Finnairille vajaa 900 euroa) pidin tuonne ilmansuunnalle korkeana, mutta sitten kun Lasse teki tuon uuden

lentoreittikartan, niin aloin ymmärtää tätä paremmin, onhan tuo väli koko matkamme kolmanneksi pisin lento (2700 km, vrt. Helsinki – Soul 7100 km, Singapore – Helsinki 9300 km)

- Hanoissa tosiaan liityimme, kuten jo aikaisemmin kerroin, Olympian [Suuren Indokiinan -kiertomatkan](#) ryhmään kahdeksi viikoksi reitille Hanoi – Luang Prabang – Vientiane – Phnom Penh – Siem Reap – Ho Chi Minh
- Ho Chi Minhistä jatkamme Kuala Lumpuriin samana päivänä kuin Olympian ryhmä illalla lentää Suomeen – Malaysian Airlinesin lennolla, eli toivottavasti tuo lentoyhtiö vielä marraskuun loppupuolella on olemassa. Kuala Lumpurissa viivymme 3 yötä ennen kuin jatkamme Borneolle
- Borneon osalta päädyimme muutamaa vaihtoehtoa harkittuamme luottamaan sikäläiseen Explore.my -toimistoon (ja Air Asian lentoihin, näitä varauksia tehtäessä oli Malesian Airlinesin koneen alasampuminen Ukrainassa jo tiedossamme). Explore.my räätälöi meille 3 vuorokauden retken Kinabatangan -joella, jossa asumme jokirannan lodgeissa, liikumme joella ja sademetsissä ja näemme, toivottavasti, sikäläistä eläimistöä. Orankeja ainakin näemme Sepilok Orang Utan -keskuksessa.

- Sandakanista (Kinabatangan -jokea lähin lentokenttä Borneolla, Malesian puolella edelleen) lennämme Bruneiin bongataksemme sen kahden yön ja yhden päivän vierailulla ja sieltä lennämme Singaporeen ja edelleen Helsinkiin.

Sandakanin alueella on ollut ulkonaliikkumiskieltoja klo 18-06 välisenä aikana Filippiinien puolelta huhtikuussa tapahtuneen [kiinalaisturistin ja filippiiniläisen hotellityöntekijän kidnappausten takia](#) ja matkailijoita kehoitetaan käyttämään valmiita retkiä (eikä liikkumaan alueella omin päin) – ja juuri näin olemme tekemässä. Sabahin rannikkohan on suhteellisen lähellä aikoinaan suomalaisten kidnappauksesta tunnetuksi tullutta Jolon saarta.

Toistaiseksi viimeinen tämän kokonaisuuden varauksiin tekemämme aktiviteetti oli Helsinki – Soul -välisen lennon [matkustusluokan korotus business-luokkaan pisteillä](#). Siinä vaiheessa kun idean tästä saimme, ei näitä paikkoja lähdöllämme ollut, mutta kun tarkistin tilanteen uudelleen kuukauden päästä, niin juuri tarvittavat 2 paikkaa löytyikin – eli jos ei heti onnistu, niin kannattaa palata asiaan.

Maabongausyhteenvedona tämä matka, jos se suunnitelmien mukaisesti toteutuu, tarkoittaa 6 itsenäistä maata ja sen lisäksi kahta TCC-pistettä.

Jejun saari on oma alueensa ja samoin Sabahin alue Borneolla. Borneon länsiosa, Sarawakin, olisi, mutta emme me niiden TCC-pisteiden kanssa (Euroopan ulkopuolella) niin tosissamme ole, että vain sen takia olisimme yrittäneet ahnehtia pisteen sieltäkin. MTP-pisteissä Vietnamista saa kaksi, Pohjois-Vietnamista yhden ja Etelä-Vietnamista toisen, mutta tätäkään emme edes etukäteen tienneet.

Ainakin [Lasselle 100 itsenäistä maata](#) tulee täyteen tällä matkalla – Pirkon osalta vain jos matka Moldovaan lokakuussa toteutuu.

Mutta, ennen lähtöä Souliin, vuorossa on vielä:

- [kokousmatka Frankfurtiin](#)
- [Bilbao ja Santiago de Compostellan](#) “kevytversio” ja
- toivottavasti [Moldovaa ja Transnistriä](#) – saimme jo tiedon, että matka toteutuu, mutta kun matkanjärjestäjä ei ole vielä lähettänyt varausmaksulaskuakaan, niin en vielääkään uskalla ihan sataprosenttisesti tähän uskoa

Kotimaan matkojakin on muutama hahmottumassa, **Turkuun** ja **Joensuuhun**.

Jälkimmäiseen ajattelimme mennä junalla, joten se on kyllä sitten jo ihan oikea matka! Ja töitäkin on vielä jäljellä, ennen kesäloman ja sapattivapaan alkua vielä 4 viikkoa!

Vielä tuosta syksyn “päämatkasta” – vaikka lentoja ja hotelleja onkin jo kiinnitetty, niin kaikenlaiset vinkit siitä mitä eri paikoissa ehdottomasti pitäisi nähdä – tai mitä ei kannata nähdä, olisivat kovin tervetulleita! Kommentoi, jos olet noilla kulmilla liikkunut!

NOPEA NETTI LOMALLA

AUGUST 12, 2014

Jos lomasi on melkein pilalla, jos hotellin netti tökkii, niin tutustu tähän uudehkoon sivustoon: www.hotelwifitest.com.

Sen avulla voit ennen jo ennen hotellin varaamista tarkistaa hotellin tarjoaman netin nopeuden – ja voit hotellissa asuessasi auttaa muita matkailijoita tarjoamalla sivustolle lisää havaintoja maailman hotelleista. Sivusto toimii yksinkertaisesti siten, että kerrot minne olet menossa ja se kertoo mitä se tietää paikkakunnan hotellien nettien nopeudesta. Alla esimerkkinä Turku (jonne seuraava pieni matkamme suuntautuu, päädyimme kyllä keskustahotelliin Caribbean sijaan vaikka siellä olisi miten nopea netti).

hotelwifitest Home Support Press About Your Account

Home / Finland / Turku

Search by hotel name
Begin typing hotel name

Ruuhonpää
Turku
Show map

Speed from: 0 Mbps Sort by: WiFi Speed

Hotel Name	Location	Nightly Rate	Review Score	Expected WiFi Speed	Maximum Speed	Confidence
Sokos Hotel Caribia	Kongressikuja 1, Turku 20540, Finland	from \$149	3.7 (109 reviews)	7.8 Mbps	14.7 Mbps	9.2%
SOKOS HOTEL HAMBURGER BORS	KAUPPIASKATU 6, Turku 20100, Finland	from \$142	3.8 (96 reviews)	2.9 Mbps	5.4 Mbps	9.2%

Sivulta on linkkejä myös hotellivaraussivustoille, tässä tarjoavat Hotels.comia, mutta hotellin voi tietysti varata mitä kautta haluaa.

Se, missä määrin kukin nettiä lomalla tuntee tarvitsevansa, on tietysti jokaisen oma asia, mutta bloggaajana olen kyllä samoilla linjoilla kuin Petteri Järvinen kolumnissaan Helsingin Sanomissa (linkki poistettu vanhentuneena). Etenkin kun Järvinen aloittaa kolumninsa mollaamalla Trivagon mainosta: sen verran taajaan tuo mainos on televiossa pyörinyt, että minäkin olen jo pariin kertaan toivonut, että se hotelli Venetsiasta olisi jo löytynyt. Mutta siis samoilla linjoilla, että tärkeimpiä valintakriteerejä ovat sijainti ja netti. Ja pitää sen hinnankin mahtua johonkin raameihin ja tähtiäkin olisi hyvä olla ainakin kolme.

PANAMAN KANAVA 100 VUOTTA

AUGUST 14, 2014 PSCHILDT 8 COMMENTS

Panaman kanavan piti juhlia uuden kanavan avajaisia tänään, 14.8.2014, kanavan 100-vuotisjuhlallisuuksien huipentumana – kanavahan avattiin liikenteelle 15.8.1914.

Laajennustyöt ovat kuitenkin jonkinverran myöhässä ja siksi vieraille onkin tarjolla mm. [tutustuminen rakennustyömaahan ja joukko juhlallisuuksia seuraavana päivänä](#).

Toisaalta kun [Panamax-koon kasvaminen New Panamax -kokoon](#) laivoissa vaatii muutoksia myös monessa satamassa, niin ehkä pienellä viivästyksellä ei ole niin väliä, ehtivät satamien laajennukset perässä.

Mutta – rakennustöiden tilanteesta riippumatta – tänään voisi olla hyvä päivä palata turistina Panamaan ja kanavaan. Me näimme kanavan syksyllä 2006, kun vierailimme Panamassa osana erityisesti Galapagossaarille suuntautunutta matkaamme (Helsinki – Bonaire – Quito – Galapagos – Quito – Panama – Quito – Helsinki, pari välilaskua skipaten).

Panamaan päädyimme tuolloin, koska silloin jo pääosin vapaalle jäänyt (suomalainen) tuttavapariskuntamme asui silloin Panama Cityssä, josta oli tullut suosittu paikka erityisesti amerikkalaisten eläkeläisten keskuudessa, mm. erilaisten veroetuuksien vauhdittamana. Heidän kanssaan vierailimme kanavalla, Panama Cityssä ja hiukan sisämaassakin, Gamboa Rainforest Resortissa – vaikuttavaa (kanava), kauniin ränsistynyttä (vanha kaupunki), mukavan viileäksi ilmastoituja uudenaikaisia ostoskeskuksia, vihreää (sisämaassa) – ja kuumaa kosteaa. Tuttavapariskuntamme kertoikin ulkoilevansa lähinnä ennen auringonnousua tai sen laskun jälkeen ja oleilevansa paljon ilmastoituissa sisätiloissa päivisin.

Panamasta kirjoitin lähes tuoreeltaan syksyllä 2006 pari juttua – lähes, koska tuolloin 8 vuotta sitten ei vielä matkoilla yleensä ollut käytössä internet-yhteyttä eikä tablettia:

- [Panama City](#)
- [Panamassa hiukan ennen Aurinkomatkoja](#)

Panaman kanavasta olimme jo ennen sen näkemistä kuulleet toiselta tuttavapariskunnaltamme – he menivät kanavasta läpi Atlantilta Tyynelle Valtamerelle purjeveneellään osana maailmanympäripurjehdustaan vuonna 1994. Läpimeno kesti 2 päivää – välillä yövyttiin Gatun-tekojärvellä. Purjeveneeseen tarvittiin läpimenon ajaksi pariskunnan lisäksi luotsi ja neljä köysienkäsittelijää. Huviveneet uitettiin kanavan läpi yhteensidoittuina 2-3 veneen lauttoina.

Vielä tuohon jutun tosikkoon: [Instagram Travel Thursday](#) on viikottain torstaisin toistuvat matkablogien tempaus, josta on niin suomalainen kuin kansainvälinen toteutus, ja sen myötä, että Meriharakkakin on aktivoitunut myös [Instagramin](#) puolella (Instagramissa: meriharakka), niin ajattelin osallistua myös tähän – ehken joka torstai, mutta sopivin välein.

[Twitterissä](#) (Twitterissä: Meriharakka1) ja [Facebookissa](#) Meriharakka on ollut jo hiukan pitempäänkin. Kuten [Bloglovinissakin](#).

Mutta jos olet blogini uskollinen lukija ja löydät sen haluamallasi taajuudella netistä ilman sen kummempia linkkejä tai muistutuksia, niin Sinun ei tarvitse välittää mistään yllämainituista vaihtoehtoisista tavoista löytää näitä juttuja. Vaikka [Bloglovinia](#) voisinkin suositella ihan “peruskäyttäjällekkin”, se tuo haluamisesi blogien jutuista Sinulle yhteenvedon kätevästi sähköpostiin.

Matkakuvat jakoon!

#IGTRAVELTHURSDAY

Tämä blogikirjoitus on osa Instagram Travel Thursday –tempausta, jonka järjestäjinä toimivat [Destination Unknown](#), [Kaukokaipuu](#) ja [Running With Wild Horses](#).

8 THOUGHTS ON “PANAMAN KANAVA 100 VUOTTA”

1. [Satu VW / Destination Unknown](#)

[AUGUST 14, 2014 AT 10:06 AM](#)

Panama oli alunperin suunnitelmassa tälle vuodelle, mutta ne suunnitelmat kariutuivat jo ennen vuoden alkua. Mielenkiintoisen kuuloinen paikka!

2. **Pirkko**

[AUGUST 14, 2014 AT 10:14 AM](#)

Omat kokemuksemme Panamasta ovat tosiaan 8 vuoden takaa, mutta ehdottomasti näkemisen ja kokemisen arvoinen paikka – kuten useimmat maailmassa
Toivottavasti pääset, Satu, jossain vaiheessa itsekin siellä käymään, jos on jo ollut hahmotelmisissakin.

3. **Tiina, Kinttupolulla**

[AUGUST 14, 2014 AT 12:48 PM](#)

Nämä sun Panama-postaukset tuli kuin tilauksesta, sillä lokakuussa sinne matkustan. Reissun päätarkoitus on tutkia upeita luontokohteita Panamassa ja

Costa Ricalla, mutta eiköhän tuo kanavakin tule tsekattua

4. **Pirkko**

[AUGUST 14, 2014 AT 1:12 PM](#)

Mukavaa Tiina, jos vanhan jutun esillenostamiseni vuosipäivän kunniaksi osui kannaltasi hyvään aikaan!

5. **Kaukokaipuun Nella**

[AUGUST 14, 2014 AT 1:16 PM](#)

Voihan Panama. Mun piti lähteä sinne viime keväänä, mutta reissu harmikseen peruuntui. Ihana kuitenkin lukea tarinoita täältä!

6. **Veera Bianca / Wanderlust Expert**

[AUGUST 15, 2014 AT 5:25 PM](#)

Panama on sellainen paikka, joka on jo pitkään ollut omissa reissuhaaveissani!

7. **Pirkko**

[AUGUST 15, 2014 AT 7:58 PM](#)

Kiitos kommentista Veera, kuten jo Tiinalle totesin, tähän täyttää tarkoituksensa tämä Instagram Travel Thursday, jos sen tiimoilta tulee nostettua esiin vähän vanhempiakin juttuja, jotka saattavat sitten olla jollekin kevyesti iloksikin!

8. **Kea / Deep Red Blues**

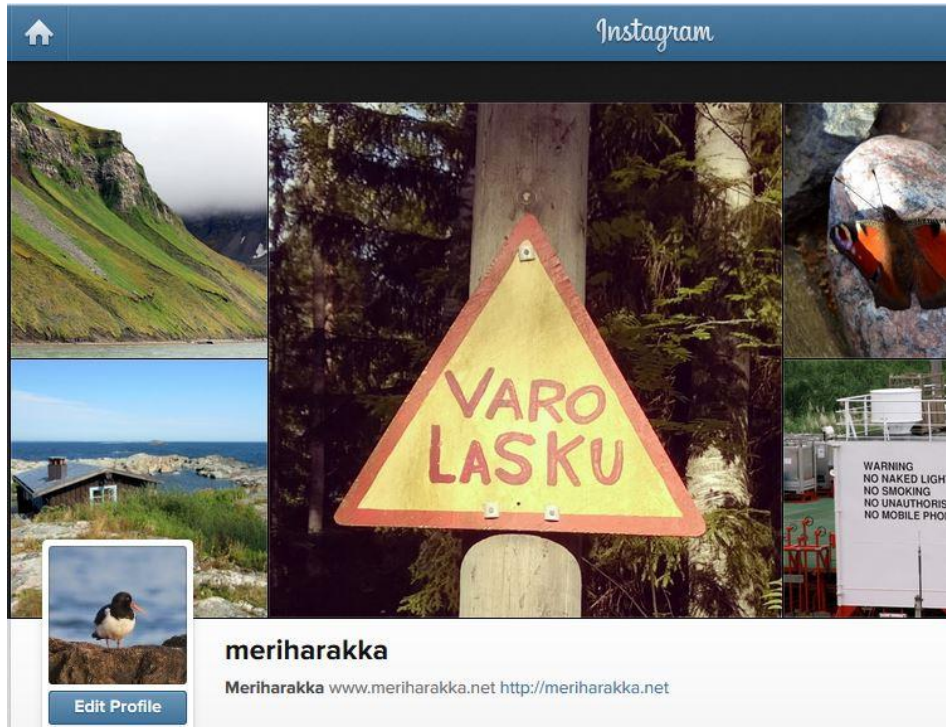
[AUGUST 16, 2014 AT 5:30 PM](#)

Mun hyvä ystävä on asunut Panamassa on/off nyt jo muutaman vuoden ajan. Tällä hetkellä hän on kuitenkin töissä YK:lla Sveitsissä, mutta palanee Panamaan taas komennuksen jälkeen. Täytyy ehkä lähteä siellä vierailemaan joku päivä, vaikka kuulemma monessa asiassa se on vielä ihan kehitysmää. Kanava on aika vaikuttava juttu, joka olisi kiva päästä näkemään.

MERIHARAKKA INSTAGRAMISSA JA TWITTERISSÄ

AUGUST 16, 2014

Torstaina osallistuimme ensimmäistä kertaa [Instagram Travel Thursday](#) -tempaukseen, mutta jo sitä ennen aloittelimme Instagramin käyttöä [muutamalla kuvalla](#).

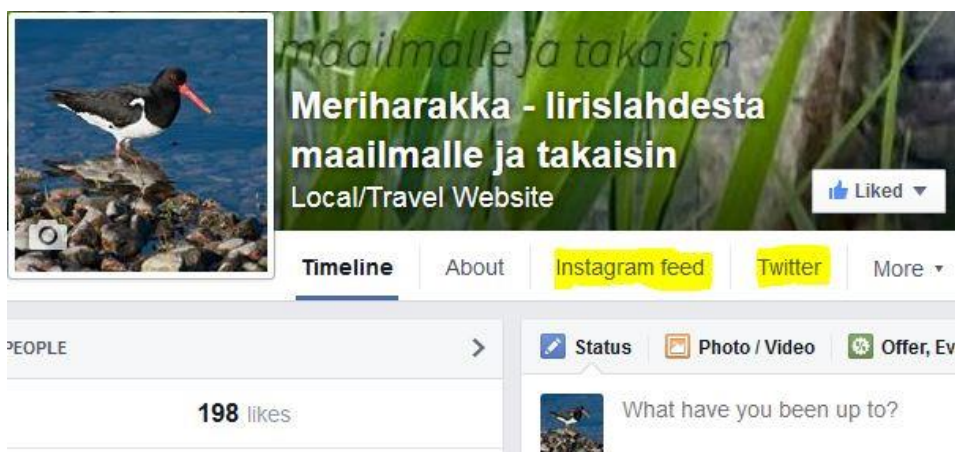
Instagramhan on lähinnä mobiilialustoille (puhelimet, tabletit) suunnattu sovellus, josta sanotaan, että siinä vaiheessa kun aikuiset alkoivat käyttää Facebookia, niin nuoriso siirtyi Instagramiin. Instagramin perusidea on ottaa puhelimella kuva ja ladata se Instagramiin, jossa sitten muut sen näkevät ja voivat Facebookin tapaan “tykätä” siitä ja kommentoida sitä. Liittymän blogiimme rakennamme Instagram -kuviin laittamalla kommenttikenttään halutessamme linkin blogin juttuun. Instagramiin liittyminen jäi osaltamme näinkin myöhäiseen, koska blogin sisällöstä on Pirkon vähintäänkin viimeistelemää ja Pirkon käyttämälle Windows -puhelimelle Instagramia ei aluksi saanut. Nyttemmin Instagramin saa myös Windows -puhelimelle.

Instagramin lisäksi Meriharakka on ollut myös Twitterissä jo jonkin aikaa (valitettavasti nimellä [Meriharakka1](#), sillä joku oli jo ehtinyt varaamaan Meriharakka -nimen, ilmeisesti jollain kurssilla ja sähköpostilla, joka ei enää toimi, joten emme ole saaneet häneen yhteyttä neuvotellaksemme tämän käyttämättömän tunnuksen käytöstä).

Meriharakka @Meriharakka1 · 17 t
Sinilevää salmessa lirislahden ja
Haukilahden välillä #sinilevä #lirislahti
#Haukilahti

Meriharakan Facebook -sivun kautta voi halutessaan seurata myös Instagram- ja Twitter-viestejä, vaikka ei itse käyttäisi kumpaakaan näistä – viestit löytyvät Meriharakan Facebook -sivulta näiltä välilehdiltä:

(Samalla kun käyt tsekkaamassa, niin paina toki Like -näppäintä (jos et ole jo tehnyt sitä aikaisemmin, niin saadaan “tykkääjien” määrä yli 200:n!)

Yhteenvetona: yli kymmenen vuotta sitten perustettu blogimme on nyttemmin läsnä blogina, Facebookissa, Instagramissa ja Twitterissä. Ehdottomasti pääosa tuottamastamme materiaalista on luettavissa blogista, ja blogijuttujen osalta käytämme noita muita medioita lähinnä kertoaksemme, että blogiin on tullut uusi juttu aiheesta X. Jonkin verran eri kanavat voivat mennä ajallisesti eri tahtiin – ennen blogijutun kirjoittamista voimme ladata yhden tai useamman kuvan vain Facebookiin/Instagramiin/Twitteriin, mutta ennemmin tai myöhemmin lähes kaikki niistä ilmestyvät/linkittyvät blogiinkin.

Muuta matkailuun liittyviä muiden juttuja jaamme jonkin verran linkkeinä Facebookissa ja samoin Twitterissä, jos satumme huomaamaan matkailuun liittyviä mielenkiintoisia juttuja, niin saatamme myös vaan jakaa ne Twitterissä.

Sovellukset ovat myös siten integroituja, että halutessamme saamme saman kuvan päivittämään yhdellä postauksella kaikkialle – paitsi blogiin.

Toisin päin integraatiota on tämänkin blogijutun lopussa on symbolit, joilla voit kertoa pitäväsi jutusta Facebook -ystävillesi, voit jakaa sen omassa Facebookissa tai voi jakaa sen Twitterissä tai LinkedIn -palvelussa.

TURKU – UUSIA NÄKÖKULMIA VANHAAN KOTIKAUPUNKIIN

AUGUST 17, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Teimme loppukesän retken ystävien kesämökille Nauvoon ja sukulaisia tapaamaan Turkuun.

Terveiset vaan

Käldön lossilta – matkalla Nauvosta Turkuun!

Turussa lähdimme kauniina sunnuntai-aamuna kävelylle – olimme kaupungissa pitkästä hiukan väljemmällä aikataululla ja vaikka ensin ehkä ajattelimme, että käydään katsomassa miltä vanhat tutut paikat kaupungissa nyt näyttävät, niin matkan varrella näimme myös paljon meille uutta.

Eerikinkadulle oli ilmestynyt mahtava seinämaalaus taloon, johon joskus veimme kummipoikaamme telinevoimisteluharjoituksiin.

Partiokolon talo oli ennallaan ja taitaa siellä edelleen olla joku nuorisotila. Yliopistonkadun alussa olleen ystäväperheen omakotitalon ja Unin saunan nimellä kulkenut saunarakennus, jossa kävimme perheen kanssa saunassa on aikoja sitten korvautunut kerrostalokorttelilla.

Yllätyimme, että nyt jokirantaa pääsi kävelemään Tuomiokirkkosillalta aina junasillalle asti, mutta kummityttäreemme mukaan "onhan siinä aina ollut se puuterassin tapainen kävelytie". Ehkä ei siis ole ihan uusi kävely-yhteys.

Pinellan edustalle Aurajokeen oli ilmestynyt jättiläishaahkoja. Ja Pinellakin näyttää nykyisin aika erilaiselta kun silloin joskus, kun sen keittiössä työskentelin lyhyen aikaa.

Ylitämme joen uudelleen Teatterisiltaa pitkin ja kävelemme Ursininkatua pitkin Yliopistonkadun kulmaan. Ainakin talo, jossa asuimme "lomayksiötämme" näyttää olevan pystyssä, joten eiköhän se asuntokin, josta nyttemmin meitä muistuttaa lähinnä vuokra tilillemme kerran kuussa.

Puolalanpuiston mäki näyttää pieneltä ja loivalta – joskus se tuntui kulkulla ihan isolta mäeltä. Vanhat talot ovat ainakin ulkoapäin ihan hyväkuntoisen, kunnostetun näköisiä. Puolalanpuistosta löydämme myös kivan ravintolapäivän pop-up -kahvilan, johon palaamme myöhemmin illalla heittämään hetkeksi jäähyväiset ulkomaille muuttaville nuorille.

Vanhat koulutkin ovat paikallaan, niin TSYK kuin Puolalan koulu. Vanhan koulumatkan varrella näyttää nykyisin olevan thaimaalaisia ja meksikolaisia ravintoloita – ja kaunis kukkakauppa.

Kauppiaskadun vanhat valopihdat ovat remontissa.

Torin laidassa uusi pyörätie jalkakäytävän ja parkkipaikkojen välissä on ainakin erilainen ratkaisu – mutta voihan se olla ihan toimivakin, vaikka hiukan oudolta vaikuttaakin.

Illalla useamman sukutapaamisen jälkeen palaamme takaisin City-Börsin huoneeseemme – City-Börs oli keskustahoteleista edullisin vaihtoehto kun hiukan ruuhkaisena kesäviikonloppuna viime hetkellä varasimme huoneen pariiksi yöksi –

näköala joen yli Tähtitorninmäelle ja näin kesällä vehreälle Vartiovuorenmäelle on yllättävä, avara ja mieluinen. Turun Sanomien satavuotisjuhlista näytti valomainoksen mukaan olevan jo 9 vuotta.

Sateisena maanantai-aamuna käyn vielä juoksemassa muutaman kierroksen Karikon lenkkiä – olin ajatellut tämän tehdä, paitsi liikunnallisista myös nostalgia-syistä, ja vaikka sitten aamulla satoi melko reippaasti, niin lähdin lenkille. Ei harmittanut. Sadekin osoittautui vielä näin elokuussa lämpimäksi kesäsateeksi.

Lisää nostalgiakuvia / meille uutta Turkua [Picasa-albumissa](#):

2 THOUGHTS ON “TURKU – UUSIA NÄKÖKULMIA VANHAAN KOTIKAUPUNKIIN”

1. **Virpi /Täynnä tie on tarinoita**

MAY 22, 2015 AT 5:27 PM

Kiva postaus, johon olet saanut myös sitä haikeutta mitä vanhat muistot ja tutut paikat nostattavat esiin.

Eilen pyörin monessa näistäkin paikoista. Pinellaa katselin pitkään, että voi kun

olisi edes vähän nälkä niin olisipa kivan näköinen paikka. Kukkakaupan ikkuna näytti tutulta. Ja nuo mainitsemasi "haahkat" taisivat kellua nyt Aboa Vetuksen kohdalla. En tosin ole varma olivatko just samoja, mutta jotain samantyyllisiä juttuja siinä kellui.

2. Pirkko

MAY 23, 2015 AT 9:23 AM

Kiitos kommentista Virpi! Palataan taas puolin ja toisin aiheeseen Turku, kun siellä päin seuraavan kerran paremmalla ajalla käymme.

INSTAGRAM TRAVEL THURSDAY: MAABONGARIN LOUNASKESKUSTELU

AUGUST 21, 2014 PSCHILDT 12 COMMENTS

Sapattivapaani lähestyessä päädyn yhä useammin keskusteluihin, joissa minulta kysytään mitä aion nyt sitten tehdä.

Eilen työpaikkalounaalla koin melkein joutuvani alakynteen pienten lasten vanhempien kauhistellessa matkailuharrastustamme – kauhutarinoita siitä miten terveydenhoito Itä-Euroopassa tai Afrikassa on jättänyt toivomisen varaa tai on vaikeasti saavutettavissa riitti kerrottavaksi useampikin. Erityisesti nämä tarinat taisivat kummuta maininnastani, että aiomme (myös) käydä Borneon viidakossa ([mukana marraskuun Aasian kiertomatallamme](#)).

Selvisin mielestäni kuitenkin jotenkin tästä – emmehan ole lapsiperhe ja yritin vielä

tasoitella, että kukaan tuntemistani maabongareista ei taida matkustaa pienten lasten kanssa. (Itseasiassa kyllä tiedän perheen, jonka nyttemmin noin 30-vuotias tytär oli käynyt 50 maassa jo 11-vuotiaana ja 100 maassa 15-vuotiaana, eli on sekin selvästi mahdollista.)

Seuraavaksi huomasin joutuvani puolustelemaan tai ainakin perustelemaan maabongausta harrastuksena. Ja ehkä onnistuinkin, ainakin maabongauksen lievemmän muodon osalta, jossa tavoitteena ei olekaan käydä ”ihan kaikkialla”.

Yritin vakuuttaa, että kaikki matkamme ovat kuitenkin olleet sellaisia, että ajatus lomapäivien viettämisestä juuri tässä maailmankolkassa on tuntunut kivalta ja vaikka joskus olemmekin tienneet olevamme menossa länsimaisittain ehkä hiukan ankeampiinkin paikkoihin, niin vähintään ne ovat tavalla tai toisella tuntuneet erinomaisen mielenkiintoiselta kohteilta (esimerkiksi [Kaliningrad](#) tai [Minsk](#) jääkiekon maailmanmestaruuskisojen alla), ja että monet kohteesta ovat lievästä ennakkoluuloista huolimatta yllättäneet positiivisesti (esimerkiksi [Serbia](#) ja [Romania](#))!

Siirryin sitten esittelemään [tavoitettamme käydä kaikilla Euroopan alueilla](#) TCC-listan mukaan ja kun kerroin miten tämä tavoite on vienyt meidät vaikka [Kanaalinsaarelle](#), [Man-saarelle](#) tai [Huippuvuorille](#), osa porukasta alkoi selvästi jo melkein lämpenemään ajatukselle ja alkoi kertoa miten ovat itsekin kiertäneet melkein koko Euroopan.

Etelä-Sudania esimerkkinä käyttäen olimmekin sitten jo kaikki samaa mieltä, minä mukaan lukien, että meillä ei ole mitään suurempaa tarvetta käydä siellä. Eikä nyt vähään aikaan (jos enää koskaan), Syyriassa, Libyassa, Afganistanissa, Jemenissa tai Irakissa. Mutta näidenkin maiden osalta, orastava kiinnostuksemme käydä joskus esimerkiksi Saudi-Arabiassa, on saanut minut lukemaan [Liisa Liimataisen kirjan Saudi-Arabian toiset kasvot](#), joka avasi minulle paljon kyseistä maata lähtien siitä käsityksestä, että se on iso ja rikas maa Arabian niemimaalla. Kuten joitakin vuosia sitten luin Pohjois-Koreasta kertovan kirjan Suljettu maa – sitäköän tuskin olisin tullut

lukeneeksi ilman, että useampikin maabongariystäväni juuri niihin aikoihin kävi tuolla suunnalla.

Joten, yhteenvetona, niin tässä kuin lounaalla, niin maabongaus on hyvä idea! Siinä tulee sekä tutustuneeksi moneen mielenkiintoiseen maailmankolkkaan ihan liveinä, että se innostaa kiinnostavia matkakohteita miettiessä paneutumaan lähes koko maailman uutisiin ja historiaan.

Jos kiinnostuit, niin kirjoitin jo aikaisemmin jutun [Ryhdy maabongariksi](#), jossa kerrotaan hiukan eri käytössä olevista maalistoista ja josta voit halutessasi ladata helppokäyttöisen excel-taulukon, laskeaksesi monessako maassa ja/tai TCC-alueella olet käynyt.

Tämä blogikirjoitus on osa [Instagram Travel Thursday](#) -tempausta, jonka järjestäjinä toimivat [Destination Unknown](#), [Kaukokaipuu](#) ja [Running With Wild Horses](#).

12 THOUGHTS ON "INSTAGRAM TRAVEL THURSDAY: MAABONGARIN LOUNASKESKUSTELU"

1. [Satu VW / Destination Unknown](#)

[AUGUST 21, 2014 AT 9:42 AM](#)

Kuulostaa hauskalta, mutta olen kyllä itse ihan hemmetin huono maabongari. Me kun sukkuroidaan vanhojen rakkaiden paikkojen välillä, ja sitten aina sinne väliin silloin tällöin suikataan jotain uutta. En tiedä kuinka mones kerta tämänkin on kun olen Irlannissa (asumisen lisäksi), mutta eiköhän jossain 20. kerran paremmalla puolella mennä!

2. [Eija / Vailla Pysyvää Osoitetta](#)

[AUGUST 21, 2014 AT 11:14 AM](#)

Ihan uteliaisuudesta kysyn, että millaisia argumentteja ihmisillä sitten on maabongausta vastaan? En ole itse sitä harrastanut, mutta ymmärrän hyvin, miksi monet harrastavat: siinä näkee koko ajan uusia, erilaisia paikkoja, ja jos on muutenkin kiinnostunut melkein kaikista maista, niin miksei?

Tulin itse matkustaneeksi keväällä niin hitaasti (2kk per maa), että nyt tekisi hyvinkin mieli kolota useampi maa vähän nopeammalla tahdilla!

3. [Pirkko](#)

[AUGUST 21, 2014 AT 11:48 AM](#)

Ehkä nuo argumentit maabongausta vastaan ovat erityisesti sen äärimmäisiä muotoja vastaan – osa noista “maabongausjärjestelmistä” kun hyväksyy jopa välilaskut.

Ja sitten tietysti, vaikka maassa viipyisi vähän pitempäänkin, niin jos sinne mennään vaan pisteen takia, niin se tuntuu ihmisistä vääraltä. Omalta osaltamme voimme kyllä tunnustaa valinneemme kohteita myös siksi, että niistä saa uusia pisteitä, mutta emme silti ole mitenkään katuneet niihin menemistä: uusien paikkojen näkeminen on aina mielenkiintoista ja usein ne myös yllättävät positiivisesti.

Me emme myöskään ole innostuneet näistä laajimmista aluelistoista, joiden mukaisesti voisi kiertää vaikka kaikki USA:n osavaltiot ja kaikki Venäjän oblastit, vaikka toki ne kaikki, niin osavaltiot kuin oblastit varmasti ovat omanlaisiaan ja sikäli nähtävää riittäisi varmaan niissäkin.

Mutta – kukin tavallaan – ja eiköhän se jokaisen tapa matkustaa ole ihan yhtä oikea kuin toisenkin

4. **Teea / Curious Feet**

AUGUST 21, 2014 AT 1:54 PM

Maabongaaminen on mielenkiintoista. En henkilökohtaisesti tunne ketään, joka tätä harrastaisi, joten en ole päässyt keskustelemaan asiasta.

Itse palaan mielelläni moniin paikkoihin (esim. Espanja ja Britit) monta kertaa uudelleen, joten maabongaaminen sellaisenaan ei kiinnosta. Mutta olen toisaalta hyvin utelias ja kiinnostunut kokemaan “koko maailman”, joten näen kyllä miksi toiset uteliaat tästä hommasta kiinnostuvat. Juurikin kuten kirjoitit, varmasti tuolla tavalla reissatessa tulee helposti tutustuttua moniin eri asioihin ja kulttuureihin ja opittua sitä kautta paljon. Pisteiden keruu sinällään on vähän hassua, erityisesti mikäli se on jutun päätarkoitus, mutta toivon silti, että monille nekin reissut kannattavat, joille mennään vain niitä keräilemään. Jos mieli on avoin, niin kaikenlainen reissaaminen (ja lukeminen, tekeminen) avartaa ja opettaa

5. **Anne | Metallia Matkassa**

AUGUST 21, 2014 AT 6:16 PM

Enpä ollut aiemmin kuullut tuollaisesta maabongauksesta, mutta kuulostaa ihan kivalta. En tosin itse ehkä matkustaisi vain sen takia, että saisi “sulkiä hattuun” kun on käynyt jossain, mutta toisaalta tuollaisen harrastuksen myötä sitä varmaan tulisi helpommin lähdettyä johonkin paikkaan minne ei muuten tulisi mentyä – ja saattaisi jopa yllättyä positiivisesti, kuten teille on tainnut joidenkin kohteiden suhteen käydä Hmm, pitäääkin ruveta tutkimaan tuota maabongausta lisää!

6. **Jenni / Globe Called Home**

AUGUST 21, 2014 AT 9:28 PM

Minä joskus nuorempana harrastin maabongausta, mutta nyttemmin en ole käynyt uudessa maassa pitkään aikaan (ainakaan vuoteen...). Suurimpana syynä asuminen Yhdysvalloissa, kun yhdestäkin maasta löytyy niin järisyttävän paljon

nähtävää, niin miksi lähteä merta edemmäs kalaan? Olenkin sitten siirtynyt maailmanperintökohdebongariksi, koska siinä mielestäni paremmin välittyy se, että haluaa oikeasti nähdä niitä paikkoja eikä pelkästään saada leimoja passiin.

7. **Pirkko**

[AUGUST 21, 2014 AT 10:05 PM](#)

Tuo maailmanperintökohteiden bongaaminen on suosittua maabongariystäviemmekin keskuudessa – ja usein mekin rakennamme ohjelmaamme jossain maassa näiden ympärille, vaikka emme niitä varsinaisesti bongaakaan.

Katso esimerkiksi [Etelä-Kaukaasian reissumme](#).

Unescon maailmanperintökohteiden laskemiseen [Most travelled people](#) ainakin tarjoaa helpohkon tavan.

8. **Seppo**

[AUGUST 22, 2014 AT 5:52 AM](#)

Särähti tuo vähättelysi USA:n osavaltioiden bongauksesta, kun minun tapauksessani se on koko maabongausharrastukseni äiti.

Olin vähän yli kaksikymppinen opiskelijapoika, kun hyppäsin Manhattanilla Greyhound bussiin kohti Washingtonin D.C. tä. Taskussa oli 3 kuukauden Greyhound lippu , paluulentolippu Suomeen ja vähän rahaa. Ajattelin käydä Washingtonin jälkeen Floridassa, sitten New Orleanissa ja mennä sitten Californiaan loppukesäksi. Onneksi näin ei tapahtunut, koska tapasin Timon. Timolla oli samat lähtökohdat kuin minulla, mutta erilaiset suunnitelmat. Timon suunnitelmana oli bongata (sanaa ei kyllä vielä käytetty) mahdollisimman monta USA:n osavaltiota yhden kesän aikana ja hän sai puhuttua minut mukaansa. “Mistäs aloitetaan?” kyselin Timolta. “Mainista, ylänurkasta” määräsi Timo ja pian huomasin, että Amerikka olikin aika paljon monipuolisempi maa kuin olin kuvitellut.

Siitä tuli ikimuistoinen kesä. Kävimme 40 osavaltiossa ja näimme niin liberaalin Uuden Englannin kuin raamattuvyöhykkeet. Juuutalaisyhteisöjä, Amisheja, China Towneja, mustia slummeja ja nk. valkoisen roskaväen asuma-alueita. Paljon gospel kirkkoja ja syvän etelän soulia laulavia saarnamiehiä, mutta myös paljon rasismia. Näimme köyhyyttä ja huumeita mutta taposimme myös uskomattoman rikkaita ihmisiä.

Tässä kerroin vain kulttuurieroista, nähtävyyksiä on helpompi havainnoida. Mutta päätös bongata USAn osavaltioita oli se perusta josta käsitykseni koko maasta syntyi, se viha/rakkaussuhde tuohon maahan joka ei ainakaan ole tuulesta temmattu. Ja samalla minusta tuli maabongari, jopa järjestelmällinen maabongari. Suosittelen, näet enemmän!

9. **Pirkko**

[AUGUST 22, 2014 AT 2:25 PM](#)

Kiitos kommentistasi Seppo!

Varmasti USA:ssa olisi vielä meille paljon nähtävää New Yorkin, Pennsylvanian, Virginian, Massachusettsin, Texasin, Floridan ja Kalifornian lisäksi. Erityisesti

haluaisin nähdä lännen kansallispuistoja, Las Vegasin ja New Orleansin tienoita ja Hawaijin – ja ne ovatkin “listalla”.

Eli tarkoitukseni ei ollut sinänsä vähätellä sitä, että erityisesti näihin isoihin maihin tutustuisi tarkemminkin, jos ne kiinnostavat (ne oblastit eivät todellakaan kiinnosta meitä) vaan yrittää tarjota hiukan esimerkkejä tästä tarkemman tason bongauksesta. Sveitsin kantonejakin olisi tietysti voinut käyttää esimerkkinä – niistäkin useimmissa olemme käyneet, mutta ilman, että olisimme niitä systemaattisesti yrittäneet kerätä ja jotenkin juuri tuo systemaattisesti keräämisen ajatus näissä hiukan tökkii.

Mutta toki, juuri sitähan olemme kuitenkin Euroopan TCC-alueiden osalta tehneet, ja sitä olen monelle suositellutkin, se kun, suomalaiselle, on aika helposti saavutettavissa oleva bongauksena.

Eli ehkäpä tässä kuitenkin on vaan takana pieni kateus – kun luulen tietäväni, etten enää tule koko maailmaa näkemään kovin tarkalla jaottelulla, niin sitä selittää itselleen, ettei sen ole niin väliäkään

10. **Veera Bianca / Wanderlust Expert**

AUGUST 26, 2014 AT 11:01 PM

Itsekin törmään lounaspöydissä usein kauhistelijoihin, eikä kyse yleensä ole edes lapsiperheistä , joten voin vaan kuvitella millaista tämä oli omalla kohdallasi Odotan innolla, että pääsen seuraamaan teidän Aasian reissua - etenkin sieltä Borneon viidakoista!

11. **Pirkko**

AUGUST 27, 2014 AT 2:27 PM

Kiitos Veera – tuo Borneo -osuus onkin sattumalta marraskuun matkamme “mielenkiintoisin” osuus sikäli, että olemme varanneet retken Sabahin alueelle, mutta seuraamme nyt vielä tilannetta, sillä tuo alue on [Ulkoministeriön matkustussuosituksissa](#) vielä tällä hetkellä vältettävien joukossa. Tarvittaessa yritämme vaihtaa tuon retken Sarawakin alueelle.

12. **Pirkko**

AUGUST 31, 2014 AT 9:05 AM

Tämä keskustelu innoitti minut kirjoittamaan jutun [vanhempieni vuonna 1995 tekemästä “Roadtrip USA”:sta](#) – aika huikea reissu!

PRINCE EDWARD ISLAND

AUGUST 24, 2014 PSCHILDT 1 COMMENT

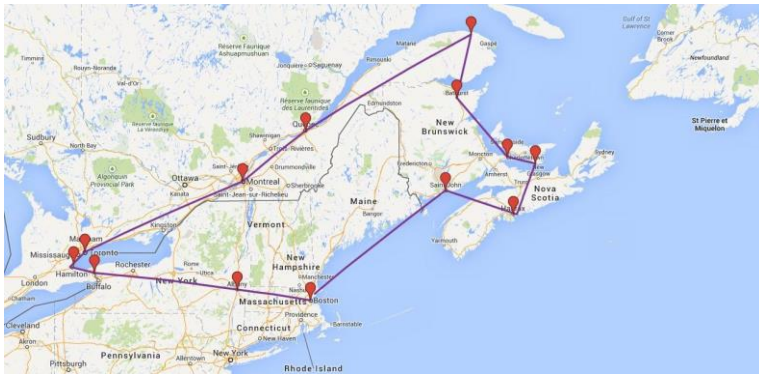
Kun sekä [Sophie's World](#) -matkablogi että isäni päiväkirjat mainitsevat samalla viikolla [Prince Edward Islandin](#), niin pakkohan se on ottaa vinkkinä, että tästä minun on tarkoitus tällä viikolla kirjoittaa.

Isäni päiväkirjan vuodelta 1955 tulin avanneeksi, kun viime viikolla kirjoittamani [maabongaus-aiheisen jutun](#) kommentoissa päädyttiin keskustelemaan road tripeistä USA:ssa ja muistin isäni usein kertoneen omastaan, jonka tekivät äitini kanssa ennen meitä, lapsia, ja ajattelin tsekata sen reittiä. Mutta jääköön tuo varsinainen pitempi roadtrip vuodelta 1955 vielä odottamaan vuoroaan, kun sitä etsiessäni löysin kuvauksen viikon mittaisesta matkasta Bostonista mm. Niagaran putouksille ja Prince Edward Islandille.

Minulle Prince Edward Island on tähän asti edustanut Lucy Maud Montgomeryn Anna-kirjasarjan maisemia ja maabongauksen myötä myös TCC-pistettä, mutta tuon päiväkirjalöydön myötä saareen liittyy hiukan myös ihan sukuhistoriaakin! Muistan myös lievästi kateellisena selanneeni yhdessä Maailmanmatkaajien kokouksessa hienoa kuvakirjaa matkasta, joka oli suuntautunut myös tälle saarelle.

Vanhempani tekivät (hiukan yli 30-kymppisinä) tämän matkan Bostonista autolla, ajaen viikossa runsaat 5000 km. Omat hahmotelmani – olen tätä oikeasti jo aikaisemmin muutamaan kertaan miettinyt, joko erikseen tai jopa liitettynä [St. Pierre & Miquelon](#) -saareen (toinen TCC-piste tuolla suunnalla) – ovat olleet lähinnä sen tyyliä, että lentäisimme Halifaxiin asti ja ajaisimme vain loppumatkan, lyhyitä etäisyyksiä ja vain “maaseudulla”. Halifaxista on myös lentoja St. Pierre & Miquelon saarelle ... Eli, suunnitelma on jo olemassa, aikataulua retkelle ei tosin vielä ole, mutta ehkäpä, tässä jonain vuonna vielä.

Isäni päiväkirjaan tämän matkan osalta vielä palatakseni. Prince Edward Islandista hän kirjoittaa:

“Jatkoimme matkaamme Cape Tormentineen, josta ylitimme North Thumberlandin salmen Abeqweitilla. Kiertelimme saarella ja yövyimme Wood Islandsissa. Aamulla palasimme mantereelle Prince Nova -lautalla. Ajoimme Truron kautta Halifaxiin, jossa kiertelimme. Illalla palasimme New Brunswickin puolelle, jossa yövyimme St. Johnin pohjoispuolella.”

Tyyli on niukkaa ja asiallista – mutta faktat hienosti dokumentoituna siten, että halutessani voisin vaikka toistaa reitin. Tosin Cape Tormentinesta saarelle menee nykyisin jo silta, mutta lauttayhteys Wood Islandsista on edelleen olemassa.

Isäni opiskeli MIT:ssä (Massachusetts Institute of Technology) Fulbright -stipendillä 1954-55 ja äitini liittyi hänen seuraansa kesäksi 1955, jonka päätteeksi vanhempani palasivat S/S United States -laivalla Eurooppaan. Viisumia USA:han ei muuten vuonna 1955 saanut ihan helposti – äitini viisumianomuksen liitteenä oli myös todistus hänen silloiselta työnantajaltaan ja siinä lause:

“As I also know her to be a very orderly person in her manner of living, I recommend with pleasure that her application for a visa to the United States be accepted.”

ONE THOUGHT ON “PRINCE EDWARD ISLAND”

1. **Pirkko**

[AUGUST 31, 2014 AT 9:08 AM](#)

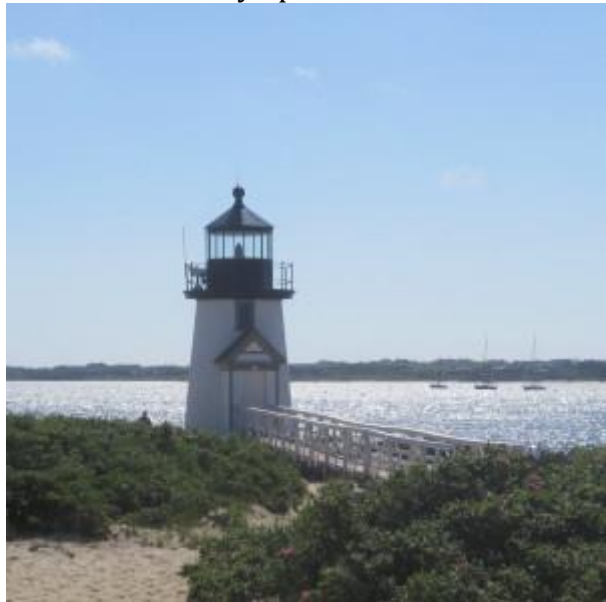
Kirjoitin sitten jutun tuosta varsinaisestakin roadtripistä – aika huikea reissu, USA ja Meksiko vajaassa 2 kuukaudessa vuonna 1955!

IG TRAVEL THURSDAY: MARTHA'S VINEYARD

[AUGUST 28, 2014 PSCHILDT 7 COMMENTS](#)

Hesarin pääkirjoitus maanantai-aamuna alkoi lauseella *“Yhdysvaltain presidentti Barack Obama palaa tänään töihin lomailtuaan kaksi viikkoa Martha’s Vineyardin saarella.”* Suomalaiset taitavat Yhdysvaltojen itärannikolla käydä yleensä vain New Yorkissa – joku saattaa jopa päätyä Bostoniin asti. Mutta etenkin keväästä syksyyn matkaan näihin kaupunkeihin voisi hyvin liittää myös matkan itärannikon idyllisille lomasaarille, Martha’s Vineyardille tai Nantucketille. Itse olin haaveillut vuosia vierailusta näille saarille luettuani niistä useammastakin näihin maisemiin sijoittuneista kirjoista ja kesällä 2012 yhdistimme vajaan viikon New Yorkin vierailuun molemmat saaret.

[Nantucket](#) on näistä pienempi, tyylikkäämpi ja rauhallisempi – myös kalliimpi, koska niin majoitus- kuin ravintolatarjontaa on lähinnä skaalan yläpäässä.

[Martha’s Vineyard](#) on isompi, meluisampi ja vehreämpi.

Me pidimme enemmän Nantucketista, mutta jos Suomesta tuonne asti matkustaa, niin kannattaa käydä molemmilla saarilla ja löytää itse oma suosikkinsa. Itse haluaisin vielä joskus palata Nantucketille ...

New Yorkista voi saarille lentää helposti ja saarelta toiselle voi siirtyä myös lautalla. Saarille (tai saarilta) pääsee myös lautalla Cape Codin niemimaalta – mekin kävimme Martha's Vineyardilta Cape Codin puolella Hyanniksessa päiväretken verran.

Matkakuvat jakoon!

#IGTRAVELTHURSDAY

Tämä blogikirjoitus on osa [Instagram Travel Thursday](#) -tempausta, jonka järjestäjinä toimivat [Destination Unknown](#), [Kaukokaipuu](#) ja [Running With Wild Horses](#).

7 THOUGHTS ON "IG TRAVEL THURSDAY: MARTHA'S VINEYARD"

1. [Kaukokaipuun Nella](#)
[AUGUST 28, 2014 AT 9:57 AM](#)

Olipa mainio vinkki! Ja tykkäsin etenkin meriaiheisista kuvista ja tietenkin majakasta, joita rakastan valtavasti.

2. [Pirkko](#)
[AUGUST 28, 2014 AT 9:32 PM](#)

Kiitos kommentista – saaret ovat tosiaan melko helposti saavutettavissa New Yorkin reissun kylkeen keväästä syksyyn. Majoitus kannattaa tosin varata ajoissa, kun sitä ei ihan hirmuisesti ole kysyntään nähden!

3. [Satu VW / Destination Unknown](#)
[AUGUST 29, 2014 AT 8:59 AM](#)

Täytyy tunnustaa että en tiennyt näistä saarista mitään, kovin kauniilta näyttää ja täytyy laittaa vinkki korvan taakse!

4. [Kea / Deep Red Blues](#)
[AUGUST 29, 2014 AT 11:01 AM](#)

Olin myös kesällä 2012 tuolla suunnalla, mutta meidän vierailumme aikaan Cape Codilla satoi sen verran, ettemme päätyneetkään lähtemään saarille. Etenkin Nantucket kiinnosti. Muuten minusta koko tuo Bostonin ympäristö on aivan valloittava. Täytyy joskus lähteä takaisin, ehdottomasti!

5. **Jenni / Globe Called Home**

AUGUST 29, 2014 AT 8:44 PM

Minä asuin lapsena perheeni kanssa Massachusettsissa, joten vuorkasimme yhtenä kesänä viikoksi talon Martha's Vineyardilta. Oli todella kaunis, rannat olivat kivoja ja mökiltä rannalle oli kävelymatka. Täydellinen perhelomakohde siis, mutta Nantucketilla emme käyneet (ilmeisesti pidemmän lauttamatkan takia), joten sinne pitää vielä suunnata joskus.

Hieman spooky oli se silta, jolla sattuneen "onnettomuuden" jälkimainingeissa se jäljelle jäänyt Kennedyn veljeksistä luopui presidenttihaaveistaan. Kun vielä siinä lähellä se poika-Kennedy kuoli lento-onnettomuudessa, niin tuota saarta vain ei voi olla kytkemättä mielessään tuohon sukuun.

6. **Pirkko**

AUGUST 30, 2014 AT 10:29 AM

Hyvä Jenni – löytyi joku muukin, joka on saarille asti "päässyt". Tuota entistä siltaa mekin kävimme katsomassa – nyttemmin siinä kulkee lautta, jolla on veikeä nimi "On Time" – lautalla kun ei ole aikataulua, niin se on aina aikataulussa

7. **Pirkko**

AUGUST 30, 2014 AT 10:35 AM

Kea – Nantucket on ihan oma maailmansa, harmaine taloineen, joten Sinulle – ja kaikille muillekin tuolle ehkä vielä joskus päätyville – kannattaa yrittää mahdolluttaa ohjelmaan molemmat saaret. Omalta osaltani saapuminen Nantucketin pienelle, idylliselle, lentokentälle, oli jo ehdottomasti elämys!

ROADTRIP USA (JA MEKSIKO) VUONNA 1955

AUGUST 30, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Jokin aika sitten [maabongauksesta kirjoittamaani jutun](#) kommentteissa parikin lukijaa "puolusti" ainakin Yhdysvaltojen eri osavaltioiden kiertämistä ja kuten jo kommentteissa totesin, niin olemme itse tehneet sitä hyvin vähän, mutta keskustelu innoitti minut etsimään lisätietoa vanhempieni matkasta halki Yhdysvaltojen vuonna 1955.

Tiesin heidän tehneen sellaisen ja heidän kertomuksistaan erityisesti Death Valley, kansallispuistot kuten Yellowstone karhuineen ja Mexico City ja Acapulco olivat jääneet mieleeni nuoruudestani, mutta nyt palasin heidän matkaansa isäni päiväkirjojen ja muiden tältä ajalta olevien dokumenttien avulla ja yllätyin matkan laajuudesta – 28 775 kilometriä 53 päivässä!

Matkaan lähdettiin Bostonista, jossa isäni oli ollut jatko-opiskelijana edellisen lukukauden ja jatko-opiskelun mahdollistaman Fulbright -stipendin jatkoksi isä haki (ja sai) apurahan tutustuakseen käytännössä laivanvalmistusteknologiaan eri kohteissa. Apurahan perusteluina oli mm. laivanrakennuksen (silloin) uusiin menetelmiin ja lujuuslaskelmamallein tutustuminen, jotta hän voisi soveltaa niitä myös Suomessa, yhteyksien luomien sikäläisiin alan toimijoihin, jotta tiedon hankinta myös jatkossa olisi helpompaa ja yleensä parempi ymmärrys voimakkaasti teollistuneesta maasta, jota hän pystyisi myös hyödyntämään Suomeen palattuaan.

Näillä perusteilla irtosi 317 dollaria elämiseen ja 166 dollaria matkakustannuksiin, viisumin ja vakuutusten pidennys tutustumismatkan ajaksi. Summat tuntuvat käsittämättömän pieniltä, mutta toisaalta isäni muistiinpanoista selviää myös, että kun hän matkan jälkeen myi autonsa, niin hän sai siitä 165 dollaria.

Siis, matkasuunnitelma ja matkan rahoitus oli kasassa, joten matkaan!

Reitti Yhdysvalloissa (ja pistäytyminen Kanadassa)

Reitti Meksikossa

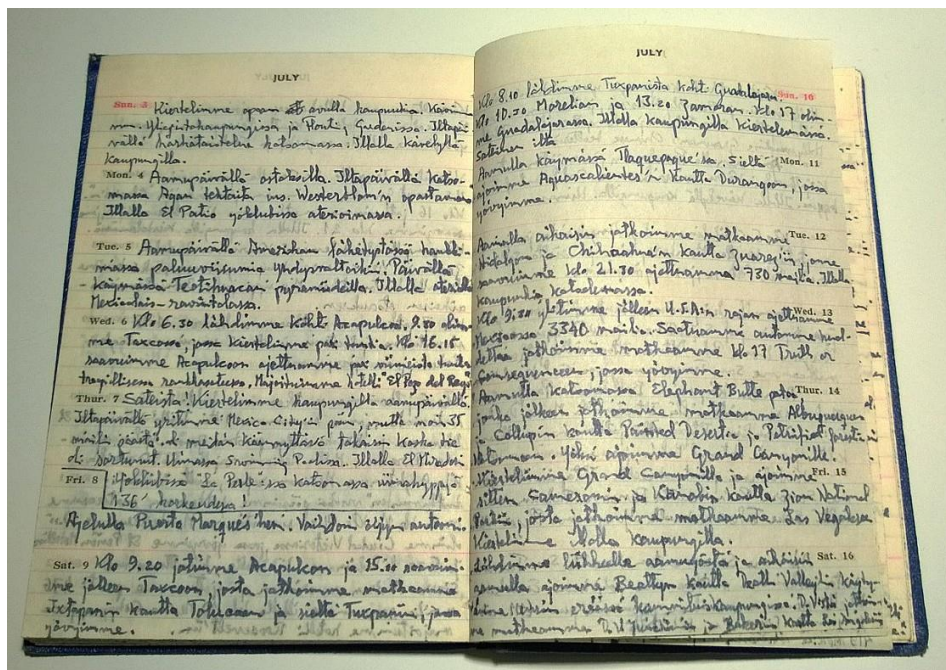
Reitti rakentui apuraha-anomuksessa lueteltujen kohteiden ympärille, mutta niiden muodostaman rungon ympärille on mielestäni loistavasti rakennettu reitti, joka kiersi kaikki Yhdysvaltojen tärkeimmät kaupungit ja nähtävyydet.

(Tutustumiskohteina olivat, joitakin mainitakseni, Stanfordin, Chigagon ja Michiganin yliopistot ja esimerkiksi telakat Chesterissä, Pennsylvaniassa, Newportissa, Virginiassa ja Pascagoulassa, Mississippissä.)

Kuvia tästä matkasta minulla ei luultavasti ole – olen jo käynyt läpi ([skannannut](#)) kaikki isäni valokuvat ja diakuvat ja niiden joukossa niitä ei ollut. Jos joskus vielä innostun käymään läpi myös tallessa olevia negatiiveja, niin niiltä saattaisi vielä jotain löytyä. Ylläolevat reittikuvat on rakennettu päiväkirjamerkintöjen perusteella ja paitsi reittitiedot näistä niukoistakin merkinnöistä saa kuitenkin hiukan kuvaa tästä matkasta:

- (New Orleans) Teimme illalla kiertomatkan Mississippi-joella, Ostin Louisiana-aiheisen etsauksen.
- (Yellowstone) Kiertelimme puistoalueella nähden mm. 56 karhua.
- (Mexico City) Iltapäivällä härkätaistelua katsomassa.
- (Acapulco, La Quebrada) Illalla El Miradorin La Perlessa katsomassa uimahyppyjä 136 jalan korkeudesta.
- (San Francisco) Eurekan lähellä näimme maailman pisimmän puun (111 metriä)
- (Chigaco) Kävimme aamulla Museum of Schience and Industriesissa.
- (Indianapolis) Aamulla katsomassa Indianapoliksen "500 miles" -kilpa-ajorataa

Päiväkirjamerkinnot sisältävät myös merkinnät käynneistä yliopistoissa, telakoilla ja tehtailla matkan varrella, mutta poimin tähän enemmän matkailuun liittyviä merkintöjä.

Kuvaa klikkaamalla näet sen suurempana ja saatat pystyä lukemaan tekstiä, vaikka isäni käsiala ei kaikkein helpolukuisimpaa olekaan.

Lopuksi vielä kuva New Orleansista ostetusta Morris Henry Hobbsin etsauksesta – kukaan meistä lapsista ei ottanut tätä talteen kun tyhjensimme vanhempiemme kotia isäni kuoleman jälkeen, mutta otimme sentään, siitäkkin, valokuvan:

2 THOUGHTS ON “ROADTRIP USA (JA MEKSIKO) VUONNA 1955”

1. **Seppo**

SEPTEMBER 1, 2014 AT 11:31 PM

Respect! Respektiä vanhemillesi!

Tuo inflaatio sotkee vähän muistelmia. Muistan 70-luvun USA:sta väittelyn kahvilasta: Mies käveli sisään, tilasi kahvin, joi sen pois, heitti dimen tiskille ja oli kävelemässä ulos kun baarimikko sanoi, että “one nickle more!” Mies sai miltei raivarin: ” Kuulehan kaveri, kahvi on aina maksanut amerikkassa 10 senttiä ja sinä et sitä muuta!”

<http://www.usinflationcalculator.com/>

Toinen näytös: Asuin v.2008 New Yorkissa. Ostin kerran kadunkulmasta sellaisen yhden dollarin Hot-Dogin, joita miltei joka kadunkulmassa on myyty aina. Tekee \$1,25 sanoi tuo venäläinen valkotakkinen uusemigrantti. Annoin hänelle yhden dollarin ja arvaat varmaan repliikkini: “Kuulehan kaveri.....”

Seppo

2. **Pirkko**

SEPTEMBER 3, 2014 AT 8:22 AM

Hyvä Seppo!

Tuosta vanhempieni reissusta olen eri kanavissa (Facebook, mailitse) saanut useampia kommentteja, että siitä vaan nyt sitten tekemään nostalgiareissua samalla reitillä, vaikka useammassa palassa ja ehkä nykymaailmassa ajamatta vuokra-autolla Meksikossa, mutta ehkä tuo reissu kuitenkin jää meiltä toistamatta, kun emme “huomanneet” tehdä sitä tuossa 30+ iässä kuten vanhempani.

SYYSKUUN KUVA

SEPTEMBER 1, 2014

Syyskuun kuva on Airistolta, Suomesta, kesältä 2005. Airisto kuului jokakesäisiin vakikohteisiin, kuten Nauvo ja Turun Pursiseuran saarikohdat ([Pyytinkari](#), [Svinö](#), [Tjärulot ja Marholmsören](#)). Nauvossa kävimmekin hiukan fiilistelemässä purjehdusvuosiamme äskettäin [Turussa käydessämme](#).

(Linkki edellä vie pieneen blogijuttuun juuri tuosta purjehduksesta.

Jos purjehdusaiheisista kuvista/jutuista olet laajemmin kiinnostunut, niin niitä löytyy lisää blogista osiosta [Kaikki paitsi purjehdus on turhaa](#).)

Syyskuussa emme olekaan kovin usein matkailleet – purjehdusvuosinamme syyskuu oli vielä purjehduskautta ja senkin jälkeen, jos emme tarkoituksella jättäneet osaa kesälomasta syyskuulle, niin se oli niin lähellä kesää, ettemme kesäloman jälkeen vielä silloin lähteneet minnekään.

Mutta joskus sentään – 2010 risteilimme syyskuussa yhdellä ensimmäisistä Kristina Katarina -laivan risteilyistä [Gibraltarilta Ajacciole](#). Jo tuolloin tavoitteellinen koko Euroopan TCC-alueiden bongaus oli mielessämme ja tällä risteilyllä saimme samalla matkalla käytyä Gibraltarilla, Baleaareilla (Menorca) ja Korsikalla, jotka meiltä silloin vielä puuttuivat. Ja Lasse Vatikaanissa, joka häneltä silloin vielä puuttui.

[Tänä vuonna syyskuussa lähdemme](#) yhdeksi viikonlopuksi Frankfurtiin ja vähän myöhemmin viikoksi Albatros-matkatoimiston kanssa Bilbaoon ja Santiago de Compostellan maisemmin.

(Jos haluaisit tuon kalenteri kuvan taustakuvaksi omalle tietokoneellesi, paina kuvassa hiiren vasenta näppäintä ja valitse Aseta taustakuvaksi tai Set as desktop background.)

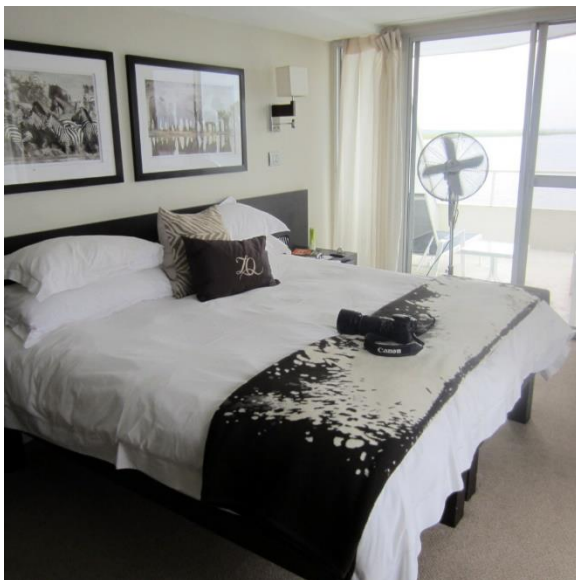
IG TRAVEL THURSDAY: UNELMAREITTI 2015

SEPTEMBER 4, 2014 PSCHILDT 4 COMMENTS

[The World \(in Melbourne\)](#)” by [VirtualSteve](#) – Own work. Licensed under CC BY-SA 3.0 via [Wikimedia Commons](#)

Kuulin ensimmäisen kerran [The World -laivasta](#) jo yli 10 vuotta sitten ja siitä lähtien se on edustanut minulle sitä matkailuun liittyvää äärimmäistä, saavuttamatonta haavetta. The World, vaikka laiva onkin, ei ole tavallinen risteilylaiva vaan asuntolaiva, jonka pienimmätkin asunnot ovat sen verran arvokkaita ([alkaen yli 600 000 euroa](#)), että jäävät meiltä ostamatta ja vuokraamattakin (alkaen lähes 1000 euroa yö). Lisäksi näilläkin hinnoilla laivan asunnoille on olemassa jono ostajia, eli lottovoitollakaan tuonne ei välittömästi pääsisi muuttamaan.

(Nämä kuvat eivät ole The World -laivasta vaan [Zambesi Queeniltä](#) ja Costa Deliziosalta, jotka saavat edustaa tässä tekemistämme risteilyistä toistaiseksi loistokkaimpia majoituksia. Costan perushyttejä en kovin loistokkaiksi väittäisi, mutta [tällä risteilyllä](#) käytössämme oli iso ulkoyhti huonetta ympäröivällä parvekkeella. [The Worldin asuntoihin](#) voit halutessasi tutustua laivan omilta sivuilta.)

Olen kuitenkin vuosien mittaan seurannut kiinnostuneena laivan päättymätöntä matkaa maailman ympäri. Tässä vaiheessa syksyä he julkaisevat tulevan vuoden reittinsä ja ei voi muuta todeta, että hienosti on tämä suunniteltu siten, että ollaan aina [oikeassa paikassa oikeaan aikaan](#). Seuraavassa joitakin kohokohtia tästä vuoden 2015 reitistä :

- vuosi aloitetaan Singaporessa
- seuraavaksi vuorossa Kuala Lumpur ja Penangin saari
- Intian Chennaissa ja Sri Lankan Columbossa paneudutaan temppeleihin
- Seychelleillä odottaa tuhansia kilpikonnaa, harvinaisia lintuja ja hieno vedenalainen maailma – ja kaksi Unescon maailmanperintökohdetta
- luontokohde on myös Madagaskar
- keväällä suunnataan Välimerelle mm. Baleaareille, Elballe ja Antibesiin ja käydään monessa viehättävässä Euroopan satamassa: Puerto Banus, Gijon, Bilbao, St. Malo, Southampton, Dublin
- elokuussa vuorossa on Grönlanti
- syksy aloitetaan kulkemalla etelään Pohjois-Amerikan rannikkoa – pysähtyen mm. [Prince Edward Islandille](#) ja tietysti New Yorkissa

Karibian ja Panaman kanavan kautta siirrytään Etelä-Amerikkaan ja perehdytään erityisesti Peruun ja Chileen, mm. Atacaman autiomaahan

- ja valkoisena sokerina pohjalla: joulukuinen retki Antarktikselle

Kelpaisivat kaikki kyllä meillekin!

Tosin viimeaikaiset uutiset naisten elämästä Intiasta ovat olleet sen suuntaisia, etten sinne ihan hetimiten ole suunnitellut palaavani ja [Bilbao on ohjelmassamme jo syyskuussa ja Kuala Lumpur on marraskuussa](#), mutta kaipa näihinkin kohteisiin voisi vielä palatakin.

Oikeasti näistä kohteista – kun emme vuotta 2015 The Worldille sittenkään taida päästä viettämään – ei taida toteutua juuri mikään.

Pitemmällä aikavälillä [jonkinlaisissa suunnitelmissamme](#) saattaisivat vielä joskus olla Seychellit, Madagaskar, Grönlanti ja tuo Prince Edward Island.

Mutta – siinä missä olen näissä blogijutuissa heinäkuisen [Huippuvuorten reissun](#) jälkeen kertonut [matkasuunnitelmista](#), [maabongauksesta](#) tai [todella kauan sitten toteutuneista matkoista](#), niin ensi viikonloppuna on luvassa taas ihan uutta materiaalia: lauantaina osallistumme Frankfurtissa Travelers Century Clubin tapaamiseen, joten tarjolla on matkailua kaksinkertaisesti: matka Saksaan ja todella paljon matkustaneiden ihmisten tapaaminen.

Matkakuvat jalkoon!

#IGTRAVELTHURSDAY

Tämä blogikirjoitus on osa [Instagram Travel Thursday](#) -tempausta, jonka järjestäjinä toimivat [Destination Unknown](#), [Kaukokaipuu](#) ja [Running With Wild Horses](#).

4 THOUGHTS ON “IG TRAVEL THURSDAY: UNELMAREITTI 2015”

1. [Heidi / Auringon alla](#)

[SEPTEMBER 4, 2014 AT 7:06 PM](#)

Voi, kyllä kelpais tuollainen laivareitti mullekin! Singaporen reissu hämöttää onneksi jo kolmen viikon päässä, joten pääsee pitkästä aikaa Aasiaan

2. [Pirkko](#)

[SEPTEMBER 4, 2014 AT 8:43 PM](#)

Kiitos kommentista Heidi – tosiaan aika huikea reitti – ja tietysti aika erilainen elämäntapa, mitä kai useimmilla meistä!

3. [Satu VW / Destination Unknown](#)

[SEPTEMBER 10, 2014 AT 2:26 PM](#)

Vau, mikä laiva ja reitti!! En ole tuosta kuullut koskaan aikaisemmin, itse en ehkä kuitenkaan pienten lasten kanssa haluaisi asua laivalla, mutta ehkä joskus sitten myöhemmin... Kunhan ensin voitan myös lotossa!

4. [Pirkko](#)

[SEPTEMBER 11, 2014 AT 9:16 AM](#)

Kiitos kommentista Satu! Tosiaan, vaikkakin minun elämäntilanteessa tuo ainakin joksikin aikaa – pariaksi vuodeksi? – tuntuu lähes unelmavaihtoehdolta, niin pienet lapset eivät ehkä olisi yhtä innostuneita laivassa asumisesta ja jatkuvasta paikan vaihdosta!

TRAVELERS CENTURY CLUBIN KOKOUKSESSA FRANKFURTISSA

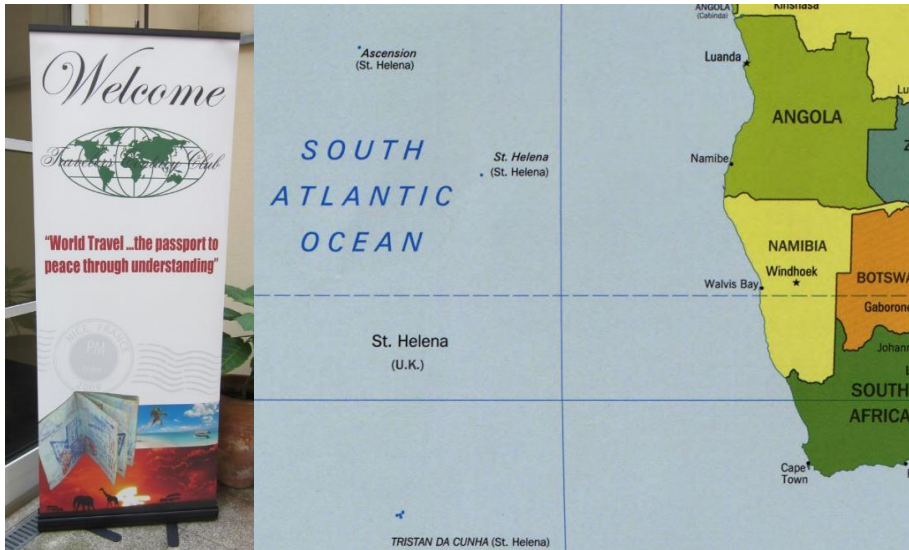
SEPTEMBER 7, 2014

Travelers Century Clubin Saksan ryhmä kokoontui syyskuun ensimmäisenä viikonloppuna Frankfurtissa. Kokoukseen osallistui 19 henkilöä, pääosin saksalaisia, mutta myös muutama hollantilainen – ja me kaksi suomalaista. TCC:n maalista oli ensimmäinen maalista, johon tutustuimme ja jonka mukaisesti asetimme ensimmäisen tavoitteemme, 100 TCC-alueetta ja näinollen, vaikka sittemmin olemme tutustuneet moniin muihinkin pistelaskujärjestelmiin, TCC on ollut maabongausharrastuksemme henkinen koti ja siksi halusin käydä tutustumassa järjestön toimintaan, kun se niinkin lähellä kuin Frankfurtissa, oli nyt mahdollista. TCC on amerikkalainen järjestö, joka tänä vuonna täyttää 60 vuotta ja jossa on tätä nykyä 2200 jäsentä – siis henkilöitä, jotka ovat käyneet vähintään 100 TCC-alueella, anoneet jäsenyyttä ja maksaneet liittymis- ja vuosittaiset jäsenmaksunsa (\$100 + \$95 per vuosi).

Yhdysvalloissa aktiivisesti toimivia paikallisia klubeja on useimmissa isommissa kaupungeissa ja kokouksiin osallistuu jopa 50-60 henkeä. Euroopassa jäseniä on vähemmän ja kokouksia on isommissa maissa (Saksa, UK) tyypillisesti kerran vuodessa, mutta jäseniä on myös muissa maissa. Mainittakoon tässä kohtaa, että me emme ole jäseniä, vielä ainakaan, mutta pyysimme erikseen luvan osallistua Kokoukseen Frankfurtissa ja saimme sen, tutustumismielellä.

TCC:n jäsenyydestä voit halutessasi lukea lisää [järjestön sivuilta](#), mutta samoja elementtejä siinä, tietysti, on kuin meidän suomalaisten epävirallisemmassa [Maailmanmatkajat-klubissa](#), kokemusten jakamista, mielenkiintoisia esityksiä ja joskus yhteisiä matkoja. TCC:llä lisäksi tuo vuosittain julkaistava maalista ja Centurian -lehti, jossa jaetaan lähinnä kokouskuvia (valitettavasti ei kokouksissa pidettyjä esityksiä) ja kerrotaan ketkä jäsenistä ovat ylittäneet 100 alueen jälkeen seuraavia jäsentasoja: silver (150), gold (200), platinum (250), diamond (300).

Frankfurtissa oli paikalla muutama näitä yli 300 alueen jäseniä ja heidän luetellessaan heiltä vielä puuttuvia alueita tuo, että keräämisen noilla jäsentasoilla “voi lopettaa” 300 alueeseen alkoi kuulostaa järkevältä, sillä ihan kaikilla alueilla käyminen on tosiaan haastavaa vai mitä mieltä olette siitä, että koska St Helenalle pääsee laivalla 6 kertaa vuodessa, niin toinen näistä todella paljon matkustaneista oli eläkkeelle jäätyään lähtenyt saarelle 2 kuukaudeksi saadakseen tuon pisteen! Tai miten olisi Tristan da Cunha, jolle voi yrittää n. 50 kertaa vuodessa, mutta rantautumisen onnistumisesta ei ole takeita?

Toinen näistä todella paljon matkailleista, jo vanhempi mies, listasi ensin häneltä puuttuvat runsaat 10 aluetta, mm. 4 aluetta Antarktikselta, tuo Tristan da Cunhan ja joitakin Tyynenmeren saaria, ja totesi, että hän on matkailunsa matkaillut – näille matkustaminen on niin vaivalloista ja tulee niin kalliiksi, että hän antaa niiden olla. Paitsi melkein kaikilla nykyisissä 324 TCC alueesta hän oli myös käynyt 32 ns. Retired Territories -listan alueista ja kun myöhemmin eräs toinen paikalla olleista jäsenistä tuli kertomaan meille käyneensä äskettäin Helsingissä käydessään myös Porkkalassa, kun alue on tällä Retired Territories -listalla, niin tuli viimeistään mieleen, että pitänee siihenkin listaan vielä joskus tutustua. Matkustamisensa matkustanut mies totesi myös, että 1/3 maista ei olisi kannattanut käydäkään, erityisesti Afrikan maista. Ja pahoitteli miten maailma juuri nyt on sulkeutunut matkailijoilta, Pohjois-Afrikassa, Lähi-Idässä, Länsi-Afrikassa ... ja muistutti TCC:n motosta ja toivoi tilanteen vielä joskus muuttuvan taas paremmaksi.

Kokouksen aluksi samaan tapaan kuin suomalaisessa ryhmässämmekin käydyllä kierroksella tehdyistä ja tulevista matkoista vilahtivat myös maat kuten Andorra, San Marino, Guayanat, Sao Tome ja Príncipe parikin kertaa, Pohjois-Korea ja Afganistan, jonne yksi jäsen, jolla Afganistan oli viimeinen puuttuva itsenäinen maa, suunnitteli lokakuussa lähtevänsä. Risteilyt niin Karibialla kuin Välimerellä olivat tietysti myös tässä porukassa suosittuja, saahan hyvin valitulla risteilyllä usein monta pistettä samalla reissulla.

Kun kerroin hiukan suomalaisen klubimme toiminnasta ja sen “vapaamielisyydestä” eri pistelaskujärjestelmien suhteen ja että erityisesti MTP on suosittu, niin yksi jäsenistä intoutui nopeasti arvostelemaan kyseistä järjestelmää siitä, miten uusia alueita otetaan listalle kevyin perustein, ilman selkeitä sääntöjä – ehkä haluten korostaa sitä,

että [TCC:llä on selvät säännöt siitä mikä on alue ja mikä ei](#). Samainen jäsen kysyi sitten myös, että onko meillä myös “circumnavigators” ja kun en ensin ymmärtänyt mistä hän puhui, niin hän kuvasi vielä yhden, minulle aikaisemmin tuntemattoman matkailuharrastajien ryhmän, eli pallon kiertäneiden [Circumnavigators -ryhmän](#). Ja vaikka tästä ei klubissamme Suomessa ole ollut erikseen puhetta, niin toki meillä näitäkin jäseniä on. Mutta toisaalta maapallon voi kiertää pysähtymällä vain muutamassa maassa, joten ihan samasta asiasta ei ole kyse.

Ja kun näihin erilaisiin klubeihin keskustelussa päästiin, niin joku mainitsi sveitsiläisen Pitcairn-klubin, jonne kuuluakseen on tietysti pitänyt käydä Pitcairnilla ja kun harvat taitavat siellä käydä matkailuharrastuksensa alkupäässä, niin luultavasti siinäkin klubissa on enimmäkseen erittäin paljon matkailleista henkilöitä.

Esittelyjen ja muun vilkkaan keskustelun lisäksi kokouksessa oli kaksi häikäisevän hyvää esitystä, toinen [overland-matkailusta](#) ja toinen [Intian luonnonpuistossa](#), mutta näistä kummastakin myöhemmin lisää (linkit lisätty juttujen valmistuttua) – kumpikin esitys kun on ehdottomasti oman blogijuttunsa arvoinen!

Kokouksen lopuksi ryhmässä käytiin keskustelua seuraavasta kokouksesta – ryhmä kokoontuu vain kerran vuodessa, syyskuun ensimmäisenä lauantaina, jossain Saksan kaupungissa ja seuraavaksi kokouspaikaksi valikoitui Köln (aikaisemmat kokoukset ovat olleet Bonnissa, Düsseldorfissa ja Berliinissä). Lisäksi keskusteltiin siitä, että halutessaan jäsenet voisivat myös osallistua muihin kokouksiin Euroopassa, seuraava kokous olisi tarjolla jo [lokakuussa Lontoossa](#). Me emme kuitenkaan ole osallistumassa kumpaankaan, toisaalta emmehän ole oikeita jäseniäkään ja toisaalta sattumalta juuri syyskuun ensimmäinen viikonloppu vuonna 2015 on jo varattu, Pirkon 40-vuotisloukkokokoukselle Turussa!

Frankfurtille ei tällä viikonloppumatkallamme juuri jäänyt aikaa, saavuummehan kaupunkiin vasta lauantai-aamuna ja lähdimme paluumatkalle jo sunnuntaina puolilta päivin – päädyimme näin lyhyeen vierailuun kustannusten minimoimiseksi ja kun seuraava, joka aikaisemmin varaamamme matka Bilbaon ja Santiago de Compostellan maisemiin, alkaa jo ensi viikon lauantaina. Muutama kommentti kuitenkin itse [matkasta kustannuksineen](#) omana juttunaan.

VIIKONLOPPUMATKA FRANKFURTIIN

SEPTEMBER 9, 2014

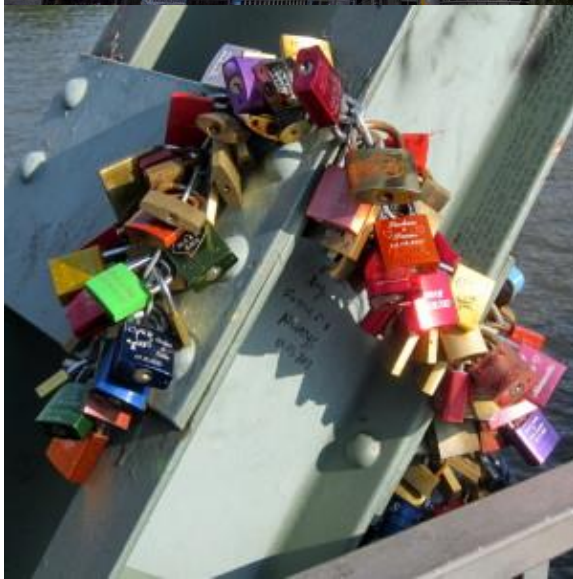

Kävimme viime viikonloppuna Frankfurtissa [osallistuaksemme Travelers Century Clubin Saksan ryhmän kokoukseen](#) siellä. Vaikkakaan kyse ei ollut varsinaisesta turistimatkasta, niin muutaman rivin verran matkasta ihan vaan matkana. Lensimme Frankfurtiin lauantai-iltana Lufthansan suoralla ja takaisin sunnuntai-iltapäivällä Kööpenhaminan kautta, sillä haimme kokousmatkallemme edullisinta vaihtoehtoa ja kierto Kööpenhaminan kautta oli tässä tapauksessa edullisin. Pelkkien lentojen osalta edullisin vaihtoehto olisi ollut ottaa vaihdollinen lento myös menomatalla, mutta aikaisella aamulennolla säästimme yhden hotelliyön kustannukset ja olimme kuitenkin hyvissä ajoin paikalla klo 11 alkanutta kokousta ajatellen.

Hotelliksi valikoitui kokouspaikka, eli Intercity -hotelli päärautatieasemalla, ja hotelli yllätti erinomaisen positiivisesti: sen sijainti oli loistava päärautatieaseman kupeessa, hotellin edulliseen (70 euroa!) hintaan kuului aamiaiset ja paikallisliikenteen lippu, jolla pääsi myös takaisin lentokentälle.

Alkuillasta teimme pienen kierroksen Frankfurtissa – katsastimme Altstadtin, vanhan kaupungin, ja kävelimme Main-joen ylittävällä Eiserner Steg -sillalla, joka sekkin on nykyisin lukuisilla lukoilla koristeltu. Willy Brandt -aukiolla piti kuvata euro-patsas ennen kuin jatkoimme iltakävelyä vanhan Oopperatalon ympäristöön levittäytyneille viinifestivaaleille.

Kokousmatkasta, jos tästäkin matkasta avaamme sen kustannukset jo totuttuun tapaan, selvisimme **506 eurolla (2 henkeä)**:

- lennot 390 euroa
- hotelli 70 euroa
- juna Frankfurtin lentokentältä hotellille 8 euroa (4,35 per henkilö)
- lentokenttäparkki 38 euroa

Kaikista kaupungeista, joissa viime aikoina olemme käyneet, Frankfurt ansaitsee 1. sijan lentokenttäkuljetuksen helppoudessa, nopeudessa ja edullisuudessa – junia tuntui menevän ainakin joka 10. minuutti ja matka kesti luokkaa 15 minuuttia.

Kustannuksiin liittyen meiltä on toivottu myös ruokien ja juomien hintoja. Erityisesti tällä matkalla kokouspakettiin tai hotellihuoneeseen kuulumattomia kustannuksia oli minimaalisesti, mutta listataan niitä tässä nyt kuitenkin hiukan:

- Coca-cola 0,5l 2,15 .. 2,70 euroa kioskista/lentokentällä
- oluttölkki 0,5l 2,45 euroa kioskista
- viinilasi 2,50 euroa 0,1l viinifestivaalilla, 4,60 euroa 0,2l Altstadtissa.

Lopuksi vielä mielenkiintoinen suomalaisliittymä Frankfurtista – vanhassa kaupungissa olisi ollut tarjolla myös suomalaisen taiteen näyttely!

MAAILMA OVERLAND-MATKOILLA

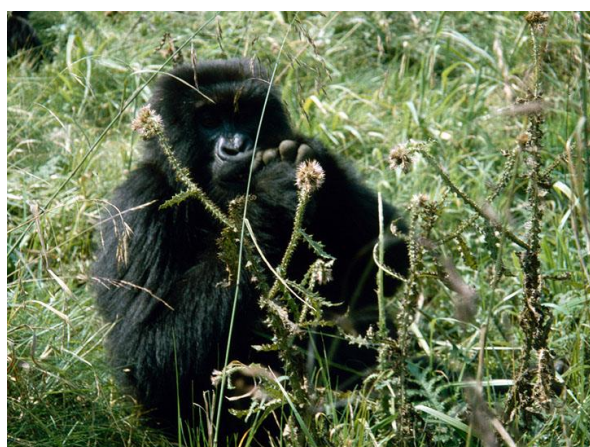
SEPTEMBER 10, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Frankfurtin [TCC-kokouksen](#) huikkein esityksen piti [Katja](#).

Katja on kiertänyt maailmaa Dragomanin Overland-rekoilla, lähes kaikkialla, Istanbulista Pekingiin, useamman reitin Afrikassa, Etelä-Amerikassa ja Australiassa. Jonkun kommentoidessaan miksei Pohjois-Amerikassa, Katja totesi jättävänsä helpoimmat alueet viimeiseksi, mutta suunnitelmissa on Alaskasta – Meksikoon Pan American Highwayta seurailleen. Meksikosta Etelä-Amerikkaan hän onkin jo matkannut, Darien Gapia lukuunottamatta. Overland -matkojen hitaasta etenemisestä Katjalla oli esimerkkinä Istanbul – Peking, väli, jonka lentää 9 tunnissa, mutta johon Overland-rekalla matkustettaessa kuluu 96 vuorokautta.

Monista tekemistään matkoista Katja oli valinnut esitykseensä kaksi – vuonna 1996 tekemänsä matkan Nairobista Doulaan, Kenian ja Ugandan kautta Kongoon ja sieltä edelleen Keski-Afrikan tasavaltaan ja Kameruniin. Matkaan kului 3 kuukautta ja kun Kongon sademetsissä matka eteni arvioitua hitaammin, 2 viikoksi suunniteltuun osuuteen kului 6 viikkoa, niin Katjalta loppui aika kesken ja hän joutui palaamaan jo Doulasta eikä voinut jatkaa alkuperäisen suunnitelman mukaan Accraan asti.

Katjan ensimmäiset kuvat ryhmän osallistumisesta ympärileikkausjuhlaan Maasai-kylässä ja Ugandan vuoristogorilloista antoivat esimakua tulevasta. Kongossa 2000

kilometrin matkaa Trans-African Highwaytä (= mutainen täkäläinen mökkitie) tarkoitti päivittäistä auton kaivamista mudasta – ja yhtä retkeä pygmiä luo. Auton henkilökuntaan kuuluvalla mekaanikolla riitti myös töitä lähes päivittäin haastavissa olosuhteissa. Kun sademetsässä ei ollut muuten tilaa pystyttää yöpymiseen käytettyjä telttoja ne pystytettiin tielle ja jos yöllä joku toinen ajoneuvo halusi päästä ohi, niin teltat purettiin, vaikka sitten keskellä yötä.

Tällä matkalla ja erityisesti tällä osuudella autoja siinä matkaavat turistit olivat nähtävyys, jota paikalliset matkan varrella kokoontuivat sankoin joukoin ihmettelemään.

Auton varusteisiin kuului vesisäiliö, joka täytettiin paikallisella vedellä ja puhdistettiin Micropur-tableteilla. Mukana kuljetettujen riisi- ja pastavarastojen lisäksi ruokaa hankittiin paikallisilta toreilta, joissa olisi myös ollut tarjolla apinanlihaa, jota matkalaiset eivät kuitenkaan syöneet.

Matkan venyminen Kongossa kiristi myös hiukan ryhmän suhteita, kun ruokaa oli niukasti ja kasvissyöjät syöttivät tonninkala-annoksiaan kylien koirille, mutta suuremmilta ongelmilta sentään vältyttiin. Osa ryhmästä myös sairastui malariaan malarialääkkeiden loppuessa kesken.

Ryhmän lopulta saapuessa Keski-Afrikan rajalle se olikin suljettu ja kun he kuitenkin sen kuitenkin ylittivät, niin heidät sitten erinäisten vaiheiden jälkeen saatettiin poliisisaattueessa Kamerunin rajalle. Tällä osuudella matkantekoa hidasti poliisiautojen jatkuva rikkoutuminen – Overland-rekan mekaanikkoa tarvittiin taas. Kun Katjalta oli loma loppumassa eikä hän saanut viisumia Nigeriaan, hän palasi takaisin Eurooppaan Kamerunin Doualasta.

Toisen reittinsä, jonka Katja esitteli, hän oli kulkenut vuonna 2012 Manauksesta Ushuian kautta. Matka alkoi Amazonilta, laivalla. Kuvat Amazonin eriväristen sivuhaarojen yhtymisestä ja laivan makuutiloista riippumattoineen (jokaisen piti ostaa tai vuokrata itselleen oma riippumatto) kertoivat tuosta osuudesta. Ryhmän matkatavaroille oli ostettu yksi ensimmäisen luokan hytti, jottei niitä varastettaisi, mutta muuten matkustettiin paikallisten joukossa. Brasiliassa ryhmä ehti myös opettelemaan leijasurffausta ja hiekkakirpuilla ajamista. Ja Riossa oltiin, tietysti, karnevaalien aikaan. Iguassun putoukset ryhmäläiset näkivät niin Brasilian kuin Argentiinan puolelta ja maabongarina Katja pystyi myös käymään lyhyesti Paraguayssa ja Uruguayssa.

Ruoka autossa laitettiin itse, keittiövuoro osui kohdalle säännöllisin väliajoin. Etelä-Amerikassa peseytyminen vesiputouksissa näytti jo hiukan miellyttävämmältä kuin peseytyminen Afrikan joissa.

Tämä matka päättyi Patagonian huikeisiin maisemiin, jossa ryhmä pääsi (?) kokeilemaan myös kiipeilyä jäätiköllä. Me näimme ensimmäisen jäätikköme kesällä Huippuvuorilla ja oli kiva nähdä Katjan kuvissa, että samanlainen turkoosi se jäätikkö sielläkin oli.

Pan-American Highway päättyy Ushuaiaan ja matkan päätteeksi Katja saikin sitten passiinsa Fin del Mundo -leiman.

Kaikki kuvat ovat Katjan ottamia ja sain häneltä luvan niiden käyttämiseen tässä yhteydessä. [Katjan omaan matkailuaiheeseen blogiin voit halutessasi tutustua tästä.](#) Ja kuten yleensä, kuvia klikkaamalla näet ne halutessasi isompina.

2 THOUGHTS ON “MAAILMA OVERLAND-MATKOILLA”

1. Seppo

SEPTEMBER 11, 2014 AT 3:16 AM

Aika tuttua! Dragomanillahan minäkin olin Etelä Amerikassa 6 viikkoa viime vuonna tähän aikaan ja sitä ennen Afrikassa.

2. Pirkko

SEPTEMBER 11, 2014 AT 8:54 AM

Taitaa olla SE toimija tällä alueella tuo Dragoman.

Katja muuten erikseen kommentoi reissujensa positiivisena piirteenä, että niillä ystävystyy kaiken ikäisten kanssa – juuri tuolla Etelä-Amerikan reissulla oli tutustunut jopa yhteen 70-vuotiaaseen.

(Kuvassa Katja karnevaaliasussaan oikealla.)

ALBATROSIN MATKASSA

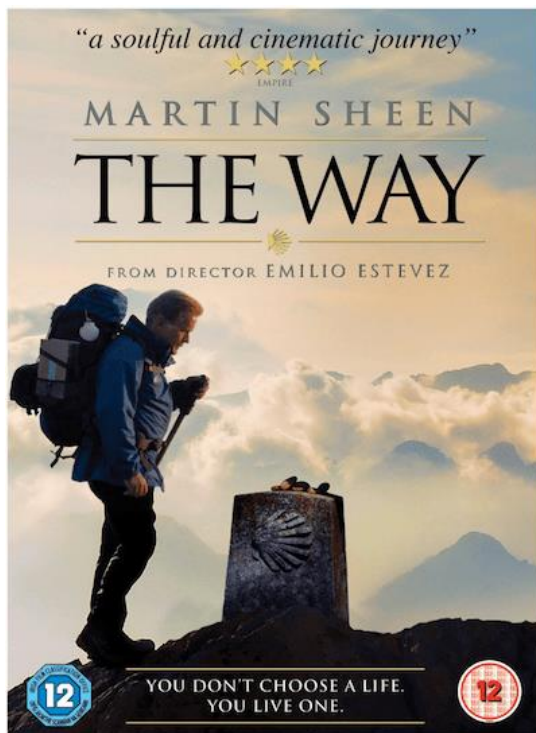
SEPTEMBER 12, 2014

Lauantaina aloitamme pyhiinvaellusmatkamme – tai tarkkaan ottaen matkan [Pyhiinvaeltajien reitillä Pohjois-Espanjassa](#). Tämä on ensimmäinen matkamme Suomessa uudehkolla Albatros -toimistolla ja kiinnostuimme tästä matkasta, kun se tarjosi mukavan tuntuisen yhdistelmän: pistäytymisen Bilbaossa ja Santiago de Compostellan pyhiinvaellusreitien pääkohtia. Reitillä varrella on myös mahdollisuus useimpina päivinä kävellä 2-7 kilometriä, joten voimme Santiago de Compostellan kaupunkiin tullessamme teeskennellä kävellemme koko vajaan 800 kilometriä, vaikka emme olekaan.

Tälle matkalle valmistautumisen olemme ottaneet melko kevyesti – onhan kyse valmistamatkasta, joten opashan kertoo kaiken tarpeellisen! Katsoimme kuitenkin yhden elokuvan, *The Way*, joka esittelee mukavasti tuon reitin pääkohdat seurattessaan reittiä kulkevan isän (Martin Sheen) ja hänen seuraansa lyöttäytyvien kanssakulkijoiden matkaa. Elokuva ei, mielestämme hiukan yllättäen, ollut saatavana suomeksi tekstitettyinä, mutta hankimme sen DVD:nä, kun siitä satuimme lukemaan ja [se oli mielestämme hyvinkin IMDB:n 7½ pisteen](#) arvoinen.

Elokuvasa isä päätyy kävelemään reitin, jonka hänen poikansa oli suunnitellut kävelevänsä, mutta oli kuollut heti reitin alkupäässä myrskyn osuessa kohdalle. Isä tuli noutamaan poikansa ruumista kotiin, mutta päätyi kävelemään reitin ja sirottelemaan hänen tuhkansa reitin varrelle. Martin Sheenin esittämän isän lisäksi mainion roolin joukkoon lyöttäytyvänä kirjailijana tekee James Nesbitt, jota tänä kesänä olen viikottain katsonut Monroena. Itse kirjaidea, kirja reittiä kävelevistä ihmisistä ja heidän syistään siihen, tuntui kyllä kovin kilpaillulta, veikkaisin, että tällaisia kirjoja löytyisi aika paljon, jos niitä oikeasti lähtisi etsimään!

Elokuvan katsomisen lisäksi sen verran matkaan pitänee valmistautua, että mietti minkä kiven tai esineen viemme [Rautaristille](#)

...

P.S. Jos kuulut tuttavapiiriimme ja haluaisit nähdä elokuvan, niin kysy DVD:tä meiltä lainaan – sitä kun ei tosiaan saa edes

kirjastosta täällä. Englanninkielisillä teksteillä elokuvaa pystynee seuraamaan vaikka englantia ei ihan sujuvasti osaisikaan.

BILBAO – GUGGENHEIM JA VIZCAYAN SILTA

SEPTEMBER 14, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Saavuimme Bilbaon jo ennen puolta päivää – aikaisessa aamulennossa on positiivinenkin puolensa ja vaikka isohkon ryhmän (=ison bussin kokoinen) asettuminen matkatavaroiden bussiin kesti aikansa ja vaikka bussi ennen hotellille (Gran Bilbao) päätymistä teki pikaisen kaupunkikierroksen ehdimme lounasvaraukseemme Bistro Guggenheimiin.

Aloitimme siis vierailumme Baskimaassa syöden – ihan mukava aloitus! Bistro Guggenheimin lounas oli maittava ja ruuan esillepano oli upea, mutta annokset olivat kyllä sen verran pieniä, että olisi ehkä kannattanut ottaa kolme ruokalajia, siinä missä me tyydyimme kahteen.

Lounaan vahvistamana jaksoimme sitten jo innostua itse museostakin. Syyskuuisena lauantaina jonoja ei ollut ja muutenkin museossa oli kivan väljää. Kun museo rakennuksena on saanut niin paljon julkisuutta, niin emme etukäteen olleet ottaneet yhtään selvää näyttelyistä, mutta oikeastaan oli kiva yllättyä. Yllättyä Richard Serratin metallisissa spiraaleista ja labyrinttimaisista käytävistä – negatiivisesti, ne olivat aika tylsiä. Ja Ragnar Kjartanssonin videoinstallaatiota positiivisesti: tusinan verran tunnelmallisia videoscreenejä muutaman huoneen kaikilla seinillä, ihmiset videoilla soittavat eri instrumentteja ja olet kuin tuon konsertin keskellä. Muut teokset jäivät sitten jonnekin näiden välimaastoon ja etenkin ”tavalliset” maalaukset eivät tässä museossa oikein jaksaneet innostaa!

Osa teoksista, joista Guggenheim Bilbao on kuuluisa, ovat museon ulkopuolella, kuten iso hämähäkki, Mama, ja museon sisäänkäynnin edustan iso "kukkakoira".

Guggenheimilta siirryimme seuraavaan kohteeseemme metrolla – ja näimme sitten samalla Bilbaon metron kuuluisat kastemadot näköiset sisäänmenoaukot.

Guggenheimilta Viscayan sillalle pääsee metrolla 1 kulkemalla välin Moyua – Areeta ja kävelemällä sitten muutaman korttelin matkan sillalle. Silta oli kieltämättä erilainen kuin mikään ennen näkemämme silta – maatasossa joen saattoi ylittää, jopa autot, eräänlaisella lautalla, joka siis kuitenkin oli ilmassa kulkeva kaapelivaunu. Lisäksi sillan olisi voinut ylittää yläkautta kävelemällä, mutta se näytti sen verran hurjalta, että tyydyimme katsomaan siltaa vaan rannalta käsin.

Viscayan sillalta jatkoimme vielä rantaa Biskajanlahden suuntaan ja näimme bilbaolaisten, tai oikeammin gextolaisten arkea Las Arenasin uimarannalla, rannan menneiden aikojen loistoa vanhojen talojen muodossa ja, tietysti, pienvenesataman – yritämmehän aina kun se jossain rajoissa on järkevää nähdä myös kaupunkien merellisen puolen. Muutaman majakanakin näimme, tosin etäältä, kun käännyimme takaisin sisämaahan päin palataksemme metrolla Gobelan asemalta Casco Viejon asemalle, Vanhaan kaupunkiin.

Ihmettelimme muuten hiukan hotellimme sijaintia, matkaa lähimmälle metroasemalle oli kilometrin verran, raticallekin 700 metriä ja Guggenheimille vielä pitempi matka kuin Vanhaan kaupunkiin. Kun kuitenkin olimme kaupungissa vain lyhyen aikaa, hotelli vaikka Guggenheimin ja Vanhan kaupungin välimaastossa olisi ollut parempi ratkaisu. Mutta (edullisella) ryhmämatkalla sen ehdoilla. Edulliselta vaihtoehdolta tuntui myös puolihoitoon kuulunut illallinen, seisova pöytä ruuhkaisessa ja meluisassa lähinnä ruokalassa, eli hyvä, että tuli syötyä 5 tähden lounas, niin päivän keskiarvoksi ruokailujen suhteen jäi sentään kolme tähteä! Hotellihuone oli kuitenkin ihan kelvollinen – aamuneljän herätyksen jälkeen ainakin uni maittoi hyvin.

2 THOUGHTS ON “BILBAO – GUGGENHEIM JA VIZCAYAN SILTA”

1. [lena / london and beyond](#)
[SEPTEMBER 9, 2015 AT 5:20 PM](#)

Hauska lukea kokemuksistasi tutuissa maisemissa. Ollaan käyty lenkeilemässä jo noissa maisemissa, lähipäivinä suuntana itse museo!

2. [Pirkko](#)
[SEPTEMBER 12, 2015 AT 12:43 PM](#)

Kiitos Lena! Itsekin voisin kyllä kuvitella viihtyvänä tuossa kaupungissa vähän pitempään, niin että ehtisi vaikka lenkillekin

BILBAOSTA PAMPLONAAN

SEPTEMBER 14, 2014

Sunnuntaiamun aloitimme kävelyretkellä Bilbaon Vanhaan kaupunkiin – ihan Albatrosin oppaan johdolla. Ensimmäisen Bilbaon päivämme retket teimme omatoimisesti, mutta nyt liityimme kiltisti ryhmään. Seuraisimme Nervión-jokea San Antónin sillalle ja kirkolle ja bongasimme kaupungin vanhimman sillan susikuvat, jotka ovat kaupungin vaakunassakin. Atxurin rautatieasemalla kerrattiin vuoden 1983 tulvaa ja opimme myös, että näinkin sisämaassa, yli 20 km mereltä, vuoroveden vaihtelu on suurimmillaan 6 metriä. Vanhassa kaupungissa katsastimme muutaman kirkon, aukion ja museon. Plaza Nuevon pienet baarit ja markkinat vaikuttivat mielenkiintoisilta, mutta ryhmämme jatkoi kukkamarkkinoiden suuntaan (eivät olleet mitenkään erityiset). Kierroksen päätyttyä palasimmekin nopeasti takaisin Plaza Nuevolle ja ehdimme nauttimaan tämän Espanjan-matkan ensimmäiset churrot paksun suklaan kanssa. Ajoittain nautittuna oikein nautinnollinen sunnuntaiamun kevyt välipala!

Sitten olikin jo aika jättää Bilbao taakse ja suunnata kohti Pamplonaa, 160 km eli pari tuntia bussissa ja maakunta vaihtui Baskimaasta Navarraan. Pamplonassa Albatrosin hotellivalinta meni ojasta allikkoon – osoittautui, että Bilbaon hotellin sijainti kilometri Vanhasta kaupungista oli ihan keskustassa – Pamplonassa majoitumme ostoskeskusalueelle 4 km keskustasta! No, iltpäivällä oli kuitenkin vielä tarjolla opastettu retki keskustaan ja retken jälkeen vielä hiukan vapaa-aikaakin siellä, joten

toimihan sen näinkin. Vaikka jotenkin ajatus illallisesta jossain Pamplonan keskustan ravintolassa tuntui houkuttelevammalta kuin ruokalailallinen ostoskeskuksen liepeillä.

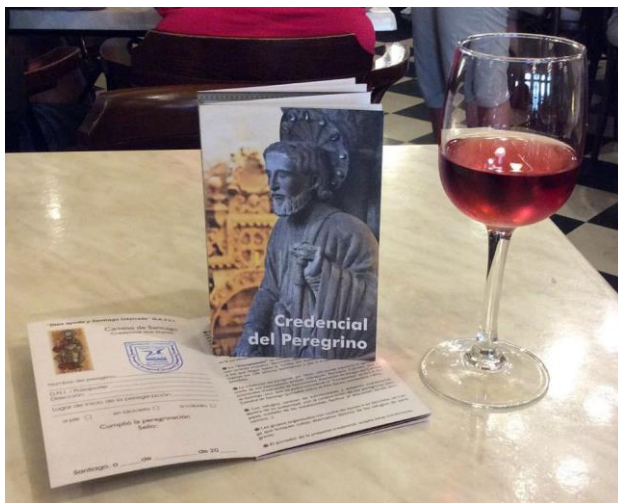

Pamplona on tunnettu härkäjuoksustaan, San Fermin'stä, ja saimmekin sitten rautaisannoksen tietoa tapahtumasta ja kuljimme pääosan juoksun reitistä. Härkäjuoksuj lomaan sekoittui sitten Ernest Hemingwaytä ja pyhiinvaellusta. Hemingway on viettänyt aikaansa myös Pamplonassa ja hänellä on siis täälläkin nimikkohotellinsa, La Perla, ja nimikkobaarinsa, Cafe Iruna – ja nippu patsaita.

Pamplonassa härkäjuoksureitti sekoittuu joillakin kaduilla pyhiinvaellusreittiin ja vaihdimmekin sitten jossain vaiheessa härkäjuoksusta pyhiinvaellukseen: kävimme tutustumassa ensimmäiseen refugioon ja näimme pyhiinvaeltajille suunnattuja ravintoloita ja kauppoja. Hankimme myös pyhiinvaelluspassin, näköjään sellaisen voi 2 eurolla ostaa myös feikkipyhiinvaeltaja ja ilmeisesti siihen voi muutaman leimankin kerätä. Olemme siis kaikin puolin valmiita huomiseksi, tämän matkan ensimmäiselle kävelyosuudelle!

Vielä muutama pinxto – tapaksia kutsutaan täällä päin, Baskimaassa ja Navarrassa, pintxoiksi tai pinchoiksi – ja lasi roseviiniä Hemingwayn jalanjäljissä ja paluu hotellille myöhäiselle illalliselle – aika tiivistä tahtia tämä kiertomatka tietysti etenee, mutta näin ehdimme viikossa nähdä tosi paljon.

PAMPLONASTA BURGOSIIN – 6 KILOMETRIÄ KÄVELLEN

SEPTEMBER 15, 2014

Opas aloittaa aamulla kertomalla, että tämä taitaakin olla matkamme raskain päivä. Aloitamme 8:30 ja pysähtelemme Pamplonasta lähtevän pyhiinvaellusreitin kohokohdissa. Eunaten kirkolla näemme jo oikeita pyhiinvaeltajia välipalaa nauttimassa – aamupalan he nauttineet jo tunteja ja kilometrejä sitten.

Puente la Reinassa Ranskasta ja Espanjasta alkavat pyhiinvaellusreitit yhdistyvät ja mekin kävelemme hetken caminoa – poikkeamme jopa kirkossa. Seuraavaksi pysähdymme kahvitauolle Estellan pieneen kylään ja ostamme myös eväitä iltapäiväksi – lounastauoille ei sitten Bilbaon ole oikein ollut aikaa.

Rioja Vegan viinitilalla kuuntelemme kiinnostuneina (?) viininvalmistuksen vaiheet rypäleiden keräämisestä, ensimmäisiin käymissäiliöihin ja edelleen varsinaisiin säiliöihin ja, parempien viinien osalta, viinitynnyreiden säilytyskellareihin. Pullotuskoneita ei turisteille kuulemma enää saa näyttää, turvallisuussyistä, mutta pullokellarit jouduimme katsomaan vielä ennen kuin päästiin asiaan, eli maistelemaan Rioja-alueen viinejä. Mielenkiintoinen päiväjärjestys muuten, ensin juodaan viiniä ja sen jälkeen lähdetään kävelemään pyhiinvaellusreittiä, mutta ehkä nuo oikeatkin pyhiinvaeltajat nauttivat lounaalla viiniä ja jatkavat vielä matkaa?

Punaviinien valmistamisessa käytettävät rypäleet olivat näin syyskuun puolivälissä vielä korjaamatta ja saatoimme kierroksen alkua odotellessamme vaivihkaa napsia niistä muutaman – syötävän hyviä ne jo olivat, vaikka sadonkorjuuseen onkin vielä pari viikkoa.

Rioja Vega -tilan viineistä saimme maistella nuorta Crianza -viiniä ja vuoden 2008 Reservaa. Tempranillo on tilan päärypäle ja nämä viinit olivatkin sitten pääosin tätä. En ole vielä tarkistanut myyköön Alko näitäkin – mutta emme nyt ainakaan niin paljoa näihin ihastuneet, että olisimme niitä täältä asti ostaneet ja kuljettaneet matkatavaroista Santiago de Compostelaan ja edelleen Portugaliin, josta paluulentomme lauantaina lähtee Frankfurtin kautta Suomeen.

Pysähdymme vielä Santa Domingo de la Calzadan kylään – lounastauolle, vaikka jo ennen viinitilaa kehoitettiin syömään?! Pieni kylä on lounasaikaan (14-17) muutamaa

pientä ravintolaa lukuunottamatta kiinni. Oikeat pyhiinvaeltajat saapuvat majapaikkoihinsa. Mekin käymme hakemassa leimat passeihimme, huvin vuoksi.

Alkuillasta pääsemme lopulta itse kävelemään – kävelemme viimeiset 6 kilometriä San Juan de Ortegaan. Enimmäkseen kanervikon reunustamaa metsätietä pitkin. Isossa ryhmässä kävelystä muodostuu pienoinen kilpailu, vasta 3 kilometrin kohdalla maltamme pitää ensimmäisen juomatauon. 6 kilometriä ilman kantamuksia ei ole kovin rasittava, vaikka tie onkin kivinen ja hiukan epätasainen. San Juan de Ortegaassa ihmiset juovat saapumismaljoja tyytyväisinä suorituksiinsa ja haemme lisää leimoja vaelluspasseihimme. Päivän viimeinen etappi, bussimatka Burgosiin alkaa.

Yhden Albergan seinältä löytyi tällainen karttakuva. Matkamme on siis edennyt

Bilbaosta Pamplonan kautta Burgosiin. Burgosista jatkamme, yöpymispaikkoina, Leon ja Ponferrada, Santiago de Compostelaan, ja sieltä sitten vielä Oportoan, josta lennämme takaisin.

BURGOSIN KATEDRAALILTA LEONIIN

SEPTEMBER 16, 2014

Pyhiinvaellusreitit varrella on taajaan pieniä kirkkoja, mutta Burgosissa aloitimme päivän tutustumalla isoon kirkkoon, Burgosin katedraaliin. Matkamme kolmas Unescon maailmanperintökohde Viscayan sillan ja itse pyhiinvaellusreitit jälkeen. Ja olihan se hieno, koristeellinen goottilainen katedraali. Etenkin kun äskettäin Pariisissa näimme Notre Damen uudellen monen vuoden jälkeen, niin yhteneväisyys sen kanssa oli monin kohdin silmiinpistävä, ruusuikkunoineen ja ulkonevine koristeineen.

Katedraalin sisällä kattorakennelmat toivat mieleen niin Firenzen Duomon kuin Alhambran.

Kirkolta jatkoimme vielä historiallisten monumenttien sarjaa ja vierailimme sisterssiläisluostari Las Huelgas. Toimiva luostari, jossa on edelleen 30-40 nunnaa. Luostarissa näkyi monessa kohdin arabikulttuurin vaikutus Espanjaan – sisäpiha oli kuin toisinto Alhambrasta.

Burgosissa feikkivaeltajilta jäi leimat passiin saamatta, sillä jo ennen kun kaupungin keskustan albergue avasi ovensa oli sen edustalla varmaan sata oikeasti paikalle vaeltanutta pyhiinvaeltajaa jonottamassa majapaikkaa ja leimaa. Rankkaa tuo vaeltaminen, jos jo ennen auringonnousua olet lähtenyt edellisestä majapaikasta ja kävellyt parikymmentä kilometriä ja sitten päädyt ainakin tunniksi majapaikkajonoon!

Lounaaksi nautimme espanjalaista munakasta ja annoksen "patatas bravas" -perunoita, joita meille paikallisena ruokana suositeltiin, mutta ranskalaiset kahdella eri värisellä kastikkeella eivät erityisesti säväyttäneet.

Päivän kävelyosuus oli tänään n. 4 km kuivien peltojen keskellä päättyen Hontanasin kylään: kuivia auringonkukkia, sillä täällä syödään paljon auringonkukan siemeniä,

tuulisessa maisemassa paljon tuulivoimaloita ja jokunen kivikasa, joissa pari ristiä. Kylässä sitten taas albergue, leimat ja kylmää juotavaa. Naapuripöydässä istuu pari oikeaa pyhiinvaeltajaa, joka käy suunnilleen tällaisen keskustelun: Tapasin matkalla muutaman tosi reippaasti etenevän vaeltajan ja kun kysyin heiltä mihin heillä on niin kiire, he kertoivat olevansa ryhmämatkalla, jossa katsellaan näiden seutujen nähtävyyksiä ja kävellään silloin tällöin pieni matka. He olivat Suomesta. Kuvittele (naurua) – sehän olisikin helppo tapa tehdä tämä matka, bussilla! (Lisää naurua). No, me kuitenkin teemme tällaisen matkan, nähdäksemme nämä seudut ja tämän ilmiön. 800 kilometriä tai edes viimeistä 100 kilometriä emme aio kävellä, kävellä päivästä toiseen painavaa reppua kantaen ja iltaisin jalkojamme hoitaen.

Hontanasin kylästä matka jatkuu linja-autolla – pieni tauko San Martinin kylässä ja sitten hotelliin Leonissa – juuri sopivasti ennen päivän ainoaa kunnan sadekuuroa!

CRUZ DE HIERRO

SEPTEMBER 17, 2014

Aamu Leonissa aukenee pilvisenä ja hiukan aikaisempia päiviä viileämpänä, mutta ei haittaa – ei sada kuitenkaan. Aloitamme tänäänkin goottilaistyyllisestä katedraalista – komea tämä Leoninkin katedraali, mutta kirkkokiintiömme alkaa täyttyä, etenkin kun paikallisopas selittää asiat ensin oppaalle espanjaksi ja sitten opas selittää ne suomeksi. Paikallisopas tässä kaupungissa tuntuisi

osaavan myös englantia, mutta kun matkalla on suomalainen opas, niin selostukset suomeksi kuulunevat asiaan. Isossa ryhmässä (33 henkeä) ei vakiokierroksia myöskään oikein voi muokata – aina voi olla joku, jota oikeasti kiinnostaa kaikki vuosiluvut ja kuvaukset jokaisen kappelin teoksista. Pienryhmässä tai silloin kun olemme käyttäneet ihan yksityisoppaita kierroksesta ja selostuksesta saa tietysti helpommin omanlaisensa. Toisen vakioretkeen kuuluneet kirkon jätimme jo väliin ja lähdimme tutkimaan Leonin “kosteaa kaupunginosaa” (El Barrio Humedo). Näin aamupäivällä baarikaupunginosan paras nähtävyys oli värikäs tori, jossa kameran muistikortit taas täyttyivät vihanneksilla, pähkinöillä ja jopa kokonaisina myytävillä auringonkukan kukinnoilla. Vähän myöhemmin melkein kävelemme päin isoja ruhoja, kun niitä lastataan rekka-autosta pieneen kauppaan kapealla kujalla. Pieni tauko cafelitossa ja matka jatkuu Astorgaan.

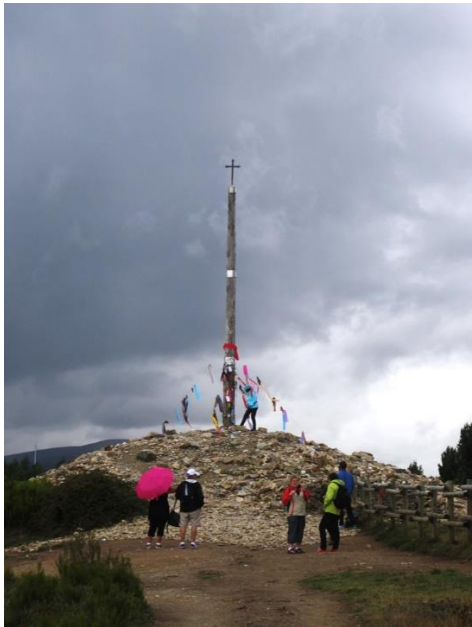

Astorgassa kiirehdimme Gaudin suunnittelemaan piispantaloon, joka ei kuulemma sellaisena ole koskaan toiminut, mutta toimii nykyisin pyhiinvaellusmuseona. Kauniita kaaria kolmessa kerroksessa, vaikka Gaudin osalta rakennus jäi hiukan vaiheeseen, kolmannen kerroksen rakennustöitä valvoi joku toinen arkkitehti Gaudin riittannuttua rakennuttajien kanssa ystävänsä piispan kuoltua. Museokaupassa myydään kaikkea Gaudi-kamaa, enimmäkseen Barcelonasta. Lounastauolla, klo 14-17 tällä suunnalla Espanjaa, käymme alberguessa hakemassa taas yhden leimat pyhiinvaelluspasseihimme ja löydämme matkamuistokaupasta simpukan, jossa ei ole tökerönnäköistä punaista ristinmerkkiä. Ja ehdimme me syömäänkin. Ja ostamaan jo hiukan matkamuistosuklaatakin, Astorga kun väittää olevansa suklaakaupunki.

Päivän viimeinen osuus on kävely Foncebadonin kylästä Cruz de Hierrolle, rautaristille, caminon korkeimmalla kohdalla. Matka ei ole pitkä, mutta ylämäkeä vajaa 3 kilometriäkin antaa kuitenkin jonkinlaisen kuvan tästä osuudesta. Tämä on se paikka, jonne oikeat vaeltajat tapaavat jättää jotain itsestään, useimmiten kiven, ja niinpä tällä pienellä mäellä on nyt sitten pari tarkkaan valittua sileää kiveä Iirishahdestakin.

Lopun matkaa Ponteferradaan matkaamme taas bussilla, tosi kapeita kiemurtelevia teitä alas 1500 metristä n. 500 metriin.

Tänä iltana murtaudumme hetkeksi ulos ryhmämatkan tiukosta aikataulusta ja pitkän kaavan illallisesta ja tilaamme huonepalvelusta pizzan ja lojun kylvyssä pitkään!

KÄVELLEN, MELKEIN, SANTIAGO DE COMPOSTELAAN

SEPTEMBER 19, 2014

Tänään päämäärämme on oikeasti Santiago de Compostela – mutta sitä ennen “pitää” katsastaa kolme kirkkoa ja yksi luostari.

Villafranca del Bierzan kylässä on Santiagon kirkko, johon asti matkaaminen tapasi riittää sairastuneille pyhiinvaeltajille, joiden kunto ei olisi kestänyt Santiago de Compostelaan asti – he vapautuivat synneistään jo täällä. minullakin on yksi rakko toisessa jalassa, mutta ehkä se ei vielä riittäisi ...

Villafrancassa näemme ensimmäisen kerran vaeltajien reppujen kuljetuspalvelua tarjoavan auton – ilmeisesti pyhiinvaeltamisessa on todellakin monia vaikeusasteita, raskainta versiota voi hiukan keventää kuljettamalla pääosan tavaroistaan autolla, vaikka reitin kävelisikin.

O Cebreiron kylässä on kirkko, jonka täkynä on graalin malja, johon liittyy oikea ihme, vesi tai viini on todistetusti ?! muuttunut Jeesuksen vereksi. Harmaasta kivistä tehdyistä taloista koostuvassa pienessä kylässä on kahviloita ja pyhiinvaellusrikkamaa myyviä kauppia vieri vieressä – ja pyhiinvaeltajia. Sadeviitoissaan, sillä pilvinen aamu on ainakin hetkellisesti muuttunut sateiseksi. O Cebreirossa olisi jo ollut tarjolla mustekalaa (pulpo), mutta siihen tutustuimme lähemmin vasta lounaalla Melidessä. Turistikylän hinnat olivat muuten jo pienissä kaupoissa Suomen tasoa, 1/2 litran cokis 1.60.

Samoksen kylässä näimme kauniin luostarin. Munkit tosin olivat ruokatauolla, joten emme käyneet sisällä luostarissa, mutta reitti joelle ja jokirantaa pitkin luostarin ympäri oli todella kaunis – myös sateessa, tai ehkä erityisesti sateessa, sillä kaikki oli niin vihreää. Olemme saapuneet matkamme viidenteen maakuntaan, Galiciaan, ja täällä kuulemma sataa usein ja siksi kuivat peltomaisemat ovatkin vaihtuneet vihreisiin, metsäisiin laaksoihin.

Portomarinin kylässä pysähdyimme taas pikaisesti katsomaan vielä yhden kirkon – ja hakemaan taas yhden leiman, miksiköhän? Meliden kylässä poikkesimme pulperiaan, mustekalaravintolaan, ja vaikka matkamme onkin puolihioidolla, niin tänään myös mustekalalounas kuului hintaan. Tosin meistä vain Lasse uskaltautui niitä edes maistamaan. Jäätelö on paljon terveellisempi vaihtoehto!

Meliden jälkeen oli vihdoin vuorossa päivän kävelyosuus. Maisemana tänään sateinen lehtimetsä. Tarkoitus olin kävellä n. 4 km Boenten kylään, mutta onnistuimme olemaan huomaamatta siellä odottavaa bussiamme ja ehdimme kävellä lähes 7 km ennen kuin opas soitti ja kyseli missä olemme. Poimivat meidätkin sitten bussiin, matkalla Santiago de Compostelaan.

Päivän kohokohdaksi tarkoitettu saapuminen Santiago de Compostelaan latistui hieman kun kuljettajamme ensin ajoi meidät hiukan väärään paikkaan ja kävelimme vielä tylsää tietä alas etsien oikeaa näköalapaikkaa, joka sitten lopulta löytyi ja näimme Santiago de Compostelan kirkon tornit ensimmäisen kerran. Matkaa kävellessä sinne on tuolta näköalapaikalta vielä n. 5 km, mutta me emme sitä nyt kävelleet vaan majoituimme Gran Hotel Santiagoon ja jatkamme kirkolle vasta seuraavana päivänä.

MESSUN KAUTTA MAAILMAN ÄÄRIIN

SEPTEMBER 19, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Pyhiinvaellusmatkamme päätteeksi kävelemme hotellilta Santiagon keskustaan, viimeiset metrit katedraalille ja osallistumme keskipäivän messuun. Emme ole ihan hirmuisen innostuneita messusta, jonne istumapaikan saadakseen on syytä olla paikalla jo kello 11, mutta kun paikallisopas hehkuttaa, että tänään messussa kuulemma, harvinaista kyllä, heilutetaan isoa suitsutusastiaakin (bodafumeiro) niin päätämme katsastaa messun. Ja kaipa se kuuluu jotenkin tähön pyhiinvaellusteemaan. Katolinen messu pidetään osittain englanniksi, joten pätkittäin messuista ymmärtääkin jotain. Katolisilla on mahdollisuus osallistua ehtoollisellekin väenpaljoudesta huolimatta. Ja vajaan tunnin seisomisen jälkeen (emme malttaneet juuttua katedraalin penkkeihin jo tuntia ennen) suitsutusastiaan laitetaan jotain aihetta, joka sytytetään ja aikoinaan likaisten pyhiinvaeltajien hajun kirkossa peittänyt savu leviää ympäristöön. Ja suitsukepurkki tekee kasvavaa heiluriliikettä keskilaivassa puolelta toiselle, yhä kasvavaa kaarta. Ja vaikka vahdit olivat tosi tarkkoja, että messussa ei saa kuvata, niin tässä kohtaa sadat puhelimet vähintään tallettavaa kuvaa tapahtumasta.

Kolikon kuva yllä siksi, että siinäkin on Santiagon katedraalin kuva – ehkä siis Sinullakin on sen kuva lompakossasi!

Paljon muuta emme sitten Santiagosta ehdi näkemäänkään, sillä olemme iltapäiväksi sopineet lisäretken Finisterreen, maailman ääriin, jossa kuulemma pyhiinvaeltajat aikoinaan polttivat vaatteensa ja ottivat rannalta muistoksi silmukankuoren, jollaisia nyt myydään kaikkialla matkan varrella. Käymme kuitenkin kauppahallissa ja näemme muutamia tákäläisiä erikoisuuksia kuten tissijuustot ja hanhenkaula -nimisiä äyriäisiä. Yhden tissijuuston ostimme kotiin vietäväksikin. Joka paikassa tyrkytettävää Tarte de Santiago -nimisestä mantelitortusta saimme tarpeeksi jo muutaman illallisella ja aamiaisella syödyn palan myötä ja jätämme ne kauppoihin.

Retki Finisterreen alkaa kaatosateessa, mutta autossa se ei haittaa ja vähitellen ilma kirkastuu – Finisterreen, tai tákäläisittäin Fisterreen, tultaessa taivas on jo sininen. Syömmekylässä lounaan, yhden viikon parhaita – johtuuko sitten kylän tai seurueemme (3 henkeä) pienuudesta, mutta ruoka on erinomaisen tuoretta, hyvää ja edullista (3 ruokalajia ja viini 10 euroa nappi). Lounaan jälkeen jatkamme viimeiset 5 km majakalle ja pyhiinvaellusreitillä todelliselle päätepisteelle, kilometripylväässä lukee lopulta 0.0 km. Majakan lisäksi niemellä on lukuisia ristejä, niillä pyhiinvaeltajien jättämiä kiviä ja simpukoita kuten Cruz de Hierrolla – ja kasoittain erilaisiin tankorakennelmiin sidottuja vaatteita ja niiden ympärille jätettyjä kenkiä. Lisäksi niemellä on lukuisia nuotiopaikkoja, joissa pyhiinvaeltajat ovat polttaneet vaatteitaan. Tästä eteenpäin on sitten vaan merta.

Illalla on vielä viimeinen ryhmäillallinen, tällä kertaa ravintolassa Vanhassa kaupungissa. Tarjolla on galicialaisia erikoisuuksia, erityisesti mereneläviä, mutta myös kinkkua, juustoja, mustekalan musteella värjättyä pastaa ja runsas jälkiruokavalikoima. Ja illan lopuksi juomatta jääneestä alkoholista tehty booli, [quiemada](#), joka sytytetään palamaan juhlallisiin menoin. Hieno päätös välillä rankallekin matkalle!

Kuvassa oppaamme ja ravintolan edustaja

2 THOUGHTS ON “MESSUN KAUTTA MAAILMAN ÄÄRIIN”

1. [säppä](#)

[SEPTEMBER 21, 2014 AT 6:40 PM](#)

Olisi kyllä niin hienoa päästä joskus itsekin kävelemään Caminolle. Varmasti hieno kokemus!

2. [Pirkko](#)

[SEPTEMBER 22, 2014 AT 7:31 PM](#)

Kiitos kommentista – Caminosta onkin nyt blogissa juttusarja (löytyy avainsanalla camino, tai [tästä](#)). Ja se täydentyykin vielä hiukan lähipäivinä/viikkoina.

NUMEROITA JA HIUKAN PORTUGALIA

[SEPTEMBER 21, 2014](#)

Palasimme aamuyöstä pyhiinvaellusmatkaltamme Oporton ja Frankfurtin kautta kotiin Espooseen. Valokuvat odottavat vielä jatkokäsittelyään – eli perinteinen Picasa-kuva-albumi (tai pari) on matkasta ainakin vielä tulossa.

Numeroina näimme matkallamme niitä erityisesti hakematta 5 Unescon maailmanperintökohdetta (listan linkit blogijuttuihini matkan varrelta):

- [Viscayan sillan](#)

- [Burgosin katedraalin](#)
- [Santiago de Compostelan pyhiinvaellusreitit \(ml. Gaudin piispantalo\)](#)
- [Santiago de Compostelan vanhan kaupungin](#) ja
- Oporton vanhan kaupungin, Ribeiran.

Gaudin suunnittelema piispantalo Astorgassa taitaa olla Unescon maailmanperintökohde osana tuota Santiago de Compostelan pyhiinvaellusreittiä, ei omana kohteenaan.

Ribeira tuli vähän ylimääräisenä bonuksena, sillä pidimme Oporton kaupungissa lounastauon matkalla Santiagosta Oporton lentokentälle.

Tämä matka ei ollut maabongausmatka, eli varsinaisesti käyttämillämme bongauslistoilla ainoa piste tältä alueelta on Espanja ja se on bongattu jo useampaan kertaan. MTP -listalla matkasta sai kuitenkin 5 pistettä: Euskadi (Basque Country), Navarre, La Rioja, Castile and Leon ja Galicia. MTP-tarkkuudella meiltä puuttuukin enää Espanjasta 8 aluetta 17:sta ...

(Puuttuvat alueet siis punaisella)

Lopuksi vielä muutama kuva Ribeirasta Oportossa tai Portossa – ilmeisesti kumpikin kirjoitusasu on yhtä oikein:

Lyhyen Portugalin pysähdyksemme aikana palauttelin mieleeni, että edellisen kerran olenkin [manner-Portugalissa käynyt yli 40 vuotta sitten](#) isäni työskennellessä jonkin aikaa Lissabonissa – Lasse on käynyt Lissabonissa työmatkalla myöhemminkin. Turistirihkamakaupoissa kiertely erityisesti palautti mieleeni näitä Portugalin kukkoja siinä määrin, että yksi piti ostaa kotiinkin, vaikka nykyisin tavalliseen tapaan matkamuuistoja ei reissulta juuri muuten muutamaa magneettia ja pyhiinvaellussimpukkaa lukuunottamatta ostettukaan.

Portugalista, Oporton lentokentältä, mukaan tarttui myös hiukan makeaa kotiinpaluuseen, pastel de nata -leivonnaisia, joita edellisen kerran muistelimme syöneemme Peter Cafe Sportissa Hortassa [Azoreilla](#). Suunnitelmissa on ollut myös käydä testaamassa Helsinkiin avatun portugalilaisen kahvilan Cale-Cafeen tarjonta jossain vaiheessa.

PALAUTE ALBATROSILLE – JA MATKAN KUSTANNUKSET

SEPTEMBER 23, 2014

Kotiuduttuamme Albatros-matkalta Pyhiinvaeltajien reitiltä Pohjois-Espanjassa muutama kommentti matkan toteutuksesta – ja sen kustannukset.

Valitsimme matkan puhtaasti sen mielenkiintoisen reitin perusteella – Bilbao,

Santiago de Compostela ja mahdollisuus kokea kevyessä muodossa pyhiinvaellusreittiä Pohjois-Espanjassa kiinnosti. Matkamme oli ensimmäinen tämän Suomessa uudehkon

tanskalaisen Albatros -matkatoimiston kanssa ja muutamaa pientä "urputusta" lukuunottamatta matka oli onnistunut – ja edullinen.

Iso ryhmäkoko (meitä oli 33 henkeä, jos oikein laskin) hiukan rajoitti varmasti matkan toteutusta mm. hotellivalintojen osalta – mutta oli varmasti myös osatekijä edulliseen hintaan.

Hotellit olivat Burgosia lukuunottamatta kaupunkien ulkopuolella – erityisesti Bilbaossa turhan kaukana Guggenheimin museosta ja vanhasta kaupungista. Myös Santiago de Compostelassa matkaa vanhaan kaupunkiin kertyi melko reippaasti. Muutamassa paikassa hotellit olivat lähiöissä keskustan ulkopuolella, eli niistä ei ilman, että olisi ottanut taksin, olisi päässyt illalla mihinkään. Toisaalta eipä iltaisin juuri ollut aikaakaan lähteä mihinkään ja matkaan kuuluisin puolihoito, eli illallinen ryhmän kanssa hotellissa.

Hotellit sinänsä olivat riittävän hyviä – aamiaisten ja päivällisten taso hiukan vaihteli, mutta keskimäärin ne olivat ihan ok. Gran Hotel Bilbaon illallisen ruokalamiljöö oli ankea, mutta onneksi se jäikin sitten heikoimmaksi esitykseksi. Kaikissa hotelleissa oli langaton netti, joskaan Gran Hotel Santiagossa se ei ulottunut huoneisiin asti (langallinen yhteys toimi huoneessakin).

Hotellit olivat:

- Hotel Gran Bilbao – matkaa vanhaan kaupunkiin noin kilometri
- Zenit Pamplona – lähiössä
- Hotel Rice Palacio de los Blasones – ihanasti keskustassa
- Hotel Tryp León – lähiössä
- Celuisma Ponferrada – lähiössä
- Gran Hotel Santiago – matkaa vanhaan kaupunkiin arviolta 1,5 km.

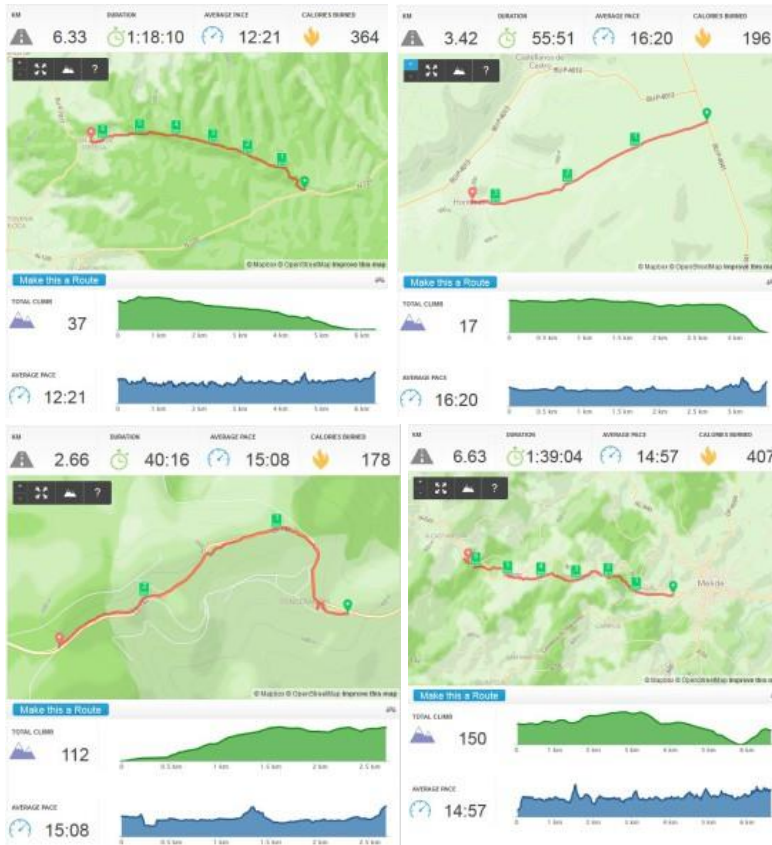
Aikataulultaan matka oli rankka – lähtö hotellilta joka aamu viimeistään klo 9 ja saapuminen hotellille tyypillisesti 18:30 -19:00 välillä, jonka jälkeen oli tuskin aikaa suihkuun ennen illallista, joka tarjottiin yleensä 20:00 tai 20:30 alkaen. Ja uusi hotelli joka yö, lukuunottamatta kahta viimeistä yötä, jotka vietettiin samassa hotellissa Santiagossa.

Vaikkakin toisaalta rankka aikataulu kivasti johdattikin “oikeiden” pyhiinvaeltajien päiviin caminolla, niin muutaman kirkon olisi ehkä voinut jättää väliin ja näin ehtiä hotellille iltaisin hiukan aikaisemmin, jolloin päiviin olisi jäänyt muutama tunti vapaatakin aikaa.

Matkalla oli mahdollista kävellä “oikeiden” pyhiinvaeltajien tapaan 4 päivänä. Kohdat olivat hyvin valittuja – kaikki vähän erilaisia ja sopivan mittaisia: 3 – 6 km. Viimeisellä pätkällä opastus hiukan petti ja osa ryhmästä (me mukaanlukien) käveli kokoontumispaikan ohi, mutta suomalainen oppaamme jäljitti ryhmän eksyneetkin lampaat ja kaikki poimittiin bussiin ennen kuin matka jatkui.

Kävelyosuudet pieninä karttoina kilometri, minuutti, nousumetreit ym. tietoineen alla – klikkaa kuvia suuremmaksi nähdäksesi ne – ensimmäisenä päivänä (15.9.) menimme näköjään puolijuoksua – sittemmin otimme rauhallisemmin ja otimme jopa joitakin valokuvia reitin varrelta!

Suomalainen oppaamme Minna oli asiantunteva ja palvelualtis – arvostimme erityisesti apua Finisterren lisäretken järjestelyissä (vuokrasimme sitä varten auton ja kuljettajan).

Lentoaikataulut olivat hiukan epämukavia – aikainen aamulähtö Helsingistä ja paluu Helsinkiin vasta aamuyöllä – mutta toisaalta niiden bonuksena oli sitten enemmän aikaa Bilbaossa saapumispäivänä ja mahdollisuus tutustua Ribeiran vanhaan kaupunginosaan Portossa lähtöpäivänä. Lufthansan lennot olivat vaihdollisia kumpaankin suuntaan, mennessä Münchenin kautta, paluussa Frankfurtin kautta – vaihtoajat olivat sentään suhteellisen lyhyitä.

Yhteenvetona matka tarjosi todella paljon kokemuksia ja mahdollisuuden elää hetkittäin pyhiinvaeltajien arkea – mutta hiukan rankalla tavalla, vaikka matkaa etukäteen Camino de Santiago de Compostelan kevytversiona kuvasinkin.

Tämän kokemuksen perusteella voisimme harkita Albatros -matkaa toistekin. Kevättalven [Willi Länsi](#) -matkojen reitti houkuttaa, mutta tämänkin matkan hyvin tiiviiseen ohjelmaan pitää ainakin hetken orientoitua. Tuossa parin viikon matkassa on sentään ohjelmaan merkittynä omaa aikaa muutamissa kohdin!

Matkan kustannuserittely (2 hengeltä) alla – matkapaketti sisälsi paitsi lennot, hotellit, kiertomatkan bussikuljetukset ja opastuksen, yllätykseksemme myös puolihoiton, eli illalliset hotelleilla. Yllätys johtui vaan siitä, ettemme olleet lukeneet matkan kuvausta kunnolla – matkapäätöksen kun teimme vaan reitin perusteella. Mutta yllätyksenä tuo tuntui tulleen muutamalla muullekin, eli ehkä ratkaisu kuitenkin oli hiukan epätavanomainen.

Albatrossin matkapaketit (puoliroidolla!)	3196,00
Lisäretki (auto ja kuljettaja) Finisterreen – 2/3 kustannuksista (mukanakolmaskin henkilö)	90,00
Lentokenttäpaikoitus (halvempi kuin taksi kentälle ja takaisin)	65,00
Juomarahoja kuljettajille ja oppaalle	20,00
Bilbaossa taksi- ja metrokuluja (Vizcayan silta, omatoimiretki)	18,80
Guggenheim Bilbao pääsyliput	17,50
Matkamuiistoja	19,65
Yhteensä 2 hengeltä	3 426,95

Kun kommentoin matkaa edulliseksi, niin hiukan vertailua: 4 pv [Huippuvuorilla](#) tai [Pariisissa](#) omatoimisesti n. 2000 euroa 2 hengeltä, 11 pv [Etelä-Kaukaasiassa](#) tai [Lähi-idässä](#) Starlight Toursilla keskimäärin 5500 euroa. Tarjousta Starlight Toursilta pyytämättä tuosta voisi päätellä, että tällaisen matkan 2-4 hengen ryhmällä voisi tehdä hintaan 4200 euroa eli tämä 3400 euroa 8 päivältä, sisältäen myös illalliset, oli 800 euroa edullisempi. Tuolla 800 eurolla olisi sitten kuitenkin saanut vapaammat kädet reitin ja hotellien suhteen – mutta ei suomenkielistä opastusta. Kaikki tähän matkaan liittyvät jutut tässä blogissa löydät avainsanalla Camino (tai [tästä linkistä](#)).

SAFARILLA INTIASSA

SEPTEMBER 24, 2014

Lupailin vielä referaattia toisestakin [Frankfurtin TCC-kokouksen](#) esityksestä, joka kertoi Arminin (ja hänen seurueensa) matkasta Intian luonnonpuistoihin. Tämäkin esitys kiehtoi minua – en ollut tätä ennen koskaan ajatellut, että Intiassa voi käydä safarilla siinä kuin Afrikassakin. Big five -eläimet tosin ovat hiukan erit ja pääosassa Intiassa on ehdottomasti tiikeri. Armin kertoikin, että Intiassa safareilla puhutaan paljon Kiplingin Viidakkokirjan hahmoista ja bongataan Baloo-huulikarhua, Bagheera-pantteria, Kaa-pytonkäärmettä ja Shere Khan -tiikeriä. Ja tietysti myös norsuja (kenraali Hath, tietysti) ja apinoita.

Ja tietysti myös Intiassa on erilaisia antilooppeja, joista yleisimpien (spotted deer) kanssa käy kuten Afrikan safareilla impaloiden kanssa: ensimmäisiä ihastellaan, mutta jonkin ajan päästä ihmiset eivät viitsi kääntää kameraansa niiden takia.

Alla olevat kuvat oikeista tiikereistä, oikeasta huulikarhusta, pantterista, pytonista ja norsuista ovat Arminin ottamia ja sain ne ja luvan niiden käyttämiseen häneltä tässä yhteydessä.

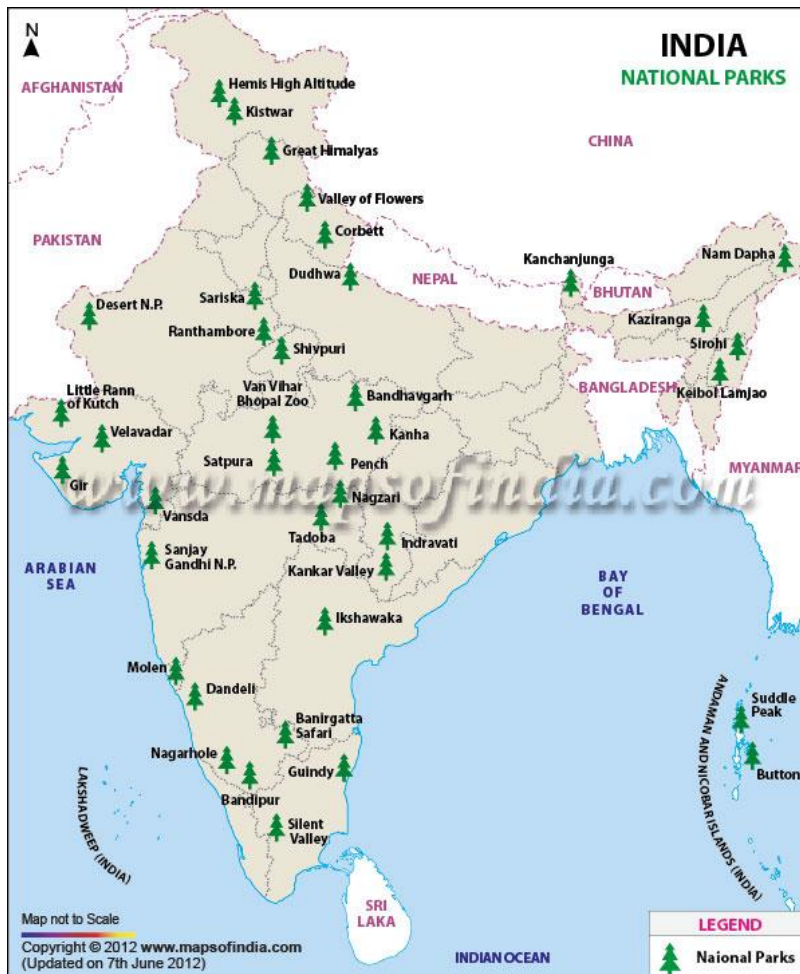
Ja toki Intiassakin on paljon nähtävää lintumaailmassa – mm. mehiläissyöjiä, drongoja ja kuningaskalastajia.

Luonnonpuistot, joissa Armin seurueineen tällä matkalla vierailivat olivat

- Tadoba
- [Pench](#)
- [Kanha](#)
- [Bandhavgarh](#)
- [Panna](#)

ja ne sijaitsevat kaikki suhteellisen lähellä toisiaan Intian niemimaan keskiosassa:

Majoitus puistossa oli useimmiten teltoissa, jotka vastasivat useamman tähden hotelleja – teltoissa saattoi olla marmorilattia ja ilmastointi!

Armin seurueineen kävi samalla matkalla myös katsastamassa Delhin ja Pohjois-Intian nähtävyyksiä, mm. Taj Mahalin, ja – kuten kai useimmat Intian kävijät – törmäsi monessakin paikassa tähän länsimaisittain hiukan outoon ilmiöön, että paikalliset haluavat tulla kuvatuiksi tuntemattomien turistien seurassa – tai kuten tässä kuvassa – haluavat lapsensa tulevan kuvatuksi tuntemattoman turistin sylissä!

Arminin näyttämät – seksiä tihkuvat – kuvat Khajurahon temppeliryhmästä ja sen kamasutraveistoksista olivat myös mielenkiintoisia, mutta jätetään ne nyt pois tästä jutusta. [Google-haulla niitä tietysti löytyy](#), jos aihe kiinnostaa ... Käynnin Khajurahossa olisi ilmeisesti melko helposti voinut yhdistää vierailuun Varanasissa, jossa kävimme – mutta Aurinkomatkat ei ollut sitä [tuolloiseen matkaamme](#) sisällyttäneet.

SYNTYMÄPÄIVÄJUHLAT JOENSUUSSA

SEPTEMBER 26, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Maabongausharrastuksemme myötä kotimaan matkailumme on jäänyt viime vuosina muutamaaan Turun matkaan vuodessa, mutta nyt kävimme Joensuussa tapaamassa sinne eläköitymisensä myötä muuttanutta ystäväperhettä.

Joensuuhun matkustimme junalla ja kun ostimme liput hyvissä ajoin saimme ne mielestämme ihan edullisesti – vajaa 80 euroa menopaluu per nuppi. Jonkinlaista hilpeyttä niin ystäviemme kuin muiden ihmisten keskuudessa tuntui herättävän menomatkamme, joka koostui IC-junasta välillä Helsinki – Pieksämäki ja taajamajunasta välillä Pieksämäki – Joensuu. Mutta todistetusti silläkin pääsi Joensuuhun, meille sopivalla aikataululla ja siis, edullisesti. Ja koimme samalla matkalla vähän enemmänkin junamatkailua Suomessa, torstai-aamuna IC-junassa oli tarjolla wifiä, sähköä ja ravintolavaunua, mutta kun päädyimme lykkäämään kahvi/teetaun Pieksämäki-Joensuu -välille niin jäimmekin sitten ilman, taajamajunassa ei mitään näistä, palveluista ollut enää tarjolla! (Paluumatkalla ei kyllä wifiä ollut tarjolla IC-junassakaan – teoriassa kyllä, mutta käytännössä, ehkä johtuen perjantai-iltapäivän suuresta matkustajamäärästä, reitillä Joensuu – Imatra (ei siis Pieksämäki!) – Helsinki, yhteys pätki niin, ettei sillä mitään tehnyt.)

Joensuussa turistina -osuus matkastamme käsitti kävelykierroksen Pielisjoen rannoilla ja Hasaniemessä ja toisen pienen retken torin ympäristöön. Ystävämme asuvat upealla paikalla Rantakadulla, juuri niin lähellä kaikkea kuin vain pienessä kaupungissa voi, ja näköalaa joelle voisi kyllä ihailia pitkäänkin.

Edellisestä käynnistämme Joensuusta olikin ehtinyt vierähtää jo 30 vuotta – kesällä 1984 SRALin radioamatöörileiri oli Kuopion Rauhalahdessa ja matkailimme silloin samalla Itä-Suomessa vähänlaajemminkin. Lasse on myös viettänyt lapsena joitakin lomaviikkoja Joensuussa siskonsa luona, mutta Joensuun yksityiskohdat olivat niidenkin ajoilta jo unohtuneet.

Joensuussa(ja matkalla) espoolaista yllätti tukinuiton näkyminen kaupunkikuvassa. Tukkinippuja näkyi Pielisjoessa, Ilosaaren rannalla oli tukinuittajia kuvaava patsas ja matkan varren muutamalla rautatieasemalla näkyi tukkeja kuljettavia rautatievaunuja. Harvemmin näitä eteläisemmässä Suomessa näkyy!

Mutta, oikeasti emme olleet Joensuussa kaupungin vaan ystäviemme takia ja vietimme mukavat pari päivää heidän kanssaan, menneitä muistellen ja tulevia suunnitellen. Ja nauttien, osaltamme, runsaasta ruoka- ja juomatarjoilusta, mukaanlukien syntymäpäiväkakku ja kuohuviinit, kun vierailumme ajoittui syntymäpäivälleni!

Yön Joensuussa vietimme Sokos-hotelli Kimmelissä. Hotellin sijainti oli kätevä, ihan rautatieaseman ja joen vieressä ja aamiainen oli hyvä, hotellin yleisten tilojen ilmekin oli raikas ja siisti, mutta huoneissa oli vähän opiskelija-asuntola/myyntiedustajatyylisiä ja siivouskin juuri meidän huoneessamme jätti hiukan toivomisen varaa. Tosin hotelli sitten paikkasi tätä 30 euron alennuksella huonehinnasta, eli maksoimme vain (?) 89 euroa yöpymisestämme. Hauska sattuma muuten – vai vaankohan siksi, että hotelleja Joensuussa on rajallinen määrä – niin myös kesällä 1984 yövyimme yhden yön samaisessa hotelli Kimmelissä!

(Lisää Joensuun valokuvia [klikkaamalla tästä](#) tai mistä tahansa näistä kuvista.)

2 THOUGHTS ON “SYNTYMÄPÄIVÄJUHLAT JOENSUUSSA”

1. [Katja](#)
[JULY 8, 2015 AT 6:33 PM](#)

No hei tähän olettekin ottaneet tuon kuuluisan turistikuva tuosta patsaasta! Juuri kun ehdin vastata tuohon kommenttiisi. Aurinko paistoi myös iltasella suoraan tuon patsaan takana olevaan taloon, joten sekin jäi itsellä kuvaamatta.

2. [Pirkko](#)

[JULY 8, 2015 AT 8:51 PM](#)

Kiitos kommentistasi Katja!

[Linkkaankin tähän Katjan blogijutun](#) heidän hiukan meitä kesäisemmästä vierailusta Joensuussa.

TCC GERMAN CHAPTER MEETING IN FRANKFURT

[SEPTEMBER 28, 2014 PSCHILDT](#)

These articles were published already earlier in this blog in Finnish and I promised to offer them also in English – even if mostly write in Finnish only.

On top of this material you can also read – [and especially see pictures](#) – from the meeting on the official TCC pages, including this nice picture of us!

The original content was published in this blog as four articles with titles (links to the original articles in Finnish):

- [Travelers Century Club Meeting in Frankfurt](#)
- [World with Overland Travel](#)
- [Safari in India](#)
- [Weekend Trip to Frankfurt](#)

In this article all these articles are included in this one article – just press Lue loppuun – > (=Read more) to access them from here.

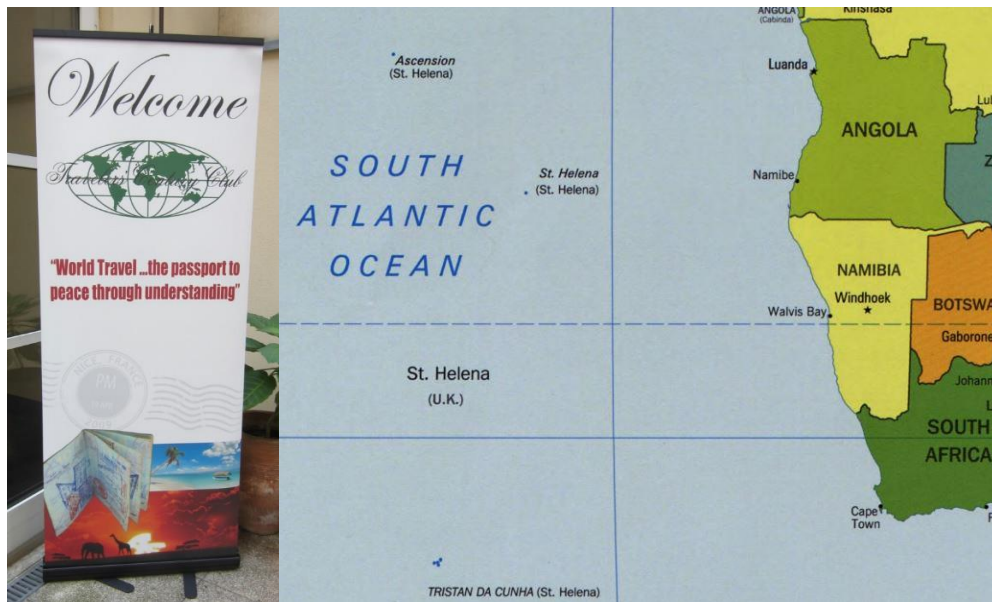
Travelers Century Club Meeting in Frankfurt

Travelers Century Club German Chapter met in Frankfurt during the first weekend in September. We were 19, mostly Germans, but also a couple of persons from Netherlands – and two Finns, us. TCC country list was the first country list I learned about and our first goal of 100 countries was set according to it. Later we have learned about several other country lists, but as first the TCC concept has been the one we like most and thus we took the opportunity to attend the meeting in Frankfurt – after all Frankfurt isn't that far away from Helsinki.

TCC is an American organization, celebrating it's 60th anniversary this year, having 2200 members – members being persons having visited at least 100 areas on TCC country list, applied for membership and paid for introduction and annual fees (\$100 + \$95 per year). In USA there are local, active, clubs in most larger cities and up to 50-60 persons attending each meeting. In Europe there aren't that many members and meetings are only held in bigger countries (Germany, UK) typically once a year, but there are members also in other countries. Btw, we are not members, not yet at least, but we asked separately whether we could attend the meeting in Frankfurt, to learn more about TCC, and we were warmly welcomed by the German Chapter.

You can read more about TCC membership [on their web page](#), but it has got many of the same elements than our Finnish, less formal [Finnish Global Explorers Club](#), sharing experiences, interesting presentations and occasional group travels. TCC has got in addition this country list, which they update on yearly basis and Centurian -magazine, which shares information on meetings held in different chapters (unfortunately not the content of the presentations held in meetings) and it lists members having reached next levels in membership: silver (150), gold (200), platinum (250), diamond (300).

We had a couple of the over 300 areas visited members in Frankfurt and when they listed the areas they still “had on their list” it started to make sense that there isn’t actually a level for all areas visited, as some of them are really quite challenging, or what do you think about St Helena, accessible by boat 6 times per year? One member had spent 2 months on this island after his retirement to get this point! Or what about Tristan da Cunha – there is a boat connection about 50 times per year, but they can’t guarantee actual landing on the island.

One of the most traveled members, already a slightly older man, listed the about 10 areas he haven’t visited yet, including 4 areas on Antarctic, this Tristan da Cunha and some tropical islands in Pacific, and told us tha he is finished with his travels – the remaining ones are too tough for him and traveling to these remote places is so expensive that he will not do it. He had not only visited most of the 324 current TCC areas but also 32 of so called [Retired Territories](#) and when another member later told us that he had also visited Porkkala while recently visiting Helsinki, because of it being on this Retired Territories -list, we just had to look it up.

About his travels in more general he also commented that about 1/3 of the countries were not worth visiting, especially in Africa. And he also commented on the fact that so many countries have been lately getting in practice closed for tourists, in North Africa, in Middle East, West Africa ... and he reminded us about the TCC motto and expressed his wishes that some day the situation would again get better.

Places like Andorra, San Marino, Guayanas, Sao Tome and Principe even a couple of times, North Korea and Afghanistan were mentioned in the discussions covering recent and near future travels – the discussions are also part of the monthly meetings held in Helsinki by the Finnish Global Explorers Club. Afghanistan was on the list of a member who had already visited all other independent countries. Also cruises both in Caribbean and Merranean seemed to be popular also among this group – no wonder, as by selecting the right cruise you can get several countries during the same trip.

When I told more about the Finnish Global Explorers Club and especially that many of our members use also other country lists, especially MTP, one member started quickly to criticize it about the non-existent rules regarding the areas on that list – maybe wanting to make a point that [TCC has got clear rules defining what is and what is not an area](#). The same member asked me whether we also have “circumnavigators” and when I

first did not understand what he was talking about, he described to me one group of travel enthusiast which I had not know about, being the [club for persons having traveled around the globe](#). And even we have not addressed this topic in the Finnish club, we do of course have also persons having done this. But on the other hand you can travel around the globe without visiting that many countries so these groups do not totally overlap each others.

And when we started discussing these different clubs, some one also mentioned Pitcairn Club in Switzerland, for people who have been there, and as few people start their travels by visting Pitcairn, also that club probably has got some quite well-traveled people!

On top of introductions and lively discussions two excellent presentations were given one about Overland travel and another about Nature Parks in India (see further down for more details of these).

At the end of the meeting the group made plans for the next meeting – the group meets only once a year, during the first weekend in September, in some German city and Cologne was agreed to be the next host (previous meetings being held in Bonn, Düsseldorf and Berlin). The members could also participate other European meetings, if they so wish, the next one being [in London already in October](#). We will not participate in either of these – on the other hand we are not actually members (yet) and by coincidence our first weekend in September 2015 has already been taken, being the weekend for the 40th reunion of Class of 1975 for Pirkko in Turku!

Arriving to Frankfurt on Saturday morning and leaving on Sunday around noon did not leave that much time for the actual city – we ended up with this short visit to minimize costs and because of our next trip to Bilbao and towards Santiago de Compostela started next Saturday. A few comments of Frankfurt and the cost details for the trip at the end of this article.

World with Overland Travel

The most fascinating presentation in the TCC meeting in Frankfurt was given by [Katja](#).

Katja has traveled in most corners of the world with Overland trucks – from Istanbul to Beijing, several routes in Africa, South America and Australia. When some one asked why not in North America, Katja said that she will leave the easiest ones as last, but she would like to do Alaska – Mexico along Pan American highway. The route from Mexico to South America she has already done, apart from Darien Gap. As an example of the pace of overland trips Katja had the route from Istanbul to Beijing, which you can fly in 9 hours, but which takes 96 days as overland trip.

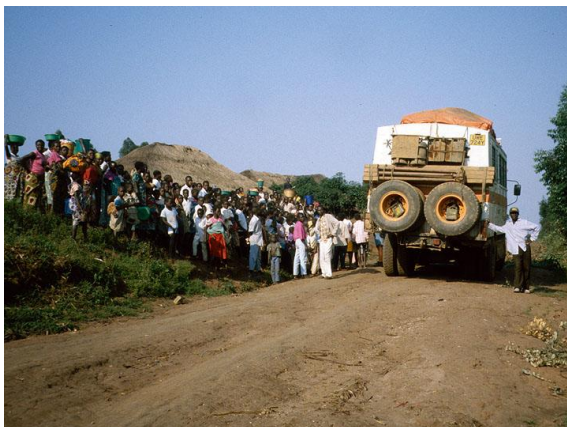
From the several trips she had done, she had chosen two in her presentation – the trip from Nairobi to Douala, from Kenya and Uganda to Kongo and further to Central African and Cameroon in 1996. The trip took 3 months and when the trip in the rainforest in Kongo, took more time than planned – 2 weeks became 6 – Katja run out of time and she had to return from Douala and could not continue to Accra, which was the original plan.

The first pictures by Katja about the group participating in circumcision event in Masai village and of mountain gorillas in Uganda gave an idea what this trip included. In Kongo the 2000 kilometers along Trans-African Highway (= a muddy track) meant digging the car out of mud almost every day – and one trip to a pygmy village. The mechanic (in the crew for the truck) had also work to do almost daily – in challenging conditions. When there wasn't any other place to set up the tents in rainforest, they were set up on the road and if there was other traffic during the night, the tents were packed up, even in the middle of the night.

On this trip and especially on this part of it, the truck and the tourists was the main attractions which to locals came to watch.

The car was equipped with water tank which was filled with local water and purified with Micropur -tablets. On top of rice and pasta which was carried along, the food was

bought on local markets, where you could also buy for example monkey meat, which the group however did not try.

The trip dragging on in Kongo caused some minor issues in the group: the food supplies were scarce and the vegetarians gave their tuna portions to local dogs, but nothing major. Part of the group got malaria as the preventive medication ran out.

When the group finally came to the border of Central Africa it was closed and when they anyway crossed it, they were escorted to the border with Cameroon. This part of the trip was slowed down by the constant need to fix the police cars. The mechanic in the truck had again much to do. As Katja had run out of holiday and could not get a visa to Nigeria, she returned to Europe from the Douala in Cameroon.

The other route presented by Katja, was from Manaus to Ushuia in 2012. The trip started from Amazon, with a boat. The pictures from different colored branches of Amazon converge and from the sleeping areas with hammocks (each person had to buy or rent one) told about that part. One first class cabin was bought for the group, to store the luggage, so that they would be safe, but otherwise the group traveled with the locals. In Brazil the group learned to kite-surf and to drive with sand-buggies. And Rio was visited, of course, during the carnival. The Iguassu Falls were seen both from Brazil and Argentine and as country collector Katja could also visit briefly Paraguay and Uruguay.

The food was prepared by the group – each one had their turn in kitchen team. In South

America using water falls as showers seemed already a bit more comfortable than washing in the African rivers.

This trip ended in the spectacular scenery of Patagonia, where the team had the opportunity to try climbing on the glacier. We saw [our first glacier this summer in Svalbard](#) (target in Finnish, but pictures do not have a language ...) and it was nice to see in Katja's pictures that the glacier in Patagonia had the same shade of turquoise. Pan-American Highway ends in Ushuaia and with a stamp in the passport stating Fin del Mundo.

All the pictures are here I got from Katja, with the permission to use them in this context. [Katja's own travel blog you can access from here.](#) And as usually you can see the pictures larger by clicking them.

Safari in India

I promised also to summarize the other presentation in Frankfurt TCC meeting which was about Armin's and his family's trip to Nature Parks in India. I found also this presentation really fascinating – before this I had never thought that you could go to safari also in India and not only in Africa. The Big Five is however a bit different there and in India the main attraction is tiger. Armin told that on safaris in India the Big Five comes from the Jungle Book by Kipling – here you are looking for Baloo the sloth bear, Bagheera the panther, Kaa the python and Shere Khan the tiger. And of course elephants (General Hath, of course) and monkeys.

And of course, there are also antelopes – and with the most common ones (spotted deer) the outcome is was the same as with impalas in Africa: first ones are so cute and so worth taking pictures, but after a while, no one cares.

The pictures below, from real tiger, real panther, real python and elephants come from Armin, with the permission to use them in this context.

And of course, also in India, there are a lot of birds to see – for example bee eaters, drongos and kingfishers.

The nature parks, where Armin and his family visited on this trip, were:

- Tadoba

- [Pench](#)
- [Kanha](#)
- [Bandhavgarh](#)
- [Panna](#)

and they are all relatively close to each other in the middle of the Indian continent:

Accommodation in parks where mostly in tents, which were in the class of 4-5 star hotels – the tents could have marble floor and air conditioning!

Armin and his family visited also Delhi and the main sights in North India, including Taj Mahal, and – as most of visitors in India – they got their part of this for Westerners slightly odd phenomenon, that locals want to have their picture taken with tourists completely strangers to them – or like in this picture – they want a picture of their children being taken in the lap of an unknown tourist!

The – sex impregnated pictures of the temple groups in Khajuro and the kamasutra statues were also interesting, but let's leave them out of this story – [Google will of course find them](#) – if the topic is of interest ...

Visiging Khajuraho could have been easily combined with our visit to Varanasi – but our tour operator Aurinkomatkat had not done it [at that time](#) (again, target in Finnish, but pictures do not have a language ...).

Weekend Trip to Frankfurt

We spent a weekend in Frankfurt to attend Travelers Century Club German Chapter meeting there. Even if this wasn't really a trip a such, a few lines about it just as a trip.

We flew to Frankfurt on Saturday morning with the first Lufthansa direct flight from Helsinki and flew back via Copenhagen, as we that was the cheapest option. Regarding just flights it had been even cheaper to fly through Copenhagen on our way to Frankfurt, but choosing the direct morning flight we saved costs for 1 hotel night and were still there well before the meeting start at 11 o'clock.

For accommodation we chose the hotel where the meeting was held, Intercity next to main railway station, and it was surprisingly good for the cost of 70 euros, including breakfast and tickets for local transportation, including train back to airport. Also the location next to main railway station was superb.

After the meeting we spent some time in the Frankfurt – checking Altstadt, Old Town, walking a bit on the Eisener Steg bridge over the river Main, which seems to be one of the bridges with masses of love locks. On Willy Brandt Platz we just had to take a photo of the statue of Euro before we continued to the surroundings of the Old Opera House, where we could enjoy a few classes of wine on the wine market taking place around it.

And as we usually do also open the costs for our trips, let's do it also for this one. This one we managed to do with 506 euros (for 2 persons), **506 eurolla (2 henkeä)**:

- flights 390 euroa
- hotel 70 euroa
- train from Frankfurt airport to hotel 8 euros (4,35 per person)
- parking at Helsinki Airport 38 euroa

From all the cities we have visited lately, Frankfurt wins the first prize regarding transportation from airport to city. The train was easy to find, and it was fast and cheap – there were trains at least every 10 minutes and it took around 15 minutes.

Regarding costs, we have got some wishes to also list some food prices, but especially on this trip there was really few expenses which were not included in the participation fee for the meeting or hotel room, but lets list some of them anyway:

- Coca-cola 0,5l 2,15 .. 2,70 euros from kiosk in airport
- can of beer 0,5l 2,45 euros from kiosk
- glass of wine 2,50 euros 0,1l on wine festival, 4,60 euros 0,2l in Altstadt.

And still, one interesting remark related to Finland in Frankfurt – in the Old Town there was an art exhibition presenting some Finnish artists!

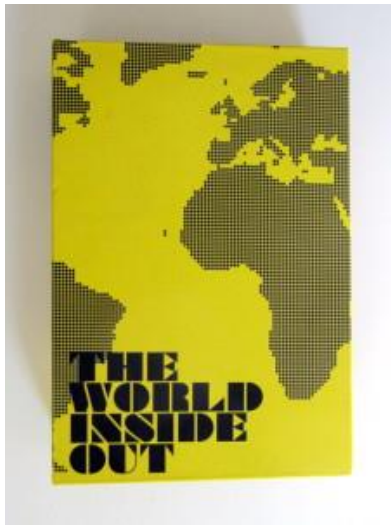
MATKALTA KOTIIN

SEPTEMBER 30, 2014 [PSCHILDT](#) 1 COMMENT

Osallistun syyskuussa lyhyelle Blogikuvaus -kurssille. Kurssin ensimmäisen kotitehtävän teemaksi valikoitui sisustus, joten kuvaan matkailun näkymistä kotimme sisustuksessa. Kuten tuhannet muut matkajat, mekin tapaamme ostaa kustakin maasta jääkaappimagneetin – taidamme kuitenkin olla hiukan erilaisia matkailijoita siten, että siihen se sitten jääkin, eli mitään muita matkamuistoja emme oikeastaan enää koskaan osta.

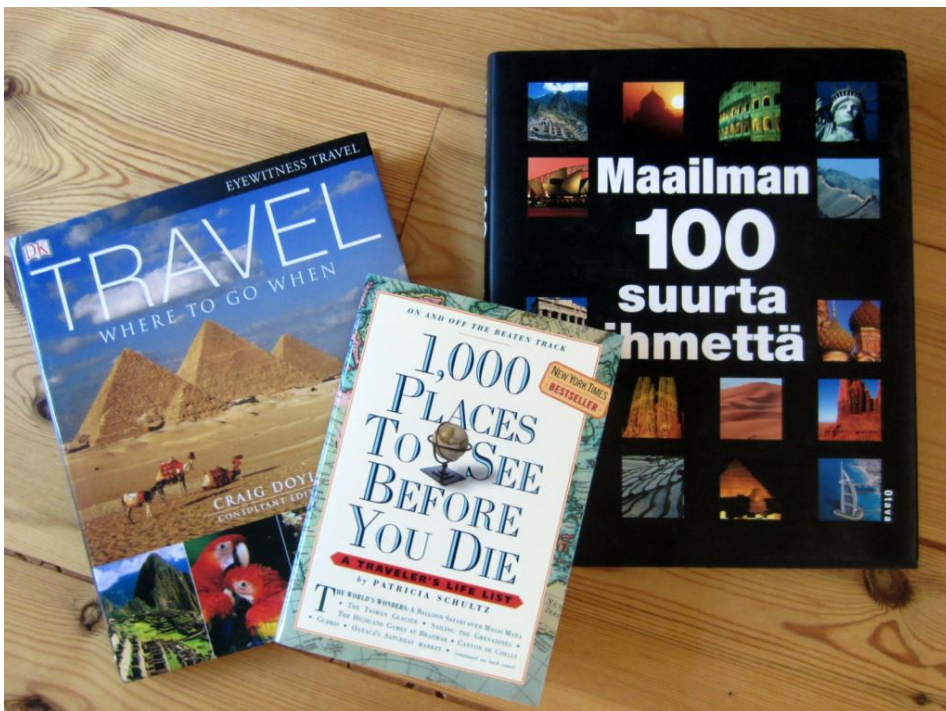

Matkalta palattuamme uusimmat magneetit saavat jonkin aikaa oleilla jääkaapin ovesa, mutta sitten ne saavat väistyä uusien tieltä omaan laatikkoonsa.

Haaveilen vielä joskus maalaavani jonkun seinän magneettimaalilla ja laittavani keräämäni magneetit kyseiselle seinälle maailmankartan muotoon oikeisiin paikkoihinsa, mutta toistaiseksi tämä on vielä jäänyt haaveeksi.

Hetimiten kotiin palattauamme voikin sitten aloittaa taas seuraavan matkan suunnittelun. Suunnittelun apuna käytämme – netin lisäksi – karttapalloja ja joitakin kirjoja.

Karttoihin liittyy myös rutiini kotiin palattuamme raaputtaa joskus hankkimaamme raaputuskarttaan uusi maa – jos matka on suuntautunut uuteen maahan.

Ja uutta matkaa odotellessa, voimme keittiön pöydän ääressä katsoa siinä digitaalisena kuvakehyksenä toimivassa vanhemmassa iPadissä jatkuvana virtana satunnaisesti pyöriviä nyttemmin jo n. 10 000 matkakuvaa- aivotkin pysyvät virkeinä, kun on aina 20 sekuntia aikaa keksiä, että mistä tämä kuva on otettu!

(Tämä kuva on helppo, kuvassa on kuva Australiassa ostetusta piparkakkumuottipakkauksesta – näköjään meillekin joskus tarttuu mukaan jotain muutakin kuin jääkaappimagneetti ja valokuvia.)

Matkailuaiheisesta sisustuksesta on jo ennen minua kirjoittanut ainakin Tarinoita maailmalta -blogin Annika, jonka [samanaiheisen jutun](#) voit halutessasi lukea täältä.

ONE THOUGHT ON “MATKALTA KOTIIN”

- **Pirkko**
[SEPTEMBER 30, 2014 AT 7:53 PM](#)

(Kurssin harjoitustyöt tehtiin ensin erityiseen kurssiblogiin ja opettajamme, Hanna Räst, kommentoi ne siellä. Kopion Hannan kommentit tänne kopioidessani jututkin tänne.)

Hanna Rosti 12. syyskuuta 2014 18.14

Hei!

Ihastuttavia pieniä matkamuuistoja, jotka säilyvät muistoina eri paikoista. Kuvailemasi magneettiseinä, johon nämä kaikki pienet keräilykappaleet kiinnitettäisiin, kuulostaa mainiolta idealta, toivottavasti saatte sen toteutettua! Ensimmäinen tehtävänanto on tässä mielestäni hyvin ja mielenkiintoisesti toteutettu matkailijan näkökulmasta. Kuvaamalla esittävästi yksityiskohtia siitä, mitä matkoilta jää mukaan ja soluttautuu osaksi oman kodin sisustusta on tässä kauniissa harmoniassa värien ja sommittelun puolesta.

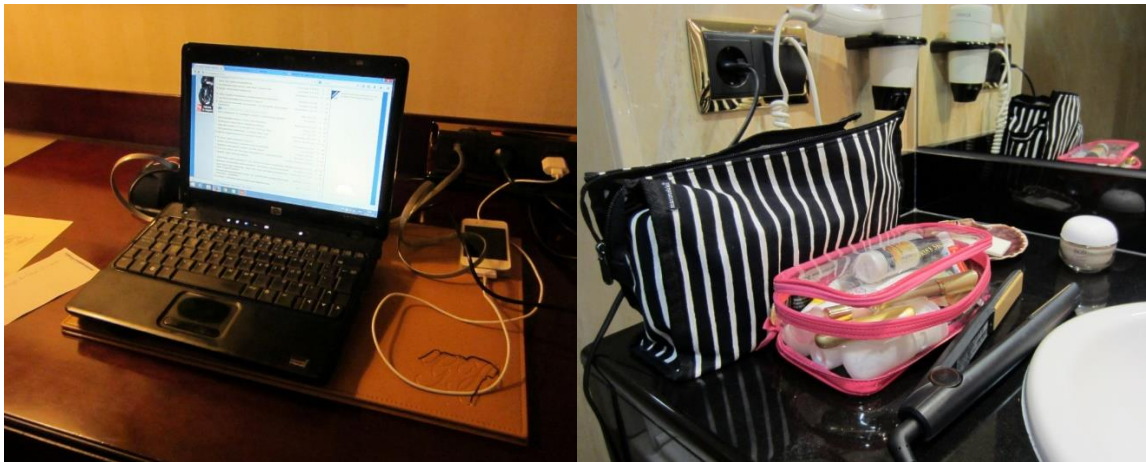
HETKEN AIKAA KOTIMME

SEPTEMBER 30, 2014 PSCHILDT 1 COMMENT

Tämäkin on yksi Blogikuvaus-kurssin harjoitustöitä – teemana tila. Tehtävän luovutusta edeltävän viikon olimme [matkalla Pohjois-Espanjassa](#) ja ajattelin esitellä kahden yön ”kotiamme” Santiago de Compostellan, Gran Hotel Santiagossa.

Alun siisti huone muuttuu nopeasti täydeksi ja sotkuiseksi, kun kahden hengen melko minimalistisetkin tavarat hakevat huoneesta oman tilansa.

Hotellimme Gran Hotel Santiago oli yksi viikon matkamme 6 hotellista, jotka olivat kaikki hyvin samantasoisia – ihan riittävän hyviä yhden yön yöpymisiin.

Kesällä Helsingin Sanomissa julkaistiin Petteri Järvisen kolumni (linkki poistettu vanhentuneena), jossa vitsailtiin kesän Trivago -sivusten televisiomainoksia, jossa etsitään kylpyhuonetta Venetsiasta ja muistutettiin, että hotellin valinnassa tärkeimmät asiat ovat sijainti, nettiyhteys ja hinta. Tämän matkamme hotellien sijainnit olivat enimmäkseen kaupunkien ja kylien ulkopuolella – keskustahotellit olisivat olleet meille mieluisampia, mutta toisaalta kiertomatkan tiukka aikataulu ei kuitenkaan olisi oikein jättänyt omatoimiselle kaupunkien ja kylien tutkimiselle aikaa. Wifi ulottui juuri tätä hotellia lukuunottamatta kaikissa muissa hotelleissa hotellihuoneisiin asti – tässä hotellissa huoneissa oli tarjolla langallinen yhteys ja wifi-yhteyden sai oleilemalla vehreän aulan käytävillä tai hotellin aulassa. Hotellihuoneen hinta oli tällä matkalla vain vaikuttamassa matkan kokonaishintaan – tällä kertaa emme valinneet yksittäisiä hotelleja vaan valmiin kiertomatkan.

ONE THOUGHT ON “HETKEN AIKAA KOTIMME”

- **Pirkko**
[SEPTEMBER 30, 2014 AT 7:56 PM](#)

(Kurssin harjoitustyöt tehtiin ensin erityiseen kurssiblogiin ja opettajamme, Hanna Råst, kommentoi ne siellä. Kopion Hannan kommentit tänne kopioidessani jututkin tänne.)

Hanna Rosti23. syyskuuta 2014 11.13

Hei!

Vehreä hotellin aula on lumoava ja näyttää melkeimpä siltä, kuin tilan olisi luonto jo ottanut omakseen. Valo on kaunis ja pidän siitä, että olet hyödyntänyt kerroksien kulmaa ja linjoja sommittelussa. Huone nro. 609 on hieno kuvana minimalistisuudessaan ja hämyisellä tunnelmallaan. Tässä keskisommitelma toimii hyvin. Huone kuvissa pieni lisävalon antaminen olisi voinut avartaa tummia kohtia ja varsinkin keltaisen sisävalon vallitessa myös valkotasapainoa muuttamalla saadaan vahvaa keltaisuutta neutraalimmiksi. Sänky kuvassa on harmoniset sävyt ja linjat, pidän myös pyöreästä peilistä, josta verhot näkyvät. Viimeisen kuvan kohdalla mietin onko se ollennainen kuvasarjan kannalta. Ehkä jokin lähikuva lampusta, vaatekaapista / tai vaatekaapin lukoista tms. olisi voinut elävöittää kuva jatkumoa. Olet hauskasti alustanut ensimmäisellä kuvasarjalla sitä millaiseksi matkalaisen väliaikainen yöpaikka muuttuu. Kaaosta kuvatessa on hyvä valita jokin kohde kuva-alassa pääkohteeksi, jolloin saadaan rauhoitettua järjestämättömyyttä. Pientä tavaraa kuvatessa voi mennä vieläkin lähemmäksi, esimerkiksi "wanna be a traveler" laukut ovat hauska yksityiskohta, tässä olisi voinut rajata kuvan niin, että vain vaaleansinistä ja vaaleanpunaista näkyisi. Esimerkiksi kuvatun niin, että toinen teksti olisi kuvassa terävä ja toinen taaempaan sumea – katsoja osaa yhdistää, mitä toisessakin lukee. Tai sitten suoraan ylhäältäpäin kuvatun laukut vierekkäin. Kokeile seuraavalla kerralla siis mennä vielä lähemmäksi!

OUDOT MAISEMAT – TUTUT KASVOT

[SEPTEMBER 30, 2014 PSCHILDT 1 COMMENT](#)

Blogimme – ja perheemme – työnjako matkoilla on, että Lasse kuvaa ja Pirkko kirjoittaa. Lisäksi Lasse ei yleensä halua itseään kuvattavan – eikä kuvia itsestään julkaistavan. Joten kuvia hänestä on vähemmän, edes olemassa – ja vielä vähemmän esillä täällä. Blogikurssin kolmannen harjoitustyön teemana oli kuitenkin henkilökuvaus, joten ehtävän haasteellisuudesta huolimatta kokosin pienen kokoelman kuvia Lassesta alkuvuoden matkoiltamme.

Wadi Rum, Jordania

Doha, Qatar

Minsk, Valko-Venäjä

Baku, Azerbaidjan

Pariisi, Ranska

Esmarkin jäätikkö, Huippuvuoret

ONE THOUGHT ON “OUDOT MAISEMAT – TUTUT KASVOT”

1. **Pirkko**

SEPTEMBER 30, 2014 AT 7:58 PM

(Kurssin harjoitustyöt tehtiin ensin erityiseen kurssiblogiin ja opettajamme, Hanna Råst, kommentoi ne siellä. Kopion Hannan kommentit tänne kopioidessani jututkin tänne.)

Hei! Olet lähestynyt henkilökuvausteemaa hausalla aiheella, jossa kuvattava pysyy samana, mutta maisemat vaihtuvat!
Olet myös kuvannut kohdettasi liikkeessä ja tekemässä jotain varsinaisten "poseerauksien" lisäksi. Menemällä lähelle ja kauas olet myös kokeillut hyvin erilaisia tapoja kuvata ihmistä; osana ympäristöään tai nostettuna esiin pääosaan. Jordanian kuvassa on liikettä ja meininkiä, jossa viettävä tie johdattelee ensin kuvauskohteeseensa ja siitä taakse maisemaan. Hieman oikealle sommiteltuna kuvattava toimii myös hyvin tasapainottajana vasemmalle nouseville mäille. Qatar kuvassa on ainutlaatuinen hetki, jonka olet onnistunut ikuistamaan. Tässä jäin pohtimaan taustaa, joka hälisee jonkin verran. Vastaavanlaisissa tilanteissa neuvoisin joko siirtämään kuvattavaa (esim kokonaan purppuranväristä kangasta vasten) tai siirtymään itse kuvaajana niin, että molemmat kuvauskohteet erottuisivat taustastaan selkeästi. Minsk kuvasta pidän sen minimalistisuuden ja avaruudellisuuden puolesta. Tässä kuvattava on jo osa ympäristöään, mutta siltä pääosassa keskisommittelun kautta. Erilaiset muodot, linjat ja heijastukset antavat katseen harhailla, mutta palauttavat myös kuvan keskelle kohteeseensa. Azerbaidjan kuvassa olet hyödyntänyt hienosti puhtaita värejä ja kontrasteja. Rajauksen puolestan pohdin, olisiko oikealla kauempana olevaa kylttiä voinut rajata pois, jolloin kuvasta tulisi minimalistisempi? Kuvattava pomppaa äreästi irti vihreästä taustastaan punaisella paidallaan. Vastaavanlaisissa tilanteissa kuvaajana voisi vielä ottaa ohjat käsiinsä ja karsia esimerkiksi kuvattavan kädessä olevat tavarat pois. Louvre kuva on humoristinen ja leikittelee klassisella turisti kohteensa vieressä – teemalla. Tässä kuvassa pidän siitä, että jotenkin kaikki mittasuhteet tuntuvat vääristyneet! Olet siis valinnut oivallisesti kuvakulman ja sisällyttänyt rajauksellasi kuvaan ympäristöä ja sen tapahtumia. Vasemmalla poseeraava pariskunta on myös hauska lisäelementti tässä kuvassa! Värimaailma ja valotus ovat onnistuneet hyvin! Viimeisessä kuvassa jäin pohtimaan kuvakulmaa, olisiko sitä voinut ottaa enemmän kuvattavan olkapään kohdalta eli takaviistosta? Tällöin olisi kuvaan sisällytetty sekä kuvattava henkilö, mutta myös maisema, jota kuvataan?

BLOGIKUVAUSKURSSI

[SEPTEMBER 30, 2014 PSCHILDT 4 COMMENTS](#)

Osallistuimme syyskuussa Hanna Råstin Vantaan Aikuisopistossa pitämälle 4 kerran blogikuvauskurssille:

Kurssilla opettelemme blogikuvauksen eri tyylejä tarkastelemalla suosituimpia blogeja ja näissä käytettyä kuvamateriaalia. Näiden pohjalta opettelemme luomaan ilmaisullista ja kerronnallista kuvamateriaalia. Kurssin aikana oppilaat luovat omat blogit, jonne myös kurssin aikana annetut kuvaustehtävät julkaistaan. Yleisimpiä aihepiirejä ovat sisustus, muoti, lifestyle ja ruoka, mutta teemaa ei ole rajattu näihin.

Kurssi päättyi tänään ja sen sijaan, että poistaisin kurssin aikana tekemäni harjoitustyöt bittiavaruudesta, niin julkaisen ne tässä oikeassa blogissani – etenkin kun toteutin kunkin harjoitustyön matkailun näkökulmasta.

Harjoitustöiden teemoina olivat [Sisustus](#), [Tila](#) ja [Henkilökuva](#).
Myös kuvat alla, siinä missä teemojen otsikot yllä, ovat linkkejä varsinaisiin harjoitustyönä tekemiini juttuihin.

Sisustus

Tila

Henkilökuvaus

Kunkin jutun kiinnostavin kohta saattaa olla niiden kommentit – kopioin niihin opettajan kommentit kurssiblogista – ei voi kuin ihailia Hannan taitoa antaa palautetta. Hyvää asiaa, mutta myös positiivisia asioita lähes kuvasta kuin kuvasta! Ja ajatellen sitä, että harjoitustöiden deadline oli maanantai-ilta (klo 23:59) ja kurssi pidettiin tiistai-iltaisoin klo 16:00 – 18:30 ja kurssilaisia oli lähemmäs 20, niin meidän kaikkien töiden katseluun ja kommentointiin meni häneltä varmaan useampi tunti joka viikko. Itse

kurssitilaisuudessa käytiin läpi kaikkien töitä jollakin tasolla, joten kaikki saattoivat oppia jotain, ehkä, kaikkien töistä.

Lukijoiden nähtäväksi jää opimmeko me mitään tuosta kurssista – ainakin seuraavat asiat jäivät hetkellisesti mieleen:

- ei liikaa kuvia – jokaisella kuvalla pitää olla tarkoituksensa, älä laita kahta kuvaa samasta aiheesta vain siksi, ettet osaa päättää kumpi on parempi
- mene lähelle, laajemmasta kokonaisuudesta yksityiskohtiin toimii myös usein
- kuvakulmaa vähänkin vaihtamalla voit löytää paremman taustan tai paremman valaistuksen
- rajaa häiritsevät osat pois kuvasta
- erityisesti henkilökuvauksessa etsi myös varjon puolelle valokolmiota pyytämällä kohdetta kääntämään kasvojaan sopivasti
- karsi turhat tavarat henkilökuvista, tarjoudu kantamaan laukkaa tai laittakaa se maahan jos mahdollista

Toinen asia on sitten, että kun erityisesti matkoilla monet kuvaustilanteet ovat nopeita, niin miten nämä asiat kuvaushetkellä pysyvät edes mielessä – tai ovat toteutettavissa. Jälkikäsitteilyyn tai julkaisuun liittyvät ohjeet ovat tietysti siinä mielessä helpompia.

Henkilökuvaukseen liittyen kurssin viimeisellä kerralla Hanna esittely myös [heijastimen](#) käyttöä, mutta emme taida sellaista kuitenkaan matkavarusteisiimme lisätä!

Blogikuvauskurssille on kevätkaudella luvassa jatkokurssikin – teemme päätöksen sille osallistumisesta vasta vähän myöhemmin, kunhan päätämme kevättalven aikatauluistamme muutenkin. Meille myös kurssipaikka Tikkurilassa oli hiukan haasteellinen liikenteellisesti, mutta siitäkin selvittiin, jotenkin.

Hannan tapa opettaa ja vetää tätä nyt päättynyttä kurssia houkuttelisi kyllä jatkamaan – oli yksi parhaista ja mukavimmista kurseista, joille vähään aikaan olen osallistunut – kiitos Hanna!

4 THOUGHTS ON “BLOGIKUVAUSKURSSI”

1. [Riikka](#)
[OCTOBER 1, 2014 AT 9:11 PM](#)

Onpa muuten hyvät kuvaohjeet nuo sulle mieleen jääneet! Tuo ensimmäinen tuntuu varsinkin bloggaajilta unohtuvan, etenkin nuoremmilta. Joskus olen laskenut jonkun nuoren bloggarin postauksesta kuvat ja saanut tulokseksi 40 ja risat – ihan liikaa, vaikka kuvablogissa kuvia saa paljon ollakin. Ja tottakai siellä oli suunnilleen 4 kuvaa aurinkolaseista laiturilla, pari järvimaisemaa ja kolme kuvaa tyhjistä karkkipussista. Muutkin kohdat tuossa on tärkeitä, itse lisäisin niihin vielä yhden henkilökuvauksen tärkeimmistä ohjeista, eli että kuvaa ei rajata nivelen kohdalta poikki, jottei tule hassua vaikutelmaa. Toiseksi oman kameran toiminnot on tietysti hyvä opetella tuntemaan ja ehkä opetella sen verran kuvankäsittelyn aakkosia, että osaa esim. suoristaa horisontin. Tai sitten julkaisee vain niitä kuvia, joissa suurempaa korjattavaa ei ole.

2. [Pirkko](#)
[OCTOBER 2, 2014 AT 1:46 PM](#)

Kiitos Riikka kommenteista! Ja hyvä huomio tuo rajaukseen liittyvä – vaikka rajauksissakin hakisi erilaista näkökulmaa, niin erityisesti ihmisten kohdalla ei ehkä kuitenkaan kannata tavoitella hassua lopputulosta.

3. **Tiina**

OCTOBER 7, 2014 AT 6:40 PM

Moi!

Oliko tän kurssin teema ottaa jo valmiiksi riittävän hyviä kuvia ja mieltä asettelu jo kuvausvaiheessa, vai photoshopattiinko kuvat jälkeinpäin kuntoon? Hienoja kuvia anyway, toi henkilökuva on mun suosikki.

4. **Pirkko**

OCTOBER 12, 2014 AT 9:41 PM

Kurssin tarkoitus oli varmaan opettaa valokuvien käytöstä blogissa – ja siinä sivussa myös ottamaan parempia kuvia, vaikka ihan puhtaasta valokuvauskurssista ei kyse ollutkaan. Jonkinverran “photoshoppausta” varmaan itse kukin käytti – ihan kerralla sopivien rajausten ja valaistusten saaminen kohdalleen on sen verran haastavaa.

Omalta osaltani sovelsin teemaa olemassaolevaan matkablogiimme ja käytin myös aikaisemmin ottamiani kuvia – palaute niistäkin, vaikka niitä ei siis kurssin aikana otettukaan, oli mielestäni ihan hyödyllistä – tulevia matkoilla otettuja kuvia ajatellen.